

سلامศาสนาแห่งสันติภาพ

อิสมาอีล ลุตฟี จะปะกียา

หนังสือ "อิสลามศาสนาแห่งสันติภาพ"

ซึ่งเรียบเรียงโดย ดร.อิสมาอีลลุตฟี

จะปะกียา

อธิการบดีมหาวิทยาลัยอิสลามยะลา

(ปัจจุบันคือมหาวิทยาลัยฟาฏอนี)

เป็นหนังสือที่อธิบายมุมมองหลักของอิสลาม

ว่าด้วยสันติภาพ ทั้งในแง่ของความเชื่อ

หลักปฏิบัติ

การปฏิสัมพันธ์ระหว่างเพื่อนมนุษย์
และประเด็นความสัมพันธ์ระหว่างมุสลิมกับ
ผู้ไม่ใช่มุสลิม

<https://islamhouse.com/๒๑๗๒>

- อิสลามศาสนาแห่งสันติภาพ
  - คำนำผู้แปล
  - คำนิยม
  - คำนิยม
  - คำนิยม
  - คำนำผู้เขียน
  - บทนำ
  - สันติภาพ
  - ในมิติของชื่อและสัญลักษณ์

- สันติภาพ
ในมิติของหลักความเชื่อ
และหลักปฏิบัติทางศาสนบัญญัติ
- สันติภาพ
ในมิติของความสัมพันธ์กับชนต่าง
ศาสนิก
- อัลกุรอาน
แหล่งบ่งเกิดของสันติภาพ
- บทส่งท้าย

อิสลามศาสนาแห่งสันติภาพ

โดย : ดร.อิสมาอีลลุตฟี จะปะกียา

ถอดความ : ซุฟอัม อุษมาน

จัดพิมพ์โดย

สำนักงานความร่วมมือเพื่อเผยแพร่และสอน อิสลาม

อัคร-ร็อบวะฮ์ กรุงริยาด
ประเทศซาอุดีอาระเบีย

คำนำผู้แปล

ต้นฉบับเดิมของหนังสือเล่มนี้เป็นบทความ
วิชาการภาษาอาหรับที่น่าสนใจโดย
ดร.อิสมาอีลลุตฟี จะปะกียา
อธิการบดีวิทยาลัยอิสลามยะลา
ในการสัมมนาทางวิชาการนานาชาติ
หัวข้อ “อิสลามและสันติภาพ” จัดโดย
วิทยาลัยอิสลามศึกษา
มหาวิทยาลัยสงขลานครินทร์

วิทยาเขตปัตตานี ระหว่างวันที่ ๑๖-๑๗

สิงหาคม ๒๐๐๓

และได้แก้ไขเพิ่มเติมโดยผู้เขียนอีกครั้งเพื่อ
อแปลเป็นภาษาไทยและจัดพิมพ์เป็นเล่มสำ
หรับเผยแพร่แก่สังคมทั่วไป

เนื้อหาของบทความได้นำเสนอคำชี้แจงห
ลายประการเกี่ยวกับกระบวนการสร้างสัน
ติภาพในอิสลามในมิติต่างๆทุกระดับ
ทั้งหมดนั้นล้วนเป็นการยืนยันถึงความบริสุทธิ์
ของอิสลามที่ถูกประจานลงมาจากพระ
ผู้เป็นเจ้าของเพื่อให้เป็นศาสนาแห่งสันติภาพ
และเป็นการลบล้างข้อกล่าวหาและความเข้าใจ
ผิดของบรรดาผู้ที่ไม่รู้ถึงข้อเท็จจริงขอ

งอิสลามว่ามีสันติภาพเป็นแกนหนึ่งของหลักคำสอนอันบริสุทธิ์

หวังเป็นอย่างยิ่งว่าหนังสือเล่มนี้สามารถที่จะสื่อถึงเจตนารมณ์อันบริสุทธิ์ของอิสลาม และของผู้เขียนที่ได้ทุ่มเทกายใจเพื่อนำสังฆธรรมแห่งอิสลามมาเผยแพร่ให้สังคมได้รับรู้และมุ่งมั่นเพื่อนำเสนอและสนับสนุนกระบวนการสันติภาพในรูปลักษณะของอิสลามทั้งในระดับภูมิภาคและประชาคมระหว่างประเทศเสมอมา อย่างน้อยที่สุดการนำเสนอ

“อิสลาม ศาสนาแห่งสันติภาพ”

คงเพียงพอที่จะยืนยันถึงความคิดและสำนึกของผู้เขียนที่แสดงออกถึงความรักและจิตที่ใฝ่สันติภาพ

ซึ่งปรากฏให้เห็นชัดเจนในความอดสาหัส
และความตั้งใจที่จะฟื้นฟูและนำสิ่งที่ดีสู่สัง
คมโดยรวมตลอดมา

ผู้แปลรู้สึกยินดีที่ได้มีส่วนในการเผยแพร่ห
นังสื่อเล่มนี้

โดยได้รับความไว้วางใจจากผู้เขียนให้ถอ
ดความและเรียบเรียงเป็นภาษาไทย
หากมีข้อผิดพลาดประการใดในการสื่อคว
ามหมาย

ผู้แปลมีความยินดีเป็นอย่างยิ่งที่จะรับฟัง
คำชี้แนะจากทุกท่านด้วยความจริงใจ

ขออัลลอฮ์ทรงประทานการชี้แนะและความ
สำเร็จ แต่ผู้ไฝ่หาสันติภาพทุกท่าน !

ผู้แปล

คำนิยม

โดย นายสวัสดิ์ สุมาลยศักดิ์

จุฬาราชมนตรี

เราต้องยอมรับว่า

สถานการณ์ที่เกิดขึ้นทั้งในประเทศและต่าง
ประเทศในเวลานี้

ได้ก่อให้เกิดความเข้าใจผิดต่อศาสนาอิสลาม
อย่างยิ่ง

และดูเหมือนว่าความเข้าใจผิดเหล่านี้

จะขยายวงกว้างขึ้นตามลำดับ

ความผิดพลาดคลาดเคลื่อนในความเข้าใจ
ผิดต่อศาสนาอิสลามนั้น

เราคงไม่อาจจะปฏิเสธได้ว่า
นอกเหนือจากการใส่โคล้จากนักวิชาการแ
ละผู้มีอคติกับอิสลามแล้ว
ส่วนหนึ่งมาจากมุสลิมเอง
อันเนื่องจากการตีความคำสอนอิสลามผิด
พลาดอย่างรู้เท่าไม่ถึงการณ์
ภาพของศาสนาอิสลามซึ่งเป็นศาสนาแห่ง
สันติภาพ
กลับกลายเป็นศาสนาแห่งความก้าวร้าว
ความรุนแรง และไร้เหตุผล

โดยข้อเท็จจริงแล้ว
ศาสนาอิสลามเป็นศาสนาแห่งสันติภาพโด
ยแท้
เพราะนอกเหนือจากพระนามหนึ่งของพระ

ผู้เป็นเจ้าของเอกองค์อัลลอฮ์
ผู้บริสุทธิ์และสูงส่งยิ่ง จะมีพระนามหนึ่งว่า
“พระองค์ผู้ทรงศานติ” (อิสลาม) แล้ว
ชื่อของศาสนา “อิสลาม”
ก็ยังมีความหมายว่า “สันติภาพ”
และชื่อของผู้นับถือศาสนา คือ “มุสลิม”
ก็มีความหมายในแง่ของการเป็น
“ผู้ใฝ่หาสันติ”
นอกจากนั้นยังมีข้อความจากคัมภีร์อัลกุรอ
าน
และวจนะของท่านศาสดาอีกมากมายที่กล่าว
ถึงแนวคิดในเรื่องสันติภาพ
อย่างไรก็ตาม
จากกระแสความคิดที่มองศาสนาอิสลาม

อย่างมือคตฺิเช่นนี้ หน้าที่ในการชี้แจง
ทำความเข้าใจกับสังคมคงเป็นหน้าที่ของมุ
สลิมทุกคน

และดูเหมือนว่าการปฏิบัติภารกิจอันสำคัญ
นี้ ดร.อิสมาอีลลุตฟี จะปะกียา

อธิการบดีวิทยาลัยอิสลามยะลา

ได้กระทำหน้าที่อันสำคัญนี้ได้ด้วยดีมาตลอด การเรียบเรียงเอกสารชื่อ

“อิสลามศาสนาแห่งสันติภาพ” เล่มนี้

นับเป็นหนังสือทางวิชาการอีกเล่มหนึ่งที่มีความสำคัญอย่างยิ่ง

สำหรับสถานการณ์ปัจจุบัน

แม้ต้นฉบับของหนังสือเล่มนี้จะเขียนเป็นภาษาอาหรับ ซึ่งสามารถตีพิมพ์

จำหน่ายจ่ายแจกแก่พี่น้องมุสลิมได้ทั่วโลก
แต่ทางวิทยาลัยอิสลามยะลา ก็ยังได้ทำเป็น
ฉบับภาษาไทยอีกฉบับหนึ่งด้วย
ซึ่งจะเป็นประโยชน์อย่างยิ่งแก่สังคมไทย
ทั้งมุสลิมและไม่ใช่มุสลิม
จะได้เข้าใจคำสอนของศาสนาอิสลามได้
อย่างชัดเจน
โดยเฉพาะอย่างยิ่งประเด็นเรื่อง
“แนวคิดเรื่องสงครามและสันติภาพ”
ท่ามกลางสภาพสังคมที่มีความมืดบอดทาง
สติปัญญา
หนังสือเล่มนี้จะเป็นคอบเพลิงที่ไม่เฉพาะให้
ความสว่างแก่ปัญญาของผู้คนเท่านั้น
แต่จะเป็นคอบเพลิงที่คอยไล่แมลงร้ายที่คอย
รบกวนและเป็นอันตรายอีกทางหนึ่งด้วย

ความวิริยะอุตสาหะของ ดร.อิสมาอีลลุตฟี
จะประกียา

ที่ได้เรียบเรียงหนังสืออย่างเป็นระบบ
ดีทั้งในแง่ความคิด เนื้อหา

การอ้างอิงตามหลักวิชาการ

จึงเป็นงานที่ควรแก่การยกย่องอย่างยิ่ง

สุดท้ายนี้

ข้าพเจ้าหวังเป็นอย่างยิ่งและขอพรจากเอก
องค์อัลลอฮ์

ขอให้หนังสือเล่มนี้ได้มีส่วนอันสำคัญ

ในการสร้างความเข้าใจหลักการของศาสน
นาอิสลามที่ถูกต้องให้แก่สังคมไทยและสัง
คมโลก

และมีส่วนอันสำคัญยิ่งในการเสริมสร้างสัน

ติภาพและความรัก ความสามัคคี
ให้เกิดขึ้นแก่คนในชาติ
จนสามารถสร้างสังคมแห่งการเรียนรู้
และการอยู่ร่วมกันอย่างสันติ
ตามอุดมการณ์ที่อิสลามได้วางไว้.

คำนิยม

โดย นายวินัย(มัรวาน) สะมะฮุน

รองประธานกรรมการกลางอิสลามแห่งประเทศไทย

ผมได้อ่านข้อเขียนของ ดร.อิสมาอีลลุตฟี
จะปะเกีย เรื่อง

“อิสลามศาสนาแห่งสันติภาพ”
ด้วยความชื่นชม

และรู้สึกยินดีที่พี่น้องมุสลิมทั่วโลกได้มีข้อเขียนอันบริสุทธิ์เช่นนี้
อ้างอิงในความจริงใจที่มีต่อสังคมประเทศ
และสังคมโลก

ผมหวังว่า

ผู้ที่ไม่มีความเข้าใจอย่างลึกซึ้งในคำสอน
ของอิสลาม

และกลุ่มชนที่ตีความอิสลามไปในทิศทางที่
ตรงกันข้ามกับความเป็นจริง

จะได้เข้าใจหลักคำสอนที่แท้จริง

อันจักสลายอคติต่ออิสลามและมุสลิม
ที่มีมิจฉาชนบางกลุ่มพยายามสร้างขึ้นอย่าง
เป็นระบบ

และขยายอคตินั้นให้แพร่หลายในสังคม

นุษยชาติซึ่งเป็นเหตุให้เกิดความเข้าใจผิด
ต่อศาสนาอิสลามและต่อสังคมดังกล่าว.

๒๕/๕/๑๔๒๕

๑๒/๗/๒๐๐๔

คำนิยม

โดย ศ.ดร.อิมรอน มะลูลีม

ผู้ทรงคุณวุฒิ สำนักจุฬาราชมนตรี

สถานการณ์ที่เกิดขึ้นทั้งในประเทศและต่าง
ประเทศในเวลานี้

ส่งผลต่อการสร้างความรู้สึกและทัศนคติข
องประชาชนทั่วไปต่อศาสนาอิสลามอย่าง
เห็นได้ชัด ความรู้สึกและทัศนคติเหล่านี้

ส่วนหนึ่งมาจากการได้รับข้อมูลข่าวสารที่ผิดพลาด ทั้งนี้อาจจะมาจากการบิดเบือนเพื่อสร้างทัศนคติที่ไม่ดีให้เกิดขึ้นแก่พี่น้องมุสลิมและศาสนาอิสลาม

เมื่อต้นปีนี้

ผมได้รับหนังสือเล่มหนึ่งจากวิทยาลัยอิสลามยะลา ชื่อ

“สารสันนิบาตโลกมุสลิมถึงประชาชนชาวอเมริกัน”

เป็นหนังสือที่ได้แก้ไขความเข้าใจที่ผิดพลาดได้อย่างดียิ่ง

โดยเฉพาะอย่างยิ่งในประเด็นที่เกี่ยวข้องกับข้อเสนอขององค์การที่ประชุมประเทศอิสลาม OIC (Organization of Islamic

Conference)

ที่เสนอให้สหประชาชาติกำหนดให้ปี
๒๐๐๑ เป็นปีแห่งการ

“เสวนาระหว่างอารยธรรม”

ซึ่งสวนทางกับแนวคิดของนักวิชาการตะวัน
ตกที่เห็นว่า ยุคนี้เป็นยุคแห่ง

“ความขัดแย้งระหว่างอารยธรรม”

ผมได้อ่านงานเขียนเรื่อง

“อิสลามศาสนาแห่งสันติภาพ” ของ

ดร.อิสมาอีลลุตฟี จะปะกียา

ทั้งฉบับภาษาไทยและภาษาอาหรับแล้ว

รู้สึกชื่นชมเป็นอย่างยิ่งในความรู้

ความสามารถ และความตั้งใจจริงของท่าน

ผมมีความรู้สึกว่

หากผู้อ่านได้อ่านหนังสือเล่มที่ผมกล่าวข้างต้น

หนังสือเล่มนี้จะยิ่งขยายความแนวคิดในประเด็นต่างๆ

ที่กล่าวไว้ในหนังสือเล่มนั้นได้ชัดเจนยิ่งขึ้น

ในบรรดานักวิชาการมุสลิมหลายท่านในประเทศไทย ผมคิดว่า ท่าน

ดร.อิสมาอีลลุตฟี จะปะกียา

เป็นแบบอย่างที่ดีของนักวิชาการท่านหนึ่ง ทั้งนี้ไม่เฉพาะแต่ความโดดเด่นและชัดเจนในทางวิชาการเท่านั้น

แต่การวางตัวและการทำงานทางวิชาการ ด้วย ความวิริยะอุตสาหะของท่านนั้น

ก่อให้เกิดประโยชน์แก่สังคมมุสลิมและสังคมไทยโดยรวมได้อย่างยิ่ง และน่าจะเป็นแบบอย่างแก่นักวิชาการมุสลิม ในการทำงานรับใช้ศาสนา สังคม และประเทศชาติ

ที่สุดนี้

ผมขอให้กำลังใจในการทำงานของท่านตลอดไป

และขอพรจากพระผู้อภิบาลแห่งสากลโลก ขอให้หนังสือเล่มนี้เป็นกำลังสำคัญในการสร้างความเข้าใจที่ถูกต้องแก่พี่น้องมุสลิม และแก่ประชาชนทั่วไป

สมตามเจตนารมณ์และอุดมการณ์อิสลาม.

๑๕/๗/๒๐๐๔

คำนำผู้เขียน

(ในการจัดพิมพ์ครั้งที่สอง)

อัลหัมดุลิลลาฮ์

ขอกล่าวสดุดีเอกองค์อัลลอฮ์

ผู้ทรงบริสุทธิและสูงส่งยิ่ง

ที่ได้ประทานโอกาสในการจัดพิมพ์หนังสือ

“อิสลามศาสนาแห่งสันติภาพ”

เป็นครั้งที่สอง

หลังจากที่ได้รับความสนใจอย่างยิ่งในก

ารจัดพิมพ์ครั้งแรกที่ผ่านมา

ในการจัดพิมพ์ครั้งที่สองนี้

ผู้เขียนได้แก้ไขเพิ่มเติมสาระและเนื้อหาที่

มีความสำคัญอีกเกือบครึ่ง

โดยหวังเพื่อเพิ่มความเข้าใจในแง่มุมต่างๆ

เกี่ยวกับสันติภาพในอิสลามให้แก่ผู้อ่านทุกท่านได้มากยิ่งขึ้น

ในการจัดพิมพ์ครั้งที่สองนี้
ผู้เขียนใคร่ขอกล่าวคำขอบคุณแก่ท่านจุฬาราชมนตรี อาจารย์สวาสต์ สุมาลยศักดิ์, อาจารย์วินัย สมะออน, และ ศาสตราจารย์ ดร.อิมรอน มะลูลิม เป็นอย่างสูง
ที่ได้ร่วมกันให้คำนิยามอันทรงคุณค่าแก่งานเล่มนี้

รวมทั้ง ขอขอบคุณบรรดาอุละมาอ์ และคณาจารย์ผู้ทรงคุณวุฒิทุกท่าน อาทิ โต้ะครุหะยิอัब्ดุลรอฮ์มาน จะปะกียา, อาจารย์สมาน มาลีพันธุ์, ดาโต๊ะนิเดร์ วาบา, รองศาสตราจารย์ ดร.อารง

สุทธาศาสน์, ผู้ช่วยศาสตราจารย์
ดร.อิสมาแอ อาลี, ผู้ช่วยศาสตราจารย์
ดร.วรวิทย์ บารู, อาจารย์อาคิส
พิทักษ์कुมพล, อาจารย์อิสมาแอ ดะอาล๊ะ,
อาจารย์อรุณ บุญชม, อาจารย์อรุณ
วันแอะเลาะ, อาจารย์อัब्ดุลเราะห์มาน
อัब्ดุลสมัด, อาจารย์วิสุทธิ บิลล่าเต๊ะ,
อาจารย์นิมุขตาร์ วาบา, ดร.อาฮามัดอุมมาร์
จะปะเกีย, ดร.อัब्ดุลฮาสิม ไชชิง,
อาจารย์นิรันดร์ พันทรกิจ,
อาจารย์ซอและห์ ตาเละ
ที่ได้กรุณาสละเวลาเพื่ออ่านและแสดงความ
ความคิดเห็น
อีกทั้งยังได้ให้คำเสนอแนะอันมีค่า

เพิ่มความสมบูรณ์ให้กับหนังสือเล่มนี้มากขึ้น
ไปอีก

ผู้เขียนหวังว่าหนังสือ

“อิสลามศาสนาแห่งสันติภาพ” เล่มนี้

สามารถให้ความเข้าใจแก่ผู้อ่านทุกท่านใน
ประเด็นต่างๆ

ที่เกี่ยวข้องกับสันติภาพในอิสลามได้เป็นอย่างดี

และขอเชิญชวนทุกท่านร่วมกันสร้างสันติ
ภาพให้เกิดขึ้นกับโลกใบเล็กๆ ใบนี้

ถึงแม้ว่าจะเป็นเพียงการสร้างสันติภาพเฉ
พาะในโลกนี้ก็ตาม

เพราะโดยความจริงแล้ว

สันติภาพในอิสลามคือสันติภาพทั้งในโลก
นี้และโลกหน้า

ขอเอกองค์อัลลอฮ์

ทรงตอบแทนความดีงามแก่ ผู้แปล

คณะบรรณาธิการผู้ตรวจทาน

มูลนิธิฟื้นฟูมรดกอิสลามภาคพื้นเอเชียตะวันออกเฉียงใต้

(ประเทศไทย)

และผู้ที่มีส่วนร่วมในการจัดพิมพ์หนังสือเล่มนี้

และขอพระองค์ทรงประทานให้หนังสือเล่มนี้เป็นคุณประโยชน์

และเป็นเหตุแห่งการประทานทางนำแต่ผู้อ่านที่ไฝ่หาสันติภาพอันแท้จริงทุกท่าน.

ดร.อิสมาอีลลุตฟี จะปะกียา

อธิการบดีวิทยาลัยอิสลามยะลา

๒๕/๕/๑๔๒๕

๑๒/๗/๒๐๐๔

บทนำ

แท้จริงมวลการสรรเสริญเป็นเอกสิทธิ์แห่งอัลลอฮ์ เรากล่าวสรรเสริญ
วอนขอความช่วยเหลือและขอลุแก่โทษแด่พระองค์

เราขอความคุ้มครองต่ออัลลอฮ์ให้ปลอดภัยจากความชั่วร้ายของอารมณ์ไฟต่ำและการกระทำอันโสมม

ผู้ใดที่อัลลอฮ์ประทานทางนำแก่เขา
แน่นอน ไม่มีผู้ใดทำให้เขาหลงผิดได้

และผู้ใดที่อัลลอฮ์ทรงให้เขาหลงผิด
แน่นอน

ไม่มีผู้ใดทำให้เขาได้รับทางนำเช่นกัน
ขอปฏิญาณว่า

ไม่มีพระเจ้าอื่นใดที่ควรแก่การนอบน้อมภักดี
และมอบตน

นอกจากอัลลอฮ์ผู้ทรงเอกะและปราศจากการตั้งภาคี

และขอปฏิญาณว่ามุหัมมัดเป็นบ่าวและศาสนทูตแห่งอัลลอฮ์

ขออัลลอฮ์ทรงประทานพร

ความสันติสุขและความประเสริฐ แต่ท่าน

ศาสนทูตมุหัมมัด บรรดาเครือญาติ

และสาวกของท่าน

ตลอดจนผู้ดำเนินรอยตามท่านและยึดมั่นใน
เส้นทางของท่าน จวบจนวันปรโลก

นับตั้งแต่เหตุวินาศกรรม ๑๑ กันยายน
๒๐๐๑

โลกยังคงดำเนินอยู่กับผลกระทบและข้อก
ล่าวอ้างต่างๆ

ที่เป็นผลพวงจากเหตุการณ์ดังกล่าว
เหตุการณ์ซึ่งเป็นที่รับไม่ได้ของทุกฝ่ายได้
กลายเป็นข้ออ้างที่ใหญ่ที่สุดสำหรับผู้เป็นป
ฏิปักษ์กับอัลลอฮ์ในการปะทุไฟแห่งการทำ
สงครามอันยืดเยื้อยาวนานและการปราบป
รามกลุ่มองค์กรอิสลามต่างๆ

ซึ่งรวมทั้งสถาบันการศึกษาอิสลามทุกระดั
บ

ไม่ว่าวันแม้แต่เหล่ามุสลิมที่เคร่งครัดในศาสนา
นาของพวกเขา

และไม่ยอมจำนนตนเว้นแต่ต่อพระผู้เป็นเจ้า
แห่งความเอகะและเปี่ยมด้วยคุณลักษณะแห่ง
สันติ

ด้วยวิธีการกล่าวหาใส่ร้ายว่าเป็นผู้ก่อการ
ร้าย

และถูกขึ้นบัญชีว่ากลุ่มของพวกเขาเป็นที่ต้อง
องเฝ้าระวังและเป็นอันตรายต่อสังคมโลก
ซึ่งจำเป็นต้องกำจัดให้สิ้นอย่างถอนรากถอน
โคน

(ขออัลลอฮ์ทรงปกป้องช่วยเหลือด้วยเถิด)

ปัจจุบัน ได้มีคำหนึ่งผุดขึ้นมาในสังคมโลก
นั่นคือคำว่า “อิสลามโง่โง่เบียด”

อันหมายถึงโรคกลัวอิสลาม
โดยอาศัยตัวกลางผ่านสื่อต่างๆ
ของพวกตะวันตกเป็นตัวการแพร่กระจาย
บางครั้งด้วยวิธีการกระพือข่าวให้ดูใหญ่โต

และบางโอกาสด้วยวิธีการบิดเบือนความจริง
กล่าวหาใส่ร้าย และกุเรื่องขึ้นมาเอง

นับเป็นกฎเกณฑ์ดั้งเดิมของอัลลอฮ์ประการ
หนึ่ง

นั่นคือการส่งบรรดาศาสนทูตลงมาด้วยความ
เที่ยงแท้ และให้ผู้ละเมิด

ตลอดจนบรรดาผู้ยุติธรรมแสดงปฏิกิริยา
ป็นปฏิปักษ์กับศาสนาและเหล่าศาสนทูตของ
อัลลอฮ์

และปรึกษาหารือระหว่างกันด้วยท่าทีหยิ่ง
ยโส

ดังนั้นจึงเป็นสิ่งที่หลีกเลี่ยงไม่พ้นสำหรับผู้
ที่เดินบนเส้นทางแห่งแสงสว่างและการชี้
นำจากพระผู้เป็นเจ้า

นอกเสียจากจำเพชฌัญห
ด้วยการประกาศ

ความจริง ชี้แจงทางนำ และสร้างสันติภาพ
รวมทั้งโต้แย้งความเท็จ ชำระสิ่งบิดเบือน
ขจัดข้อกล่าวหา
และยับยั้งการละเมิดที่ยุติธรรมให้สิ้น

อัลลอฮ์ได้ให้ความมั่นใจแก่ผู้ใกล้ชิดพระองค์
ว่า แท้จริงแล้วอุบายต่างๆ
ของมารร้ายนั้นอ่อนแอ

และแผนการต่างๆ
ของผู้หังการถึงแม้จะยิ่งใหญ่และยาวนาน
เพียงใด
ก็จะเป็นผลกับใครนอกจากต้องกลับไป
ก่อผลเสียกับตัวเองในที่สุด

อีกกฎเกณฑ์หนึ่งที่ปรากฏในอัลกุรอานคือ

{وَيَمْكُرُونَ وَيَمْكُرُ اللَّهُ وَاللَّهُ خَيْرُ الْمَاكِرِينَ}

(الأنفال : ๓๐)

“พวกเขาได้วางแผนร้าย
อัลลอฮ์เองก็ทรงวางแผน
และอัลลอฮ์นั้นทรงเป็นผู้เยี่ยมที่สุดในหมู่ผู้
วางแผน” (๘:๓๐)

เป็นสิ่งที่มีความสำคัญในชีวิตแห่งการปะทะ
กันระหว่างความเที่ยงแท้และความเท็จ
ซึ่งกลุ่มพวกของมารร้ายในหมู่ผู้ปฏิเสธที่อยู่
เบื้องหลังการก่อการร้ายในโลกนี้ทำตนโ
้อวด

พวกเขาได้ร่วมมือกันจัดการและวางแผน
เพื่อขัดขวางเส้นทางแห่งอัลลอฮ์
แต่เบื้องหลังพวกเขานั้นมีอัลลอฮ์ที่ทรงรอบ
รู้ถึงอุบายเหล่านั้น
และได้เตรียมแผนการเพื่อทำลายเล่ห์เพทุ
บายของพวกเขาโดยที่พวกเขาไม่รู้ตัว

แท้จริงหน้าที่ของบรรดาศาสนทูตและผู้เผย
เผยแผ่ทั้งหลายคือการเปิดเผยสัจธรรมให้เป็
นที่ประจักษ์

และพวกเขา ก็ได้ทำหน้าที่นั้นอย่างสมบูรณ์
แล้วในอดีต

เหลือเพียงแต่เราที่ต้องทำหน้าที่อันตรงเกิ
ยรตินี้ ในสมัยที่สื่อต่างๆ

ในโลกถูกควบคุมโดยกลุ่มพวกที่ไม่สบายใ
จต่อความยิ่งใหญ่และการเปิดกว้างของอิส
ลาม

จึงได้ใช้วิธีการทุกรูปแบบเพื่อเบี่ยงเบนภา
พลักษณ์และความเป็นสันติของอิสลาม

และยังได้ทำให้วิถีชีวิตมุสลิมหันเหออกจา
กรากฐานอันดั้งเดิม นั่นคือ อัลกุรอาน และ

ซุนนะฮ์(วิถีชีวิตและจรรยาวัตรของท่านศาสด
นทูตมุหัมมัด

ขอความจำเริญและความสันติจงมีแต่ท่าน)

ด้วยเหตุนี้

ผู้เขียนจึงมีความยินดีที่จะนำเสนอบทความนี้ในหัวข้อ “อิสลาม

ศาสนาแห่งสันติภาพ”

เพื่อขจัดภาพลักษณ์อันเลวร้ายที่บดบังอิสลามอยู่

โดยฝีมือการปั่นแต่งและกุ้ขึ้นของพวกเขาตะวันตกบางพวกที่ไม่หวังดีต่อชาวโลก

ด้วยการกล่าวหาอย่างเคียดแค้นผ่านสื่อสารสนเทศและงานวิชาการที่แพร่กระจายไปทั่วโลก

พร้อมกันนี้

ผู้เขียนจะนำเสนอภาพลักษณ์ที่แท้จริงอันงดงามของอิสลาม

ตั้งที่อัลลอฮ์ได้ประทานลงมาเป็นวิวรณ์แห่งพระองค์

และเช่นที่ท่านศาสนทูต(ขอความจำเริญและความสันติมีแต่ท่าน)ได้ปฏิบัติไว้เป็นแบบอย่าง

เพื่อให้ชาวมุสลิมและศาสนิกอื่นได้ทราบและทำความเข้าใจถึงอุดมการณ์และการพิทักษ์ปกป้องของอิสลามต่อสันติภาพของมนุษย์

และการรับประกันในความปลอดภัยและสิทธิของพวกเขา ไม่ว่าจะนับถือศาสนาใด สุดท้ายคือการชี้แจงถึงข้อห้ามที่เน้นหนักไม่ให้เกิดความคลั่งสุดโต่ง ก่อความรุนแรง และการละเมิดรุกรานในทุกรูปแบบ

บทความนี้ต้องการที่จะสื่อให้ผู้อ่านเข้าใจว่า

อิสลามและสันติภาพเป็นคู่แฝดที่แยกออกจากกันไม่ได้

และมีได้เป็นสิ่งใดนอกจากสองด้านของเหรียญอันเดียว

เริ่มแรกด้วยการเน้นย้ำที่ชื่อเรียกและสัญลักษณ์ของอิสลาม

และประจักษ์ขึ้นอีกเมื่อมองในมิติของหลักความเชื่อและศาสนบัญญัติ

สุดท้ายก็ตอกย้ำให้เห็นชัดเจนโดดเด่นมากยิ่งขึ้นอีกในมิติของการสร้างสัมพันธ์กับผู้อื่น ไม่ว่าจะเป็นมุสลิมหรือไม่ใช่มุสลิมก็ตาม โดยมีคำเรียกร้องในตอนท้ายให้ทุกคนปฏิบัติตามความพอพระทัยของพระเจ้าผู้ทรง

สร้างและผู้ทรงเปี่ยมสันติ
เพื่อรับการชี้นำของอัลกุรอานสู่เส้นทางแห่ง
สันติภาพ

เป็นสันติภาพแห่งความเมตตาในสองภพ
เพื่อรับผลตอบแทนเป็นสวรรค์วิมานอันสัน
ติ ในวันที่เข้าเฝ้าพระองค์ด้วยสันติ
และคำทักทายระหว่างกันในสวรรค์คือการ
กล่าว “สลาม” คำพูดแห่งความศานติ

ทั้งหมดที่กล่าวมานั้น
ผู้เขียนไม่ได้กล่าวโดยใช้ความลำเอียงหรือ
กล่าวอ้างโดยปราศจากข้อมูลที่เชื่อถือได้
ว่าได้ยืนยันและอ้างด้วยหลักฐานจากคำ
สั่งสอนของอิสลาม
และความเป็นจริงที่เกิดขึ้นตั้งแต่อดีตจวบจน

นับปัจจุบันที่สามารถพิสูจน์ได้
โดยใคร่ขอเชิญชวนทุกท่านได้โปรดพิจารณา
สิ่งที่ผู้เขียนจะอธิบายต่อไป

สันติภาพ ในมิติของชื่อและสัญลักษณ์

นับเป็นสิ่งที่ปราศจากข้อสงสัยใด ๆ
ว่าอิสลาม คือ
ศาสนาที่ดำรงไว้ซึ่งความกรุณาปรานี
เป็นคำสอนแห่งสันติภาพ
และครรลองอันเที่ยงตรง
ไม่มีผู้ใดที่โต้แย้งในสังฆธรรมดังกล่าว
เว้นแต่ผู้ที่ไม่ประสา
และไม่รู้จักจริงในคำสอนของอิสลาม
ผู้มีอคติหรือผู้โอหังที่ไม่ยอมรับความจริงแ
ละไม่ยอมจำนนต่อหลักฐาน

ในฐานะของมุสลิมคนหนึ่งผู้เขียนไม่เคยพบคำสอนหรือศาสนาใด ๆ บนโลกนี้ที่ยึดมั่นในเรื่องสันติภาพทั้งภาคทฤษฎีและภาคปฏิบัติ ที่สมบูรณ์และประเสริฐมากกว่าที่ปรากฏในคำสอนของอิสลาม สันติภาพที่แท้จริงจะไม่เกิดขึ้นยกเว้นด้วยครรลองแห่งอิสลามเท่านั้น จึงใคร่ขอถือโอกาสเชิญชวนผู้อ่านผู้มีเกียรติทุกท่านให้ศึกษาทำความเข้าใจ พร้อมน้อมรับอิสลามเป็นวิถีแห่งการดำเนินชีวิตอันแท้จริง

อิสลามคือชื่อของความศานติ

สิ่งหนึ่งที่สามารถยืนยันว่า
อิสลามคือศาสนาแห่งสันติภาพ คือ
การที่อัลลอฮ์ขนานนามศาสนาที่ว่า
“อิสลาม” อันมีรากศัพท์จากคำว่า “อัส-
สลิม” อันหมายถึง “สันติภาพ”
ดังที่พระองค์ได้มีดำรัสว่า

(إِنَّ الدِّينَ عِنْدَ اللَّهِ الْإِسْلَامُ) (آل عمران : ١٩)

ความว่า
แท้จริงศาสนาแห่งอัลลอฮ์คืออิสลาม
(๓:๑๙)

อัลลอฮ์ยังได้ตรัสไว้อีกว่า

(وَمَنْ يَبْتَغِ غَيْرَ الْإِسْلَامِ دِينًا فَلَنْ يُقْبَلَ مِنْهُ وَهُوَ فِي
الْآخِرَةِ مِنَ الْخَاسِرِينَ) (آل عمران : ٨٥)

ความว่า

และผู้ใดแสวงหาศาสนาอื่นนอกเหนือจาก
อิสลามแล้ว แน่แท้

การงานของเขาจะไม่ถูกรับ

และในปรโลกเขาจะอยู่ในหมู่ผู้ขาดทุน

(๓:๘๕)

ผู้ใดที่ไตร่ตรองโองการดังกล่าวจะพบว่า

สันติภาพในศาสนาอิสลาม คือ

สันติภาพที่จะไม่พบกับความขาดทุนและค
วามโศกเศร้าในภายหลังไม่ว่าจะเป็นบนโล
กนี้หรือโลกหน้า

ไม่เพียงเท่านั้น

อัลลอฮ์ยังได้ขนานนามผู้ที่ยึดมั่นในศาสน
านี้ว่า “มุสลิมิน”

ตั้งแต่ยุคศาสนทูตคนก่อนๆ

จนถึงศาสนทูตคนสุดท้ายคือมุหัมมัด

ผู้กำเนิดในปี ค.ศ. ๕๗๐

(ขอความจำเริญและความสันติสุขจงมีแต่ท่าน) ดังที่ปรากฏในอัลกุรอานว่า

﴿مِلَّةَ أَبِيكُمْ إِبْرَاهِيمَ هُوَ سَمَّاكُمُ الْمُسْلِمِينَ مِنْ قَبْلُ وَفِي هَذَا لِيَكُونَ الرَّسُولُ شَهِيدًا عَلَيْكُمْ وَتَكُونُوا شُهَدَاءَ عَلَى النَّاسِ﴾ (الحج : ๗๘)

ความว่า

คือศาสนาของบิดาแห่งพวกเจ้านั้นคืออิบรอฮีม(อับราฮัม)

พระองค์ทรงขนานชื่อพวกเจ้าว่า

“มุสลิมิน” ทั้งในคัมภีร์ก่อนๆ

และในคัมภีร์(อัลกุรอาน)นี้

เพื่อรอซูล(ศาสนทูต)จะได้เป็นสักขีแก่พวก
เจ้า

และพวกเจ้าจะได้เป็นสักขีพยานแก่มวลม
นุษย์ (๒๒:๓๘)

การได้รับขนานนามเช่นนี้เป็นสิ่งที่ท่านศา
สนทูตมุหัมมัด

(ขอความจำเริญและความสันติสุขจงมีแต่ที่
ท่าน)

ได้ตระหนักและให้ความสำคัญเป็นอย่างยื
ง ปราบกฏให้เห็นในคำประกาศของท่านว่า
“ฉันเป็นมุสลิม” [๑]

และในวณะของท่านอีกบทหนึ่งซึ่งมีความ
ว่า

“ผู้ใดที่ฆานเรียกผู้อื่นแบบญาฮิลียะฮฺ(ด้วย

คำพูดดูถูกเหยียดหยามผู้อื่นไม่ว่าจะเป็นวงศ์ตระกูล สีผิว ชั้นวรรณะ เชื้อชาติ และอื่นๆ ซึ่งขัดกับหลักศาสนาอิสลาม)

แน่แท้ว่าเขาต้องได้รับโทษในไฟนรก”

ได้มีคนถามท่านศาสนทูตว่า “โอ้

ท่านผู้เป็น ศาสนทูตแห่งอัลลอฮ์

ถึงแม้ว่าเขาจะถือศีลอดและละหมาดแล้วก็ตามกระนั้นหรือ?” ท่านตอบว่า “ใช่

ถึงแม้ว่าเขาจะถือศีลอดและละหมาดแล้วก็ตาม

ดังนั้นพวกท่านจงเรียกด้วยชื่อที่อัลลอฮ์ได้ขนานให้พวกเขาว่า

มุสลิมิน(ผู้นับถืออิสลามและมอบตนต่ออัลลอฮ์) มุอมีนิน(ผู้ศรัทธาต่ออัลลอฮ์) โอ้

ผู้เป็นบ่าวของอัลลอฮ์”[๒]

ด้วยเหตุนี้

มุสลิมจะมีรู้สึกว่ามีเกียรติและภาคภูมิใจ
หากเขาถูกเรียกด้วยชื่ออันทรงเกียรตินี้เพ
ราะเป็นชื่อที่ถูกประทานโดยองค์อภิบาลแ
ห่งสากลจักรวาล

ท่านศาสนทูต(ขอความจำเริญและความล
้นดีสุขจงมีแต่ท่าน)

ยังได้กล่าวไว้อีกความว่า “ความดีต่างๆ
จะปรากฏเป็นตัวตนในวันปรโลก
ละหมาดจะปรากฏตัวและกล่าวว่า
โอ้อัลลอฮฉันคือละหมาด อัลลอฮตอบว่า
เจ้าได้ดำรงอยู่ในความดี
และการบริจาคตานจะปรากฏพร้อมกล่าวว่า
า โอ้อัลลอฮฉันคือการบริจาคตาน

อัลลอฮ์ตอบว่า เจ้าได้ดำรงอยู่ในความดี
หลังจากนั้นการถือศีลอดก็ปรากฏพร้อมกล่า
วว่า โอ้อัลลอฮ์ฉันคือการถือศีลอด

อัลลอฮ์ตอบว่า

เจ้าได้ดำรงตนอยู่ในความดี

หลังจากนั้นความดีทุกประเภทก็จะปรากฏ
ตัวและอัลลอฮ์ได้ตอบรับว่า

เจ้าได้ดำรงอยู่ในความดี

และอิสลามก็จะปรากฏตัวพร้อมกล่าวว่า

โอ้อัลลอฮ์ พระองค์คือ อิส-สลาม

ผู้เปี่ยมด้วยสันติ และฉันคืออิสลาม

อัลลอฮ์จึงตอบว่า เจ้าได้ดำรงอยู่ในความดี
ณ

วันนี้ข้าพร้อมที่จะรับและให้โดยใช้เจ้าเป็น
เกณฑ์ และอัลลอฮ์ได้มีดำรัสว่า

﴿وَمَنْ يَبْتَغِ غَيْرَ الْإِسْلَامِ دِينًا فَلَنْ يُقْبَلَ مِنْهُ وَهُوَ فِي
الْآخِرَةِ مِنَ الْخَاسِرِينَ﴾ (آل عمران : ٨٥)

ความว่า

‘และผู้ใดแสวงหาศาสนาอื่นนอกเหนือจาก
ศาสนาอิสลามแล้ว

แน่แท้การงานของเขาจะไม่ถูกรับ
และในปรโลกเขาจะอยู่ในหมู่ผู้ขาดทุน’

(๓:๘๕) ”[๓]

อิสลาม

คือศาสนาที่อัลลอฮ์ทรงโปรดปรานและประ
ทานให้เป็นวิถีแห่งการดำเนินชีวิตสำหรับ
บ่าวผู้ใฝ่คุณธรรมทั้งหลายของพระองค์
อัลลอฮ์ทรงพอพระทัยบรรดาผู้ที่ยึดมั่นในอิ

سلامทั้งในโลกนี้และโลกหน้า
พระองค์ได้ตรัสในอัลกุรอานว่า

﴿الْيَوْمَ أَكْمَلْتُ لَكُمْ دِينَكُمْ وَأَتَمَمْتُ عَلَيْكُمْ نِعْمَتِي وَرَضِيْتُ لَكُمْ الْإِسْلَامَ دِينًا﴾
(المائدة : 3)

ความว่า วันนี้(หมายถึง ณ วันชุมนุมที่ทุ่ง
อะเราะะพะฮ์

ในพิธีหัจญ์ปีสุดท้ายของชีวิตท่าน
ศาสนทูตมุหัมมัด)

เข้าได้ทำให้ศาสนาของพวกเขาเจ้าสมบูรณ์แล้ว
ว

และเข้าได้มอบการประทานของข้าแก่พวกเขา
เจ้าอย่างครบถ้วน

และข้าพอใจให้อิสลามเป็นศาสนาของพวก
เจ้า (๕:๓)

ดังนั้นจึงเป็นที่ประจักษ์ว่า

ท่านศาสนทูตมุหัมมัด

(ขอความจำเริญและความสันติสุขจงมีแต่ท่าน) มิได้จากโลกนี้ไป

เว้นแต่ได้นำบทบัญญัติแห่งอิสลามมาเผยแพร่แก่มวลมนุษย์ไว้อย่างครบถ้วนสมบูรณ์ที่สุดแล้ว

ความครบถ้วนและความสมบูรณ์แบบของบทบัญญัติอิสลาม

เป็นสิ่งที่เพียงพอแล้วต่อการสถาปนาสันติภาพทั้งในโลกนี้และโลกหน้า

อิสลามคือการนอบน้อมมอบตนแก่อัลลอฮ์ผู้ทรงอภิบาลสากลจักรวาล

ตามตัวอย่างที่ปรากฏในคำสั่งของอัลลอฮ์
แก่ท่านศาสนทูต อิบรอฮีม(อับราฮัม)ว่า

(إِذْ قَالَ لَهُ رَبُّهُ أَسْلِمْ قَالَ أَسْلَمْتُ لِرَبِّ الْعَالَمِينَ)

(البقرة : ۱۳۱)

ความว่า (จงรำลึกเถิด โอ้ มุหัมมัด)

ขณะที่องค์อภิบาลของอิบรอฮีมได้กล่าวแก่
เขาว่า จงมอบตนเถิด

เขากล่าวว่า ข้าได้มอบความภักดีแก่องค์อภิ
บาลแห่งสากลจักรวาลแล้ว (๒:๑๓๑)

นี่คือศาสนาของอิบรอฮีมผู้ซึ่งเป็นปฐมบิดา
แห่งศาสนทูตทั้งสาม คือ

มุซา(โมเสสของยิว) อีซา(เยซูของคริสต์)

และมุหัมมัด(ขอความสันติจงมีแด่ทั้งสี่ท่าน

) ศาสนาอิสลามอันบริสุทธิ์และชัดเจน เป็นศาสนาที่อิบรอฮีมได้สั่งเสียให้แก่บรรดาลูกหลานของท่านให้ยึดปฏิบัติและเจริญรอยตาม

และผู้ประเสริฐสุดในบรรดาลูกหลานของท่าน คือท่านศาสนทูตมุหัมมัด บุตร อับดุลลอฮ์

(ขอความจำเริญและความสันติสุขจงมีแด่ท่าน) ผู้เป็นศาสนทูตคนสุดท้าย

ที่ได้ทำหน้าที่เชิญชวนและเผยแพร่อิสลาม สู่มนุษยชาติ

อิสลามคือผลพวงแห่งดุอาอ(คำวิงวอน)

ที่อิบรอฮีมได้วอนขอต่ออัลลอฮ์ดังที่ปรากฏในอัลกุรอานว่า

﴿رَبَّنَا وَاجْعَلْنَا مُسْلِمِينَ لَكَ وَمِنْ ذُرِّيَّتِنَا أُمَّةً مُّسْلِمَةً لَّكَ
 وَأَرِنَا مَنَاسِكَنَا وَتُبْ عَلَيْنَا إِنَّكَ أَنْتَ التَّوَّابُ الرَّحِيمُ، رَبَّنَا
 وَابْعَثْ فِيهِمْ رَسُولًا مِّنْهُمْ يَتْلُو عَلَيْهِمْ آيَاتِكَ وَيُعَلِّمُهُمُ
 الْكِتَابَ وَالْحِكْمَةَ وَيُزَكِّيهِمْ إِنَّكَ أَنْتَ الْعَزِيزُ الْحَكِيمُ﴾
 (البقرة : ١٢٨ - ١٢٩)

ความว่า โอ้อองคือภิบาลแห่งเรา
 ขอพระองค์ทำให้เราทั้งสอง(อิบรอฮีม
 และบุตรชายของท่าน นั่นคือ อิสมาอิล)
 เป็นผู้มอบน้อมต่อพระองค์
 และโปรดให้มีขึ้นจากลูกหลานของพวกเรา
 ซึ่งประชาชาติที่มอบน้อมต่อพระองค์
 และโปรดแสดงแก่เราซึ่งพิธีการทำหัจญ์ข
 องพวกเรา และโปรดอภัยโทษแก่พวกเรา
 แท้จริงพระองค์เป็นผู้อภัยโทษ
 ทรงเอ็นดูเมตตา

ขอพระองค์ให้บังเกิดในหมู่พวกเขา(คือลูกหลานของเราทั้งสอง)ซึ่งศาสนทูตจากพวกเขาเอง

ให้เขาอ่านตำราสของพระองค์แก่พวกเขา
ให้เขาสอนพวกเขาซึ่งมหาคัมภีร์และวิทย
ความรู้ และให้เขาขัดเกลาพวกเขา
แท้จริงพระองค์เป็นผู้ทรงเดชานุภาพและ
ป็นผู้ทรงยิ่งใหญ่ด้วยความปรีชา (๒:๑๒๘-
๑๒๙)

อัลลอฮ์ยังได้มีตำราสอีกว่า

{بَلَىٰ مَنْ أَسْلَمَ وَجْهَهُ لِلَّهِ وَهُوَ مُحْسِنٌ فَلَهُ أَجْرُهُ عِنْدَ رَبِّهِ
وَلَا خَوْفٌ عَلَيْهِمْ وَلَا هُمْ يَحْزَنُونَ}

(البقرة : ๑๑๒)

ความว่า

หาใช่ตามที่ชาวยิวและคริสต์กล่าวอ้างแต่
อย่างใดไม่

ผู้ใดที่มอบใบหน้าของเขา(หมายถึงชีวิตแ
ละร่างกาย)ให้แก่อัลลอฮ์

และขณะเดียวกันเขาก็เป็นผู้กระทำความดี
แล้วไซ้ร้ เขาจะได้รับรางวัลของเขา ณ

พระผู้เป็นเจ้าของเขา

และไม่มีความกลัวใดๆ แก่พวกเขา

และพวกเขาทั้งหลายก็จะไม่เสียใจ

(๒:๑๑๒)

ดังนั้นการยอมมอบชีวิตของตนต่ออำนาจแ
ห่งพระเจ้าผู้ทรงเอกะ

โดยการปฏิบัติตามแนวทางของท่านศาสน

ทุตมุหัมมัด(ขอความจำเริญและความสันติ
สุขจงมีแต่ท่าน)

คืออิสลามอันเที่ยงแท้ที่จะทำให้บังเกิดความ
มสันติสุขอันแท้จริง
ที่ไม่มีความหวาดกลัวและความเสียใจทั้งใ
นโลกนี้และในโลกหน้า

แท้จริงคงไม่มีผู้ใดบนหน้าแผ่นดินนี้
ที่จะอับจนยิ่งไปกว่าผู้ที่ไม่เคยรับรู้รสสัมผัส
ความสงบทางจิตใจจากการได้เคารพภัก
ดีอัลลอฮ์และมอบตนต่อพระองค์

ด้วยเหตุนี้ ปวงบ่าวของอัลลอฮ์ทั้งหลาย
จงสดับต่อคำสั่งเสียของอัลลอฮ์ที่ได้ประทา
นดำรัสว่า

﴿فَأَيُّعْبُدُوا رَبَّ هَذَا الْبَيْتِ الَّذِي أَطْعَمَهُمْ مِنْ جُوعٍ وَآمَنَهُمْ
مِنْ خَوْفٍ﴾ (قریش : ٣-٤)

ความว่า ดังนั้น

จงให้พวกเขาเคารพภักดีพระเจ้าแห่งบ้าน(กะอเบะฮฺ)หลังนี้เถิด

ผู้ทรงให้อาหารแก่พวกเขาจนรอดพ้นจากความหิว

และทรงให้ความปลอดภัยแก่พวกเขาให้พ้นจากความหวาดกลัว

(๑๐๖:๓-๔)

ช่างเป็นสันติภาพและสันติสุขที่เลิศเลอเหลือเกิน !!

คำทักทายแห่งสันติภาพ

สิ่งหนึ่งที่เป็นเครื่องยืนยันความมุ่งมั่นของอิสลามในการสร้างสันติภาพ คือ การกำหนดให้ “سلام”

เป็นคำที่ใช้ในการทักทายระหว่างศรัทธาชนทั้งบนโลกนี้และโลกหน้า คำนั้น คือ “อัสลามอะลัยกุม วะเราะหะมะตุลลอฮ์”

ซึ่งมีความหมายว่า

ความสันติสุขและความโปรดปรานแห่งอัลลอฮ์จงมีแต่ท่าน

อิสลามยังได้กำชับให้บรรดามุสลิมกล่าวคำทักทายที่เปี่ยมความประเสริฐนี้ทุกครั้งที่เจอกันหรือยามเข้าบ้าน

อัลลอฮ์ได้ตรัสว่า

﴿فَإِذَا دَخَلْتُمْ بُيُوتًا فَسَلِّمُوا عَلَىٰ أَنفُسِكُمْ تَحِيَّةً مِّنْ عِنْدِ اللَّهِ مُبَارَكَةً طَيِّبَةً﴾ (النور : ٦١)

ความว่า

เมื่อยามใดที่พวกเจ้าจะเข้าบ้านก็จงกล่าวสลามให้กับ(พี่น้องของ)พวกเจ้า เป็นคำทักทายจาก(การชี้แนะของ)อัลลอฮ์ อันจำเริญและประเสริฐยิ่ง

(๒๔:๖๑)

ท่านศาสนทูต(ขอความจำเริญและความสันติสุขจงมีแต่ท่าน)

ได้กล่าวไว้ในวณะของท่านบทยหนึ่งมีความว่า

“พวกท่านจะไม่ได้เข้าสวรรค์จนกว่าพวกท่านจะเป็นผู้ศรัทธา

พวกท่านจะไม่เป็นผู้ศรัทธาจนกว่าจะมีความ
รักเอื้ออาทรกัน ฟังรู้เถิด
ฉันจะบอกถึงการกระทำอย่างหนึ่งซึ่งหาก
พวกท่านปฏิบัติเป็นนิจแล้ว
จะเกิดความรักเอื้ออาทรซึ่งกันและกัน
จงไปรยสลามในหมู่พวกท่าน” [๔]

ท่านยังได้กล่าวไว้อีกความว่า
“จงไปรยสลาม
แล้วพวกท่านจะพบกับความสันติ ” [๕]

และท่านยังได้กล่าวไว้อีกความว่า
“ผู้ที่ตระหนี่ที่สุด คือ
ผู้ที่ตระหนี่ในการให้สลาม” [๖]

ในวณะของท่านอีกบทหนึ่งมีความว่า
“ผู้ที่คู่ควรที่สุดสำหรับ(การใกล้ชิด)อัลลอฮ์
คือผู้ที่เริ่มสลามก่อน” [๓๗]

อัล-หะสัน อัล-บัศรีย์
ปราชญ์มุสลิมแห่งศตวรรษที่สองผู้เรื่อรนาม
ได้กล่าวว่า

“การให้สลามถือเป็นการกระทำโดยการส
มัครใจ(ไม่บังคับ)แต่การตอบรับสลาม
ถือเป็นศาสนกิจที่บังคับในศาสนา” [๓๘]

ในการทักทายกันอิสลามไม่ได้กำชับให้กล
าวสลามเท่านั้น

แต่ยังกำหนดให้มีการจับมือ
เพื่อทำให้สลามมีความหมายมากยิ่งขึ้น
ตามที่ อัล-บัรรออ อิบนุ อาซิบ

ได้กล่าวไว้ความว่า

“ส่วนหนึ่งของการทักทาย(การให้สลาม)ที่
สมบูรณ์ คือ
การจับมือมิตรสหายของท่าน” [๓]

ยิ่งไปกว่านั้น

อิสลามได้ส่งเสริมให้มีการโอบกอดระหว่าง
สองคนหากเป็นการพบกันหลังจากการพร
ากจากกันเป็นเวลานาน
ทั้งนี้เพื่อแสดงถึงความรักระหว่างกัน
เพราะความรักคือแก่นแห่งคำสอนในอิสลา
ม และเป็นแก่นแห่งสันติภาพ

แม้กระทั่งกับบรรดาคนที่ไร้คุณธรรมที่พยายามแพร่กระจายความชั่วร้ายและหายนะดังที่อัลลอฮ์ได้มีดำรัสว่า

{وَإِذَا خَاطَبَهُمُ الْجَاهِلُونَ قَالُوا سَلَامًا}

(الفرقان : ٦٣)

ความว่า

และเมื่อใดที่พวกโง่เขลาพูดจา(ไม่ดี)กับพวกเขา(หมายถึงบ่าวผู้ใกล้ชิดของพระองค์) พวกเขาจะกล่าวตอบด้วยسلام(คำพูดที่ดีอันเปี่ยมด้วยศานติ) (๒๕:๖๓)

อัลลอฮ์ได้สอนท่านศาสนทูตมุหัมมัด(ขอความจำเริญและความสันติสุขจงมีแต่ท่าน) ในขณะที่ท่านแสดงความไม่พอใจต่อการกระทำของผู้ที่ไม่ศรัทธาว่า

{فَاصْفَحْ عَنْهُمْ وَقُلْ سَلَامٌ فَسَوْفَ يَعْلَمُونَ}

(الزخرف : ๘๙)

ความว่า ดังนั้นจงให้อภัยแก่พวกเขา
และจงกล่าวสลาม(คำพูดที่มีแต่ความศานติ
)
ต่อไปพวกเขาจะได้อารู้(ถึงผลกรรมของพวกเขา)
(๔๓:๘๗)

ท่านศาสนทูตได้นำคำสอนของอัลลอฮ์มาใช้
ในการปฏิบัติจริงของท่าน
ดังตัวอย่างที่ปรากฏในรายงานหนึ่งว่า
มีชายชาวยิวกลุ่มหนึ่งขออนุญาตเข้าหาท่าน
พวกเขาได้กล่าวว่า “อัส-สาม
อะลัยกุม” หมายถึง ความตายมาถึงแก่ท่าน
แทนที่จะกล่าวว่า “อัสลามุอะลัยกุม”
ซึ่งเป็นการกล่าวสลามที่อิสลามกำหนดให้
ใช้เป็นคำทักทายระหว่างกัน ท่านหญิง

อาอิชะฮ์ผู้เป็นภรรยาของท่านศาสนทูตซึ่ง
อยู่ใกล้ๆ ได้ยินดังนั้นจึงตอบไปว่า

“ห้ามมิได้

ทว่าสำหรับพวกเจ้าต่างหากที่ต้องพบกับต
ายและการสาปแช่ง”

ท่านศาสนทูตได้ยินเช่นนั้น

จึงห้ามอาอิชะฮ์ว่า “แท้จริง

อัลลอฮ์ทรงชอบให้ใช้ความอ่อนโยนในกา
รทำทุกสิ่งทุกอย่าง” อาอิชะฮ์ถามท่านว่า

“ท่านไม่ได้ยินสิ่งที่คนเหล่านั้นกล่าวหรือ
หรือ?” ท่านศาสนทูตตอบนางว่า

“ฉันก็ตอบไปแล้วอย่างไรเล่า ว่า

วะอะลัยกุม (หมายถึง

พวกท่านก็เช่นเดียวกัน)” [๑๐]

อัลลอฮ์ได้บอกถึงจุดยืนของมุสลิมต่อผู้ไร้ศรัทธา

﴿وَإِذَا سَمِعُوا اللَّغْوَ أَعْرَضُوا عَنْهُ وَقَالُوا لَنَا أَعْمَالُنَا وَلَكُمْ أَعْمَالُكُمْ سَلَامٌ عَلَيْكُمْ لَا نَبْتَغِي الْجَاهِلِينَ﴾

(القصص: ๕๕)

ความว่า

และเมื่อพวกเขาได้ยินเรื่องไร้สาระ

พวกเขาก็พินหลังออกห่างจากมัน

และกล่าวว่า

การงานของพวกเราจะได้แก่เรา

และการงานของพวกท่านจะได้แก่พวกท่าน

ศานติแต่พวกท่าน

เราจะไม่ชวนชวายเป็นเพื่อนและสังสรรค์

กับ)บรรดาผู้ไร้ปัญญา (๒๘:๕๕)

ละหมาด ที่แห่งการแสวงหาสันติภาพ

อิสลามยังได้กำหนดให้

การกล่าวสลามเป็นรুকน(หลักปฏิบัติที่ต้อง
กระทำ)ประการหนึ่งในละหมาด

และการละหมาดจะเป็นโมฆะหากปราศจาก
กสลาม

การละหมาดคือการปฏิบัติศาสนกิจที่เริ่มต้น
ด้วยตักบีร์(การกล่าว
อัลลอฮ์อักบัร)และสิ้นสุดด้วยการให้สลาม

ในขั้นตอนสุดท้ายของภารกิจละหมาด

ผู้ละหมาดจะให้สลามแก่พี่น้องของเขา

และบรรดามลาอิกะฮ์(เทวทูต)ที่อยู่เรียงราย

เคียงข้างเขาทั้งซีกซ้ายและขวา

หลังจากที่พวกเขาต้องพรากจากกันในระ

ยะเวลาสั้น ๆ

ช่วงที่เขาอุทิศตนสู่การไถ่ชีวิตพระผู้เป็นเจ้าของ
ขณะที่เขาอยู่ในละหมาด

และเพื่อเป็นการส่งเสริมให้มีการปฏิบัติสลา
มอย่างกว้างขวาง

อิสลามจึงกำหนดให้สลามเป็นส่วนหนึ่งของ
การกล่าวซิกฺร(การรำลึกถึงอัลลอฮ์)

ที่ท่านศาสนทูต(ขอความจำเริญและความ
สันติสุขจงมีแต่ท่าน)

และประชาชาติของท่านกล่าวอยู่เป็นประจำ
หลังจากการละหมาดห้าเวลา

ด้วยถ้อยคำว่า

اللَّهُمَّ أَنْتَ السَّلَامُ، وَمِنْكَ السَّلَامُ، تَبَارَكْتَ يَا ذَا الْجَلَالِ
وَإِلْكَرَامِ

ความว่า โอ้อัลลอฮ์
พระองค์คือผู้เปี่ยมด้วยสันติ
และจากพระองค์เท่านั้นจึงบังเกิดสันติภาพ
ทรงเปี่ยมด้วยความประเสริฐเถิด โอ้
ผู้ทรงไว้ซึ่งความเกรียงไกรและความการุ
ณ[๑๑]

สวรรค์ วิมานแห่งความสันติ
จากการนำเสนอมาข้างต้น
เป็นที่ประจักษ์ชัดว่า ไม่ว่าชื่อและ
สัญลักษณ์ของศาสนาอิสลาม
รูปแบบของการทักทาย
หลักปฏิบัติหนึ่งที่ต้องกระทำในละหมาด
การซิกฺร(การกล่าวถ้อยคำรำลึกถึงอัลลอฮ์)
หลังการละหมาดและการดุอาอ(ขอพร)

ล้วนแล้วแต่ส่งเสริมและเอื้อต่อการสถาปนาและถักทอสันติภาพให้บังเกิดขึ้นทั่วพื้นพิภพ มุสลิมผู้มอบตนต่อพระผู้เป็นเจ้า จึงเป็นผู้ที่สมควรได้รับการยกย่องด้วยสรวยสวรรค์ในวันอาคิเราะฮ์(ปรโลก)ที่การทักทายของชาวสวรรค์ คือ การกล่าวสลาม

อัลลอฮ์ได้ตรัสไว้ความว่า

(تَحِيَّتُهُمْ يَوْمَ يَلْقَوْنَهُ سَلَامٌ وَأَعَدَّ لَهُمْ أَجْرًا كَرِيمًا)

(الأحزاب : ๔๔)

ความว่า

คำทักทายของพวกเขาในวันที่พวกเขาพบพระองค์คือ การกล่าวสลาม

และพระองค์ทรงเตรียมรางวัลอันมีเกียรติไว้ให้แก่พวกเขาแล้ว

(๓๓:๔๔)

อัลลอฮ์ได้ตรัสอีกว่า

{وَقَالَ لَهُمْ خَزَنَتُهَا سَلَامٌ عَلَيْكُمْ طِبْتُمْ فَادْخُلُوهَا خَالِدِينَ}
(الزمر : ๗๓)

ความว่า และผู้เฝ้าประตูสวรรค์
จะกล่าวแก่พวกเขาว่า
ความศานติจงมีแต่พวกท่าน
พวกท่านเป็นผู้จำเริญ
ดังนั้นจงเข้าไปในสวรรค์
เป็นผู้พำนักอยู่ตลอดกาลในนั้นเถิด

(๓๙:๗๓)

{سَلَامٌ قَوْلًا مِنْ رَبِّ رَحِيمٍ} (يس : ٥٨)

ความว่า

(พวกเขาจะได้รับ)คำกล่าวสลาม(อันเปี่ยม
ศานติ)

เป็นคำร่ำหนึ่งจากพระเจ้าผู้ทรงเมตตาอย่างยิ่ง

(๓๖:๕๘)

{لَا يَسْمَعُونَ فِيهَا لَغْوًا وَلَا تَأْتِيهَا إِلَّا قِيلاً سَلَاماً سَلَاماً}
(الواقعة : ٢٥-٢٦)

ความว่า

(ในสวนสวรรค์นั้น)พวกเขาจะไม่ได้ยินคำ
พูดที่ไร้สาระและเป็นบาป

เว้นแต่คำกล่าววว่า สลาม! สลาม!(ศานติ!

ศานติ!) (๕๖:๒๕-๒๖)

แม้กระทั่งสวรรค์เองก็ยังมีชื่อว่า
“วิมานแห่งความสันติ”
อัลกุรอานได้ระบุไว้ว่า

(لَهُمْ دَارُ السَّلَامِ عِنْدَ رَبِّهِمْ وَهُوَ وَلِيُّهُمْ بِمَا كَانُوا
يَعْمَلُونَ) (الأنعام : ١٢٧)

ความว่า สำหรับพวกเขา นั่น คือ
วิมานแห่งความสงบปลอดภัย (ดารุสลาม)
ณ พระผู้เป็นเจ้าของพวกเขา
และพระองค์ทรงเป็นผู้คุ้มครองพวกเขาด้วย
สิ่งที่พวกเขาได้ปฏิบัติ (๖:๑๒๗)

ด้วยใจที่รักในสันติภาพ
และถวิลหาความสงบสันติดังที่ถูกสัญญาไว้
ว่ามีอยู่อย่างเต็มเปี่ยมในสวนสวรรค์
เราพบว่าชาวมุสลิมในบางประเทศจึงได้ตั้ง

ชื่อเมืองของพวกเขาว่า “ดาร์สสลาม” หรือ “ดาร์ล อามาน” ตัวอย่างเช่น ฟาฏอนี ดาร์สสลาม, บรูไน ดาร์สสลาม, เคดาห์ ดาร์ลอามาน (รัฐหนึ่งของประเทศมาเลเซีย หมายถึงเมืองแห่งความสงบสันติและปลอดภัย)

และเมืองหลวงของประเทศแทนซาเนีย ซึ่งมีชื่อว่า ดาร์สสลาม เช่นกัน

นี่คือสันติภาพในอิสลามที่ช่างมีอยู่มากมายนัก

เป็นสันติภาพที่แสนสวยงามและสมบูรณ์แบบที่สุด สันติภาพทั้งในโลกนี้และโลกหน้า สันติภาพในด้านชื่อและคุณลักษณะ สันติภาพในด้านสัญลักษณ์และการกระทำ

ย
สันติภาพในการขอพรและกล่าวรำพันกับอ
งศ์ผู้เป็นเจ้าของ สันติภาพแห่งอัลลอฮ์
สันติภาพของบรรดาเทวทูตและมนุษย์ทั้งม
วล

สันติภาพ ในมิติของหลักความเชื่อ และหลักปฏิบัติทางศาสนบัญญัติ

สัญญาตัญญาณดั้งเดิมที่สำคัญประการหนึ่งข
องมนุษย์ ซึ่งอัลลอฮ์ได้ทรงกำหนดไว้ คือ
การที่หัวใจถวิลหาสันติภาพ
มนุษย์ทุกคนล้วนต้องการใช้ชีวิตบนโลกนี้
อย่างสันติและมีความสุข ดังนั้น
อิสลามจึงไม่กำหนดสันติภาพให้จำกัดอยู่
เพียงแค่มิติทางชื่อและสัญลักษณ์เท่านั้น

หากแต่ได้หยั่งรากลึกเข้าไปเกี่ยวข้องกับหลักความเชื่อและการปฏิบัติทางศาสนบัญญัติอีกด้วย

ทั้งนี้อิสลามได้สถาปนาสันติภาพเป็นสุดยอดแห่งหลักการศรัทธาและจุดสูงสุดของการให้ความเคารพและสดุดีองค์อภิบาล

กล่าวคืออิสลามได้บัญญัติคำว่า “سلام” เป็นหนึ่งในพระนามของอัลลอฮ์

พระองค์ผู้ทรงสร้างจักรวาล

ดังที่มีระบุในอัลกุรอานว่า

﴿هُوَ اللَّهُ الَّذِي لَا إِلَهَ إِلَّا هُوَ الْمَلِكُ الْقُدُّوسُ السَّلَامُ
الْمُؤْمِنُ الْمُهِيمُنُ الْعَزِيزُ الْجَبَّارُ الْمُتَكَبِّرُ سُبْحَانَ اللَّهِ عَمَّا
يُشْرِكُونَ﴾ (الحشر: ٢٣)

ความว่า พระองค์คืออัลลอฮ์
ซึ่งไม่มีพระเจ้าอื่นใด(ที่ควรต้องมอบการภักดีให้)นอกจากพระองค์

ผู้ทรงอำนาจสูงสุด ผู้ทรงบริสุทธิ์
ผู้ทรงเปี่ยมด้วยสันติ ผู้ทรงคุ้มครอง
ผู้ทรงพิทักษ์ปกป้อง ผู้ทรงอำนาจยิ่ง
ผู้ทรงเดชานุภาพ ผู้ทรงความยิ่งใหญ่
มหาบริสุทธิ์องค์อัลลอฮ์จากสิ่งทีพวกเขาตั้ง
ภาคีต่อพระองค์ (๕๙:๒๓)

อัลลอฮ์ได้ขนานนามพระองค์ด้วยชื่อแห่ง
ความสันติ

โดยมีเป้าประสงค์เพื่อให้บรรดาศรัทธาชน
ถวิลหา

มอบความรักแต่สันติภาพพร้อมกับกำหนด

ให้สันติภาพเป็นเป้าหมายสูงสุดของการดำเนินชีวิต

ดังนั้นผู้ใดที่รักสันติภาพผู้นั้นย่อมต้องรักอัลลอฮ์และเป็นที่รักของพระองค์ และผู้ใดที่ตั้งตัวเป็นศัตรูสันติภาพ เขาจึงเป็นศัตรูของอัลลอฮ์ อย่างแน่แท้

อิสลามคือสันติภาพสากล

สันติภาพในอิสลามมิใช่เป็นกระบวนการที่ขึ้นอยู่กับพื้นฐานของผลประโยชน์ส่วนตัว ชนชาติหรือประเทศชาติใดเป็นการเฉพาะ หากแต่เป็นศาสนบัญญัติแห่งสากล เป็นระบบที่ครอบคลุม เป็นธรรมเนียมอันอมตะที่ควบคุมและสอดคล้องกับผู้คนในพื้นที่โลก

เหล่าศาสนทูตแห่งอัลลอฮ์ได้ร่วมกันก่อร่าง
สร้างประชาการแห่งสันติภาพและความสงบ
สุขบนโลกนี้ในทุกยุคทุกสมัย
ในที่สุดสันติภาพก็ได้บังเกิดขึ้นอย่างสมบูรณ์
ณเบ็ดเสร็จด้วยสารแห่งมุหัมมัดผู้เป็นศาสน
ทูตคนสุดท้าย(ขอความจำเริญและความ
สันติสุขจงมีแต่ท่าน)ดังที่ท่านได้มีวจาไว้
ความว่า

“อุปมาการเป็นศาสนทูตของฉันและศาสน
ทูตท่านอื่นๆ ในยุคก่อนหน้าฉัน
ประหนึ่งชายคนหนึ่งที่สร้างบ้านอย่างสวย
งามสมบูรณ์ เพียงแต่ขาดอิฐอีกก้อนหนึ่ง
ณ มุมหนึ่งของบ้านหลังนั้น
ผู้คนทั้งหลายได้เดินเวียนรอบ ๆ
บ้านหลังนั้นและตะลึงในความสวยงามของ

มัน พร้อมกับกล่าวว่า
'หากมีอิฐอีกก้อนตรงนี้ (ฅ
มุมที่ยังขาดอยู่
แน่นอนบ้านหลังนั้นจะสวยงามโดยไม่มีที่ติ
เลยทีเดียว)' ฉะนั้นแหละคืออิฐก้อนนั้น
และฉันทือผู้ปิดท้ายบรรดาศาสนทูต"[\[๑๒\]](#)

ด้วยเหตุนี้

สารแห่งฟากฟ้าจึงได้จบสมบูรณ์แล้ว
การเป็น

ศาสนทูตของท่านนบีมุหัมมัด(ขอความจำเ
ริญและความสันติสุขจงมีแต่ท่าน)ได้ทำให้
อิสลามเป็นศาสนาที่ครบถ้วนและเป็นคำสอน
ที่สร้างสันติภาพอันครอบคลุมและยั่งยืนใ
ห้กับมนุษยชาติ

เพื่อการสร้างสันติให้ปวงมนุษย์ทั้งในโลก
นี้และโลกหน้าอย่างแท้จริง

ในอัลกุรอานได้กล่าวถึงคำวิงวอนของท่าน
นศาสนทูตอิบรอฮีม
ซึ่งชี้ให้เห็นถึงความตระหนักของท่านใน
เรื่องของสันติภาพว่า

(وَإِذْ قَالَ إِبْرَاهِيمُ رَبِّ اجْعَلْ هَذَا بَلَدًا آمِنًا وَارْزُقْ أَهْلَهُ
مِنَ الثَّمَرَاتِ مَنْ آمَنَ مِنْهُمْ بِاللَّهِ وَالْيَوْمِ الْآخِرِ) (البقرة :
126)

ความว่า

และจงรำลึกถึงขณะที่อิบรอฮีมได้วิงวอนว่า
ข้าแต่องค์อภิบาลแห่งข้า
ได้โปรดทำให้สถานที่นี้(ดินแดนมักกะฮฺ)เป็น
นเมืองที่ปลอดภัย

และโปรดประทานปัจจัยยังชีพแก่ชาวเมือง
ด้วยผลไม้ต่างๆ

ให้กับผู้ศรัทธาต่ออัลลอฮ์และวันปรโลกใน
หมู่พวกเขา (๒:๑๒๖)

หากพิจารณาบทวิงวอนดังกล่าวแล้ว
จะพบว่าประการแรกที่

ศาสนทูตอิบรอฮีมในฐานะผู้บุกเบิกและก่อ
ตั้งนครมักกะฮ์ได้ตระหนักและให้ความสำคัญสำ

คัญคือความสงบสุขในดินแดนมักกะฮ์

จากรากฐานความสงบสุขดังกล่าวได้ก่อให้เกิด
ผลตามมา

นั่นคือความประเสริฐและเพิ่มพูนทางด้านปี
ปัจจัยยังชีพและพืชผล

รวมทั้งการเจริญเติบโตทางด้านเศรษฐกิจ
และทรัพยากร

เรื่องราวของอิบรอฮีมและอิสมาอีลนั้นเพียงพอแล้วที่จะชี้ให้เห็นว่าอิสลามเป็นศาสนาแห่งความสันติ

และหากเราได้ไตร่ตรองความเป็นจริงที่เกิดขึ้นกับนครมักกะฮ์

อันเป็นดินแดนที่อิบรอฮีมและอิสมาอีลได้ร่วมกันสร้างฐานขึ้นมา

และยังได้กลายเป็นเมืองหลวงแห่งอิสลามจวบจนถึงบัดนี้

นครมักกะฮ์ได้รับขนานนามว่าเป็นดินแดนแห่งความสงบ

เช่นที่ปรากฏในดำรัสของอัลลอฮ์ว่า

(وَهَذَا الْبَلَدِ الْأَمِينِ) (التين : ٣)

ความว่า

และขอสาบานด้วยดินแดนอันสงบสุขแห่ง
นี้ (๓๕:๓)

ผู้ใดก็ตามที่เข้าพำนักอยู่ ณ ดินแดนแห่งนี้
เขาจะได้รับการคุ้มครองและปลอดภัย
นี่คือสัญลักษณ์แห่งอิสลามและข้อเท็จจริง
ที่ปรากฏขึ้นในวิถีชีวิตของประชาชาติมุสลิม
ม อัลลอฮ์ได้ตรัสว่า

(أَوْلَمْ يَرَوْا أَنَّا جَعَلْنَا حَرَمًا آمِنًا وَيُتَخَطَّفُ النَّاسُ مِنْ
حَوْلِهِمْ أَفَبِالْبَاطِلِ يُؤْمِنُونَ وَبِنِعْمَةِ اللَّهِ يَكْفُرُونَ)
(العنكبوت : ٦٧)

ความว่า พวกเขาไม่ได้ดูดอกหรือ
ว่าแท้จริงเราได้ทำให้(มักกะฮฺ)เป็นดินแดน
ศักดิ์สิทธิ์ที่สงบสุข ในขณะที่ผู้คนรอบๆ
พวกเขากลับถูกรุกรานอยู่เสมอ
หรือพวกเขาศรัทธาต่อความเท็จ
และได้ปฏิเสธคุณของอัลลอฮฺ? (๒๗:๖๗)

เช่นเดียวกันกับคำประกาศของศาสนทูตยู
ซุฟ(โยเซฟ)แก่ครอบครัวของท่านที่ปรากฏ
ในอัลกุรอานว่า

(وَقَالَ ادْخُلُوا مِصْرَ إِن شَاءَ اللَّهُ آمِنِينَ)

(يوسف : 99)

ความว่า และเขา(นบียูซุฟ)ได้กล่าวว่า
‘พวกท่านจงเข้ามาในอียิปต์โดยปลอดภัยเ

เถิด หากเป็นประสงค์ของอัลลอฮ์ ”

(๑๒:๙๙)

สันติภาพในอิสลามยังปกคลุมด้วยความเมตตาและความประเสริฐ

อัลลอฮ์ได้มีดำรัสแก่ศาสนทูตมุหัมมัด(ขอความจำเริญและความสันติสุขจงมีแต่ท่าน)ว่า

(وَمَا أَرْسَلْنَاكَ إِلَّا رَحْمَةً لِّلْعَالَمِينَ) (الأنبياء : ๑๐๗)

ความว่า และเรามีได้ส่งเจ้ามาเพื่ออื่นใดนอกจากเพื่อเป็นความเมตตาแก่สากลโลก ” (๒๑:๑๐๗)

อัลลอฮ์ได้ส่งศาสนทูตของพระองค์ โดยมีจุดประสงค์เพื่อแผ่ความเมตตาแ

ก่สากลโลก พระองค์ไม่ได้ตรัสว่า
“เป็นความเมตตาแก่มวลมุสลิมเท่านั้น”
ที่เป็นเช่นนี้

เพื่อให้ท่านศาสนทูตได้นำมนุษย์ทั้งมวลสู่
ทางนำ

และไม่มีผู้ใดที่ได้รับทางนำนี้เว้นแต่ผู้ที่พร
้อมจะรับมัน นั่นคือบรรดาผู้เคาะรพักดี
ถึงแม้ว่าเมตตาแห่งพระองค์ผู้เป็นเจ้าของจะกว้าง
ขวางครอบคลุมมนุษยชาติทั้งหมดก็ตาม

สารแห่งอิสลามที่นำมาโดยท่านศาสนทูตจึง
เป็นความเมตตาแก่มนุษยชาติทั้งมวล
และจะยั่งยืนตราบจนวันสิ้นโลก
ความเมตตาคือแก่นแห่งความรัก
และมันก็ครอบคลุมทั้งสากลโลก

ท่านศาสนทูตได้กล่าวไว้มีความว่า
“จงเมตตาต่อผู้ที่อยู่บนหน้าแผ่นดิน
แล้วพระองค์ผู้อยู่บนชั้นฟ้าจะเมตตาเจ้า”

[๑๓]

“อัลลอฮ์จะไม่ทรงเมตตาผู้ใดที่ไม่มีความ
เมตตาแก่มวลมนุษย์” [๑๔]

อิสลามจึงเป็นศาสนาแห่งความเมตตาที่เป็น
ของขวัญจากฟากฟ้า
คำสอนที่เพื่อแผ่ความเมตตาแก่ชาวโลก
และความผาสุกอันนิรันดร์กาล
ตราบโอบที่มนุษย์ยึดมั่นในศาสนบัญญัติของ
อัลลอฮ์และทางนำของท่านศาสนทูตมุหัม
มัด

ผู้ซึ่งประกาศว่าผู้ศรัทธาเป็นพี่น้องที่ต้องใ

ให้ความรักซึ่งกันและกัน
เกื้อกูลและให้ความช่วยเหลือในสิ่งที่ดี
แข่งขันในการกระทำการกุศล
ใฝ่เรียนรู้ในศาสตร์และวิทยาการ
ทุ่มเททุกสิ่งทุกอย่างเพื่อสร้างสันติภาพแก่
พี่น้องของเขาและมนุษยชาติทั้งมวล
โดยยึดมั่นในคำสอนของอัลลอฮ์ที่ได้ตรัสไว้ว่า

﴿إِنَّمَا الْمُؤْمِنُونَ إِخْوَةٌ فَأَصْلِحُوا بَيْنَ أَخَوَيْكُمْ وَاتَّقُوا اللَّهَ لَعَلَّكُمْ تُرْحَمُونَ﴾ (الحجرات : ๑๐)

ความว่า แท้จริง
เหล่าศรัทธาชนคือพี่น้องกัน
ดังนั้นพวกเจ้าจงไกล่เกลี่ยประนีประนอมกัน
ระหว่างพี่น้องของพวกเจ้า

และจงอย่าเกรงต่ออัลลอฮ์เถิด
เพื่อว่าพวกเจ้าจะได้รับ ความเมตตา”
(๔๙:๑๐)

อีกทั้งต้องยึดมั่นในคำสอนของท่านศาสน
ทูต(ขอความจำเริญและความสันติสุขจงมีแ
แต่ท่าน)ที่ได้สั่งไว้ความว่า
“พวกท่านจงเป็นบ่าวของอัลลอฮ์ภายใต้คว
ามรู้สึกที่เป็นพี่น้องกัน”[๑๕]

มุสลิมทุกคนยึดมั่นในคำสอนของท่านที่กล
่าวไว้ความว่า
“มุสลิมคือผู้ที่ดำรงไว้ซึ่งความปลอดภัยแก่
บรรดามุสลิมด้วยกันทั้งด้วยลิ้น(คำพูด)
และมือ(การกระทำ)ของเขา”[๑๖]

ท่านได้กล่าวไว้ช่วงหัจญ์อำลา(หัจญ์วิดอาอ)
ว่า “พึงรู้เถิด

ฉันจะบอกพวกเจ้าถึงคุณสมบัติของมุอฺมิน(
ผู้ศรัทธา)

มุอฺมินคือผู้ที่นำมาซึ่งความสันติมายังมนุษย์
ทั้งทรัพย์สินและชีวิตของเขา

มุสลิมคือผู้ที่นำมาซึ่งความปลอดภัยยังมนุษย์
จากภัยลึน(คำพูด)

และมีมือ(การกระทำ)ของเขา

มุญาฮิด(นักต่อสู้) คือ

ผู้ที่ทุ่มเทและเอาชนะตัวเองเพื่อเคารพเชื่อ

ฟังอัลลอฮ์ มุฮาญีร(ผู้อพยพ) คือ

ผู้ที่ละทิ้งความผิดพลาดและการกระทำที่เป็น
นบาปทั้งปวง”[๑๗]

ท่านได้กล่าวเพื่อยืนยันถึงความสัมพันธ์ฉัน
พี่น้องกับศาสนทูตคนก่อนๆ ว่า
“บรรดานบีต่างก็เป็นพี่น้องต่างมารดา(ต่าง
บทบัญญัติ)กัน
แต่มีหลักศาสนาอันเดียวกัน” [๑๘]

ท่านได้ประณามทุกการกระทำที่จะนำไปสู่
การต่อสู้ห้าหั้นหรือต้นเหตุของการข่มขู่คุก
คามด้วยการกล่าวไว้ความว่า
“ผู้ใดที่พกพาอาวุธเพื่อประทุษร้ายเรา
เขาผู้นั้นไม่ใช่ส่วนหนึ่งของพวกเรา” [๑๙]

ท่านยังได้กล่าวอีกว่า
“พวกท่านอย่าได้ชี้หน้าเพื่อนพี่น้องของท่าน
ด้วยอาวุธ
เพราะเขาไม่รู้ว่าบางทีชัยฏอน(มารร้าย)จะ

ช่วยกระตุกมือของเขา(ให้ก่อเหตุฆาตกรรม)

ซึ่งเป็นเหตุให้เขาต้องตกอยู่ในหุบเหวของนรก”[๒๐]

ท่านศาสนทูตยังได้ย้ำให้ประชาชาติของท่านตระหนักในเรื่องสันติภาพและปกป้องจากความวุ่นวาย สิ่งเลวร้ายและความไม่ชอบ โดยที่ท่านกล่าวไว้ความว่า “โอ้มนุษย์ พวกท่านอย่าได้ปรารถนาที่จะประจันหน้ากับเหล่าศัตรู

พวกท่านจงขอจากอัลลอฮ์ให้รอดพ้น(จากศัตรู)

แต่หากพวกท่านหลีกเลี่ยงไม่ได้ที่ต้องพบพวกเขา

ก็จงอดทนและหนักแน่นในจุดยืนด้วยเถิด”

[๒๑]

และหนึ่งในบทขอพรของท่านศาสดาทูตเมื่อเห็นจันทร์เสี้ยวช่วงต้นเดือนคือ

اللَّهُمَّ أَهْلِلْهُ عَلَيْنَا بِالْأَمْنِ وَالْإِيمَانِ وَالسَّلَامَةِ وَالْإِسْلَامِ
رَبِّي وَرَبُّكَ اللَّهُ

มีความว่า “โอ้ องค์ผู้อภิบาลแห่งเรา
ขอพระองค์ทรงทำให้มัน(เดือนใหม่)มาเยือน
เราพร้อมด้วยความศานติและอีมาน(ความ
ศรัทธา)

อีกทั้งด้วยความปลอดภัยและอิสลาม

พระเจ้าของข้าและของเจ้าคืออัลลอฮ์” [๒๒]

1

สันติภาพในหลักศาสนบัญญัติ

ส่วนหนึ่งของวัตถุประสงค์สำคัญของศาสนบัญญัติในอิสลาม คือ

การปกป้องรักษาปัจจัยห้าประการ นั่นคือ ศาสนา เกียรติศักดิ์ศรี สติปัญญา

ทรัพย์สินสมบัติ และชีวิต

ดังนั้นอิสลามจึงได้กำหนดกฎหมายและบรรทัดฐานหลัก

อันนำไปสู่การปกป้องปัจจัยทั้งห้าประการ ดังกล่าวเพื่อการสร้างสันติภาพที่แท้จริง กฎที่ว่าเป็น

«دَرَأُ الْمَفَاسِدِ أَوْلَىٰ مِنْ جَلْبِ الْمَصَالِحِ»

หมายถึง

การป้องกันและขจัดภัยพิบัติหรือความหายนะ

นะ

มีความสำคัญและต้องมาก่อนการแสวงหา
ผลประโยชน์[๒๓]

กฎอีกข้อหนึ่งที่ปรากฏในวณะของท่านศา
สนทูตซึ่งได้กล่าวว่า

«لَا ضَرَرَ وَلَا ضِرَارَ»

ความว่า

“อย่าให้มีการกระทำที่เป็นภัยต่อตัวเอง
และการกระทำที่เป็นภัยต่อผู้อื่น”[๒๔]

การหลีกเลี่ยงภัยและการไม่ก่อความเลวร้าย
ในชีวิตของปัจเจกบุคคล สังคมส่วนรวม
และในระดับประชาคมระหว่างประเทศจึงนับ
เป็นสันติภาพที่แท้จริง

คงไม่มีหลักคำสอนในศาสนาใด
หรือระบบสังคมไหนในโลกนี้ที่กำหนดให้
มีความสันติภาพในภาคปฏิบัติและยังได้กำ
หนดให้สันติภาพเป็นหนึ่งในสัญลักษณ์แล
ะหลักศาสนบัญญัติ

แจกเช่นที่อิสลามได้กำหนดไว้แก่ผู้ที่ประก
อบพิธีหัจญ์ ณ นครมักกะฮ์

ทั้งนี้ผู้ใดที่มีความประสงค์ประกอบพิธีหัจ
ญ์ และเนียต(ตั้งใจ)ทำหัจญ์แล้ว

นับแต่วินาทีนั้นเป็นการห้ามสำหรับเขาทำ
การตัดเล็บ โกนผม เด็ดใบไม้ ตัดต้นไม

ฆ่าสัตว์ ล่าสัตว์หรือกระทำการใด ๆ

ที่สร้างความเดือดร้อนหรือความไม่พอใจแ
ก่ผู้อื่น

ไม่ว่าด้วยการกระทำหรือวาจาของเขา

ไม่อนุญาตให้โต้ตอบใดๆ
แม้ในขณะที่ประจันหน้ากับฆาตกรที่ฆาบิต
าผู้บังเกิดเกล้าของเขาก็ตาม

อัลกุรอานได้ระบุไว้ว่า

﴿ فَمَنْ فَرَضَ فِيهِنَّ الْحَجَّ فَلَا رَفَثَ وَلَا فُسُوقَ وَلَا جِدَالَ
فِي الْحَجِّ ﴾ (البقرة : ١٩٧)

ความว่า

ดังนั้นผู้ใดที่เริ่มปฏิบัติหัจญ์ในเดือน(ที่กำหนด)
เหล่านี้นั้นแล้ว

เขาต้องไม่มีการเกี่ยวพาราสี(หรือสนองกำหนด)
ไม่มีการละเมิด

ไม่มีการทะเลาะวิวาทใดๆ ในเวลาทำหัจญ์
(๒:๑๙๗)

ด้วยเหตุที่เขาได้กระทำการอิหฺรอม(การตั้งเจตนาในใจเมื่อเริ่มทำหัจญ์)

ทำให้เขาเป็นผู้นำสันติภาพไม่เฉพาะแก่ตัวเขาเองเท่านั้น

หากยังรวมถึงบรรดาสิ่งรอบข้างตัวเขาไม่ว่าจะเป็นคน สัตว์ หรือต้นไม้ก็ตาม

เช่นเดียวกันกับการถือศีลอด

ผู้ใดที่ถือศีลอด

เขาจำเป็นต้องอดกลั้นระงับอารมณ์ของเขา พร้อมสงบเสงี่ยมเฉยเมวจา(ไม่โต้ตอบ)

ดังที่ท่านศาสนทูต(ขอความจำเริญและความสันติสุขจงมีแต่ท่าน)ได้กล่าวไว้ความว่า

“การถือศีลอดเปรียบเสมือนกำแพง(ที่คอยสกัดกั้นมิให้เข้านรก)หากผู้ใดที่ถือศีลอด

เขาผู้นั้นอย่าได้กระทำสิ่งที่ไร้สาระและอย่าได้โกรธเคือง

หากมีคนด่าทอหรือประทุษร้ายเขา ขอให้ตอบว่า ‘ฉันกำลังถือศีลอด’” [๒๕]

ชะกาต

หลักประกันสังคมเพื่อการสร้างสันติภาพ

การจ่ายชะกาตถือเป็นบทบัญญัติหนึ่งในอิสลามที่ให้ความสำคัญกับสันติภาพ

นั่นคือการปลดปล่อยห่วงโซ่ความยากจนและโรคภัยไข้เจ็บ

ชะกาตคือหนึ่งในหลักการอิสลามทั้งห้าประการ

ท่านศาสนทูต(ขอความจำเริญและความสั

นตีสฺขจงมีแต่ท่าน) ได้กล่าวไว้ความว่า
“นอกเหนือจากชะกาตแล้ว
ยังมีช่องทางอีกมากมายที่มุสลิมต้องบริจา
คทรัพย์สมบัติของเขา” [๒๖]

ด้วยเหตุนี้ อิสลามจึงไม่ให้การยอมรับ
หากมีคนหนึ่งคนใดในสังคมประสบความหิ
วโหย ถึงแม้ว่าคนๆ นั้นไม่ใช่มุสลิมก็ตาม
อิสลามถือเป็นหน้าที่ของทุกคนที่จะต้องให้
หลักประกันเรื่องปากท้องแก่สมาชิกทุกคน
ในสังคม

ดังที่ท่านศาสนทูต(ขอความจำเริญและความ
ามสันตีสฺขจงมีแต่ท่าน) ได้กล่าวไว้ความว่า
“ไม่ใช่ผู้ศรัทธาต่อฉัน
ถ้าผู้ใดนอนยามค่ำคืนในสภาพที่อิมหน้า

ในขณะที่เพื่อนบ้านใกล้เคียงของเขากำลัง
หิวโหย ทั้งๆ ที่เขารู้เห็น” [๒๓]

คำว่าเพื่อนบ้านจะรวมทั้งที่เป็นมุสลิมและที่
ไม่ใช่มุสลิม

มีรายงานจากท่านมูญาฮิด

นักปราชญ์มุสลิมในศตวรรษที่สองว่า
ครั้งหนึ่งท่านได้นั่งอยู่กับ अबดุลลอฮ์ อิบน์
อัมรฺ เราะฎียัลลอฮ์ อันฮูมา

สาวกท่านหนึ่งของท่านศาสนทูต

ในขณะที่เติกรับใช้ของท่านกำลังชำแหละ
เนื้อแพะอยู่นั้น

ท่าน अबดุลลอฮ์ ได้กล่าวแก่เติกรับใช้ของ
ท่านว่า “เมื่อใดที่ชำแหละเสร็จ

เจ้าจงนำไปให้แก่เพื่อนบ้านชาวยิวของเรา

ก่อน” พลันมีผู้ถามขึ้นว่า

“เอาไปให้ชาวยิวอย่างนั้นหรือ?”

ท่านอับดุลลอฮ์ตอบว่า

“ฉันได้ยินท่านศาสนทูตสั่งเสียบ่อยๆ

ว่าให้ทำดีกับเพื่อนบ้าน จนพวกเราคิดว่า

ท่านอาจจะให้เพื่อนบ้านสามารถรับมรดกจ

ากเราได้” [๒๘]

เป็นที่ทราบกันดีว่า

หนึ่งในจำนวนผู้ที่สามารถรับชะกาตได้นั้น

คือ

ชาวกาฟิร(ผู้ไม่ใช่มุสลิม)ที่ประสงค์จะรับอิ

سلام

เหล่านักวิชาการอิสลามต่างก็ยอมรับว่า

อนุญาตให้รับของขวัญจากบรรดาผู้ปฏิเสธ

ธรรมา ไม่ว่าจะเป็นพวกไหน
แม้กระทั่งกับพวกที่ทำสงครามต่อสู้กับมุสลิม
ก็ตาม[๒๙]

สันติภาพในอิสลามจะไม่จำกัดเฉพาะเพื่อ
บ้านที่เป็นมนุษย์เท่านั้น
หากแต่ยังครอบคลุมถึงสัตว์
หรือแม้แต่สุนัขที่อิสลามถือว่าเป็นสัตว์ที่สกปรก(นะญิส)

หญิงนางหนึ่งต้องเข้านรก
ด้วยสาเหตุที่นางจับขังและทรมานแมวจน
ตาย ดังความหมายของหะดีษว่า
“หญิงนางหนึ่งต้องเข้านรก
ด้วยสาเหตุจากแมวตัวหนึ่งที่นางจับขังไว้
โดยที่นางไม่ให้อาหารและไม่ปล่อยให้มัน

หาอาหารเอง

จนกระทั่งแมวตัวนั้นตายเพราะความหิว”[
[๓๐](#)]

ในขณะที่เดียวกันประตูลอร์ดจะต้อนรับชา
ยคนหนึ่งและการอภัยโทษของอัลลอฮ์ได้แ
ฝ่ถึงชายผู้นั้น

เนื่องจากเขามีความเมตตาให้น้ำแก่สุนัขตัว
หนึ่งที่กำลังเลียดินเพื่อประทังความกระห
าย ดังปรากฏในหะดีษที่รายงานโดย อับ
ฮูร็อยเราะฮฺ เราะฎิยัลลอฮุ อันฮุ ความว่า
“ในขณะที่ชายคนหนึ่งกำลังเดินอยู่บนถนน
เขารู้สึกกระหายน้ำเป็นอย่างยิ่ง
และได้พบบ่อน้ำแห่งหนึ่ง
จึงได้ปีนลงไปดื่มน้ำจากบ่อนั้นแล้วกลับออก

กมา

พลันพบกับสุนัขตัวหนึ่งที่กำลังกระหายน้ำ
จนต้องเลียดินเพื่อประทังความกระหาย
ชายคนนั้นรำพึงว่า
สุนัขตัวนี้กระหายน้ำเหมือนกับฉันที่กระหา
ยน้ำเมื่อครู่นี้
เขาจึงลงไปเ็นบ่ออีกครั้งและใช้รองเท้าของ
เขาตักน้ำ
และใช้ปากคาบรองเท้าที่มีน้ำอยู่นั้นขึ้นมา
และรินน้ำให้แก่สุนัขตัวนั้น
อัลลอฮ์ทรงตอบแทนในการกระทำของเขา
พระองค์ได้ยกโทษให้แก่เขา”
บรรดาสาวกของท่านได้ถามว่า
“พวกเราได้รับการตอบแทนเนื่องจาก(ทำค
ความดีให้แก่)สัตว์ด้วยกระนั้นหรือ?”

ท่านศาสนทูต(ขอความจำเริญและความสันติสุขจงมีแต่ท่าน)ตอบว่า
“การทำดีต่อทุกสิ่งที่คุณหัวใจยังมีชีวิต
จะได้รับผลตอบแทน”[๓๑]

นี่คือตัวอย่างสันติภาพอันครอบคลุมในอิสลาม สันติภาพที่ยังรากลึกในจิตใจ และถูกเผยออกมาด้วยการกระทำอันเปี่ยมด้วยความกรุณา
เอื้ออาทรและความอ่อนโยน
สันติภาพที่ขจรขยายไปทั่วทุกมุมโลกด้วยความหมายที่แฝงอยู่ทั้งหมดของมัน
บรรดาผู้ดำรงไว้ซึ่งสันติภาพจะได้รับการยกย่องและผลตอบแทนในสรวงสวรรค์อันสูงส่ง

สันติภาพที่ก่อให้เกิดความสงบสุขมายังมวลมนุษยและประเทศชาติบ้านเมือง และเป็นเหตุให้อัลลอฮยกย่องสรรเสริญและตอบแทนผู้รักสันติภาพในวันแห่งการตัดสิน

สันติภาพ ในมิติของความสัมพันธ์กับชนต่างศาสนิก

สู่สันติภาพและการร่วมมือกัน

หลักสำคัญประการหนึ่งที่อิสลามได้กำหนดไว้สำหรับการดำเนินชีวิตของมนุษย์ คือ ความสงบสุข ความศานติ และความมั่นคง ความสัมพันธ์ของศาสนาอิสลามกับศาสนาอื่นไม่ว่าในระดับปัจเจกบุคคลหรือระดับปร

ะเทศ

คือความสัมพันธ์ในรูปของการทำความรู้จัก การเกื้อกูลกัน การเผยแพร่และทำความดี ไม่ใช่ความสัมพันธ์ในรูปของการปะทะต่อสู้ ก่อการร้าย หรือบ่อนทำลาย

หากเราได้พิจารณาคำสอนต่างๆ ของอิสลาม

ย่อมต้องประจักษ์ว่าพื้นฐานแห่งคำสอนอิสลาม คือ

การเชิญชวนมวลมนุษยทั้งหมดสู่การสร้าง ความผาสุกและสันติภาพอันเที่ยงแท้และครอบคลุมทุกสิ่งในโลกนี้และโลกหน้า ในโลกนี้คือความสงบสันติและความมั่นคงในชีวิต

และในโลกหน้าคือความพาสุกในสวนสวรรค์ ซึ่งเป็นที่พำนักที่เต็มไปด้วยความสันติอันยั่งยืน

อัลลอฮ์ได้ตรัสว่า

﴿وَلَتَكُنَّ مِنْكُمْ أُمَّةٌ يَدْعُونَ إِلَى الْخَيْرِ وَيَأْمُرُونَ
بِالْمَعْرُوفِ وَيَنْهَوْنَ عَنِ الْمُنْكَرِ وَأُولَئِكَ هُمُ الْمُفْلِحُونَ﴾
(آل عمران: ١٠٤)

ความว่า

และจงให้มีในหมู่พวกเจ้าซึ่งประชาชาติหนึ่ง
หนึ่งที่เชิดชูชวนสู่ความประเสริฐ

สั่งเสียในเรื่องความดี

และห้ามปรามจากความชั่ว

และพวกเขาเหล่านั้นคือบรรดาผู้ที่ได้รับความสำเร็จ (๓:๑๐๔)

ความประเสริฐที่หมายถึงในโองการข้างต้น คือ อิสลาม ซึ่งเป็นระบอบแห่งการดำเนินชีวิตสำหรับมนุษยชาติ

อัลกุรอานได้เชิญชวนมนุษย์ทั้งมวลสู่การตอบรับอิสลาม อันเป็นหนทางสู่ความสำเร็จ และเป็นหนทางสู่การสร้างสันติภาพร่วมกันทั้งในโลกนี้และโลกหน้า แต่ด้วยประสงค์แห่งองค์อภิบาล เราพบว่ามิมีมนุษย์บางส่วนได้ปฏิเสธคำเชิญชวนนี้ และไม่ยอมรับหลักการร่วมมือเพื่อให้เกิดสันติภาพแห่งอิสลามที่ครอบคลุมทั้งสองโลก

กระนั้นก็ตาม

ถึงแม้ว่ามนุษย์ไม่ได้ยอมรับอิสลามเสียทุกคน

แต่อิสลามก็ยังได้เชิญชวนมวลมนุษย์ทั้งหมดสู่การทำความรู้จักและช่วยเหลือกันในเรื่องคุณประโยชน์และคุณธรรม

เพื่อให้เกิดสันติภาพในบริบทย่อยเฉพาะสำหรับโลกนี้อีกด้วย

อัลกุรอานได้กำหนดขอบเขตของความสัมพันธ์ระหว่างมนุษย์ว่า

(يَا أَيُّهَا النَّاسُ إِنَّا خَلَقْنَاكُمْ مِنْ ذَكَرٍ وَأُنْثَىٰ وَجَعَلْنَاكُمْ شُعُوبًا وَقَبَائِلَ لِتَعَارَفُوا إِنَّ أَكْرَمَكُمْ عِنْدَ اللَّهِ أَتْقَاكُمْ إِنَّ اللَّهَ عَلِيمٌ خَبِيرٌ) (الحجرات : ١٣)

ความว่า โอัมวลมนุษย์ทั้งหลาย
แท้จริงเราได้สร้างพวกเจ้าจากเพศชายและ
เพศหญิง(หมายถึงสร้างมาจากอาดัมและ
ฮาวาอ(อีฟ)ผู้เป็นมนุษย์ชายหญิงคู่แรก)
และให้พวกเจ้าเป็นกลุ่มพวกและหมู่เหล่า
เพื่อพวกเจ้าจะได้สร้างความรู้จักกัน
แท้จริงผู้ที่มีเกียรติที่สุดในระหว่างพวกเจ้า
ณ อัลลอฮ์
คือผู้ที่ยำเกรง(ต่อพระองค์)มากที่สุด
แท้จริงอัลลอฮ์นั้นทรงรอบรู้อย่างละเอียดถี่
ถ้วนยิ่ง (๔๙:๑๓)

การทำความรู้จักกันในประเด็นความสัมพันธ์
ระหว่างมนุษย์
ไม่ว่าจะแตกต่างกันทางชาติพันธุ์ สัญชาติ

สีผิว และภาษา

มีนัยยะที่ลึกกว่าเพียงแค่การรู้จักชื่อเพียงผิว
วเฝิน

ทว่าเป็นการทำความรู้จักที่จะนำไปสู่การแ
ลกเปลี่ยนคุณประโยชน์แห่งความดีงามอัน
สูงส่งและให้เกิดความช่วยเหลือเกื้อกูลระห
ว่างกัน

และเพื่อสร้างความหมายของการทำความ
รู้จักที่มีเป้าประสงค์อันยิ่งใหญ่นี้

ย่อมต้องการธรรมชาติแห่งความสัมพันธ์ที่
สันติและเอื้ออำนวย

ด้วยวิธีการแข่งขันมุ่งมั่นปฏิบัติเพื่อความ
ยำเกรงและใฝ่เกียรติอันสูงส่ง

ยกระดับความสัมพันธ์ระหว่างปัจเจกบุคคล

กลุ่มชนและเชื้อชาติสู่ระดับการแลกเปลี่ยนอันเป็นเป้าประสงค์ นั่นคือ

“การทำความรู้จักซึ่งกันและกัน” และ “การแลกเปลี่ยนความรู้และประสบการณ์” ด้วยความหมาย

นัยยะทั้งหมดและขอบเขตอันกว้างขวางของมัน

ดังนั้น

ถ้าหากยิ่งบรรลุถึงเป้าประสงค์ของการแลกเปลี่ยนความรู้จัก

และการแลกเปลี่ยนความรู้และประสบการณ์ระหว่างหมู่มนุษย์ทุกระดับได้มากเพียงใด

ก็ยิ่งสามารถอุดช่องว่างแห่งการต่อสู้และค

วามขัดแย้งที่เป็นเหตุแห่งการห้าหั้นและละ
เมิดรุกราน

อันจะก่อให้เกิดการเพชฌัญหน้าและนำมาซึ่ง
งความหายนะแก่สังคมนตรีได้มากเพียง
นั้น

ด้วยเหตุนี้การทำความรู้จักกันระหว่างมวล
มนตรีด้วยเป้าประสงค์เช่นนี้คือสาเหตุใหญ่
ญที่จะนำสันติภาพมาสู่สังคมนตรี

อัลลอฮ์ได้ตรัสในอัลกุรอานว่า

﴿ وَتَعَاوَنُوا عَلَى الْبِرِّ وَالتَّقْوَىٰ وَلَا تَعَاوَنُوا عَلَى الْإِثْمِ
وَ الْعُدْوَانِ وَ اتَّقُوا اللَّهَ إِنَّ اللَّهَ شَدِيدُ الْعِقَابِ ﴾ (المائدة : 2)

ความว่า

และจงช่วยเหลือเกื้อกูลกันในความดีและก
ารยำเกรง

และอย่าได้ร่วมมือช่วยเหลือในการทำบาป และการละเมิด และจงอย่าเกรงต่ออัลลอฮ์ แท้จริงอัลลอฮ์เป็นผู้หนักหน่วงในการลงโทษ (๕:๒)

ธรรมชาติของการรู้จักกันจะนำไปสู่การเกื้อกูลกันระหว่างฝ่ายต่างๆ ที่หลากหลาย อิสลามได้วางเงื่อนไขการช่วยเหลือเกื้อกูลที่เป็นเป้าประสงค์บนหลักของการทำดีและการยำเกรงต่อพระผู้เป็นเจ้า ทั้งสองหลักนี้เป็นจุดรวมของความดีงามและสันติภาพสำหรับมวลมนุษยทั้งในโลกนี้และโลกหน้า

ในขณะที่การช่วยเหลือกันในการกระทำความผิดบาปและการละเมิดที่เกิดขึ้นบ่อยครั้งระห

ว่างผู้คนในโลกนั้นเป็นที่ต้องห้ามในอิสลาม

เพราะทั้งสองประการคือเหตุแห่งความชั่วร้ายและหายนะทั้งหลายที่นำไปสู่สงครามการแตกแยก

และจุดไฟแห่งการปะทะที่จะทำลายสันติภาพและความสงบสุขของมนุษยชาติในที่สุด

จากที่กล่าวมา

เป็นที่ชัดเจนว่าพื้นฐานเดิมของความสัมพันธ์ระหว่างประชาชาติมุสลิมกับประชาชาติอื่นนั้น คือ สันติภาพ

ส่วนสงครามและการต่อสู้นั้นเป็นสิ่งที่เกิดขึ้นภายหลัง

ด้วยมูลเหตุและปัจจัยที่มีผู้อื่นรุกรานและละเมิดพวกเขาและศาสนาของพวกเขา

สันติภาพเป็นสิ่งที่ถูกกำหนดให้มีกับทุกคน ไม่ใช่เพราะเป็นเพียงผลของการยอมรับศรัทธาเท่านั้น

หากแต่มันเป็นพื้นฐานเดิมที่มีหลักฐานว่าต้องไม่ละเมิดรุกราน

ในขณะที่สงครามถูกบัญญัติขึ้นมาเพื่อพิทักษ์ปกป้องสิทธิเสรีภาพในการเชิดชูชนเร่ยก๊วของอิสลาม

และขจัดภัยที่คุกคามบรรดาผู้นับถืออิสลาม เป็นการประกันเส้นทางแห่งการเชิดชูชนสู่อิสลามที่ชูธงแห่งความเมตตาและสันติภาพ

พ

อีกทั้งเพื่อปกป้องเสรีภาพของมวลมนุษย์ใน
การนับถืออิสลามเป็นศาสนาและระบอบก
ารดำเนินชีวิตด้วยความสมัครใจ
ไม่ใช่ด้วยการบังคับขู่เข็ญ
อัลลอฮ์ได้ตรัสว่า

﴿لَا إِكْرَاهَ فِي الدِّينِ قَدْ تَبَيَّنَ الرُّشْدُ مِنَ الْغَيِّ فَمَنْ يَكْفُرْ
بِالطَّغُوتِ وَيُؤْمِنْ بِاللَّهِ فَقَدِ اسْتَمْسَكَ بِالْعُرْوَةِ الْوُثْقَىٰ لَا
انْفِصَامَ لَهَا وَاللَّهُ سَمِيعٌ عَلِيمٌ﴾

(البقرة: ٢٥٦)

ความว่า

ไม่มีการบังคับใน(การนับถือ)ศาสนา(อิส
ลาม)

แท้จริงทางนำนั้นได้ประจักษ์ชัดจากความ
คดเคี้ยวแล้ว

ดังนั้นหากผู้ใดได้ปฏิเสธความจอมปลอมและ
ละศรัทธาต่ออัลลอฮ์แล้วไซ้
แสดงว่าเขาได้ยึดกับปมเชือกอันแน่นหนา
แล้ว และมันจะไม่มีวันหลุดจากไป
และอัลลอฮ์ทรงเป็นผู้ไต่สินและรู้ยิ่ง
(๒:๒๕๖)

เป็นสิ่งที่ประจักษ์ชัดในประวัติศาสตร์อิสลาม
ว่า
ผู้คนที่อาศัยอยู่ในรัฐอิสลามมีเสรีภาพอย่าง
เต็มที่ที่จะเลือกนับถือศาสนาใดก็ได้
ไม่เคยปรากฏในประวัติศาสตร์อิสลามอันย
าวนานว่ามีการบังคับขู่เข็ญให้ชาวยิว
ชาวคริสต์ หรือคนอื่นๆ
ให้หันมานับถืออิสลาม

ข้อเท็จจริงนี้เป็นที่ยอมรับกัน
แม้แต่ในหมู่ศาสนิกอื่น อาทิเช่น ธอมัส
อาร์โนลด์

นักบูรพาคดีชาวอังกฤษผู้หนึ่งที่ได้กล่าวว่า
“เราไม่เคยได้ยินว่ามีความพยายามใดๆ
ที่เป็นแผนการเพื่อใช้บังคับผู้อื่นที่ไม่ใช่มุส
ลิมนให้ยอมรับอิสลาม
หรือว่ามีการบังคับข่มขู่โดยมีจุดหมายเพื่อ
กำจัดศาสนานั้นๆ” [\[๓๒\]](#)

สันติภาพกับสงคราม

เป็นสิ่งที่ทุกคนล้วนยอมรับว่า
นับตั้งแต่อดีตจนกระทั่งปัจจุบัน
สงครามไม่เคยห่างหายไปจากโลก
อิสลามเป็นศาสนาที่กำเนิดขึ้นท่ามกลางโล

กที่เต็มไปด้วยการปะทะต่อสู้และสงครามระหว่างมนุษยชาติ
จึงต้องคำนึงถึงความเป็นจริงที่ไม่สามารถหลีกเลี่ยงได้
ตราบใดที่โลกต้องปะปนด้วยกลุ่มมนุษย์อันหลากหลายด้วยอารมณ์
ความรู้สึกและความต้องการอันไร้ขอบเขต
และตราบใดที่ความรู้สึกเช่นนี้
ยังคงรุ่มอยู่ในจิตใจของมนุษย์
ไม่ว่าในระดับปัจเจกชนหรือสังคมก็ตาม
แน่นอนที่สุดว่าจะต้องมีความขัดแย้งอันนำไปสู่สงครามได้ในบางกรณี
ด้วยเหตุนี้
สงครามจึงเป็นสิ่งที่หลีกเลี่ยงไม่ได้และเป็น

วิธีการที่นายกองหากมีวัตถุประสงค์เพื่อต่อ
ต่อต้านผู้รุกราน ยับยั้งความอยุติธรรม
พิทักษ์สัจธรรมและยื่นมือเพื่อให้ความช่วย
เหลือแก่ผู้ถูกกดขี่
สงครามในลักษณะเช่นนี้จึงเป็นการจุดประกาย
กายความดีแก่มวลมนุษย์
ในขณะที่เดียวกันหากเกิดสงครามโดยมีเป้าหมาย
เพื่อสร้างความพินาศแก่โลก
กดขี่ข่มเหงผู้ที่อ่อนแอ
ปล้นและยึดครองทรัพยากรและความมั่งคั่ง
ของชนชาติอื่น
สงครามในลักษณะนี้เป็นสงครามที่ต้องได้
รับการประณามสาปแช่ง
เพราะไม่เพียงเป็นสัญลักษณ์แห่งความชั่ว
ร้ายของสังคมเท่านั้น

หากแต่เป็นสื่อแห่งความหายนะของชาวโลกทั้งมวล ขออัลลอฮ์ทรงคุ้มครองด้วยเถิด ด้วยเหตุนี้อิสลามจึงยอมรับในกระบวนการทัศน์พื้นฐานที่ว่าด้วยสงคราม โดยถือว่าเป็นสิ่งที่อนุมัติหากเป็นการปกป้องพิทักษ์สังคมนิยม รักษาความสงบสันติ และยับยั้งความอยุติธรรม การข่มขู่ และการละเมิดรุกราน

อัลลอฮ์ทรงมีดำรัสว่า

﴿وَلَوْلَا دَفْعُ اللَّهِ النَّاسَ بَعْضَهُمْ بِبَعْضٍ لَفَسَدَتِ الْأَرْضُ
وَلَكِنَّ اللَّهَ ذُو فَضْلٍ عَلَى الْعَالَمِينَ﴾

(البقرة : ٢٥١)

ความว่า

และหากว่าอัลลอฮ์ไม่ทรงป้องกันมนุษย์
ซึ่งบางส่วนของพวกเขาด้วยอีกบางส่วนแล้ว
ไวไซร์

แน่นอนแผ่นดินก็ย่อมเสื่อมเสียพังพินาศไป
แล้ว แต่ทว่าอัลลอฮ์นั้น

ทรงเป็นผู้มีคุณอันล้นเหลือเหนือโลกทั้งมวล
(๒:๒๕๑)

พระองค์ยังได้ตรัสอีกว่า

﴿وَلَوْلَا دَفَعُ اللَّهُ النَّاسَ بَعْضَهُمْ بِبَعْضٍ لَهَدَمَتْ صَوَامِعُ
وَبِيَعٌ وَصَلَوَاتٌ وَمَسَاجِدُ يُذَكَّرُ فِيهَا اسْمُ اللَّهِ كَثِيرًا
وَلَيَنْصُرَنَّ اللَّهُ مَنْ يَنْصُرُهُ إِنَّ اللَّهَ لَقَوِيٌّ عَزِيزٌ ، الَّذِينَ إِنْ
مَكَّنَّاهُمْ فِي الْأَرْضِ أَقَامُوا الصَّلَاةَ وَآتَوُا الزَّكَاةَ وَأَمَرُوا
بِالْمَعْرُوفِ وَنَهَوْا عَنِ الْمُنْكَرِ وَلِلَّهِ عَاقِبَةُ الْأُمُورِ﴾ (الحج
: ๔๐-๔๑)

ความว่า

และหากว่าอัลลอฮ์ไม่ทรงป้องกันมนุษย์
ซึ่งบางส่วนของพวกเขาด้วยอีกบางส่วนแล้ว
วไซร์

บรรดาหอสวดและโบสถ์(ของพวกคริสต์)แ
ละสถานที่สวด(ของพวกยิว)และมัสยิดทั้งห
ลายที่พระนามของอัลลอฮ์ถูกกล่าวรำลึกอ
อย่างมากมาย ต้องถูกทำลายอย่างแน่นอน
และแน่นอนอัลลอฮ์จะทรงช่วยเหลือผู้ที่ช่ว
ยเหลือพระองค์

แท้จริงอัลลอฮ์เป็นผู้ทรงพลัง

ผู้ทรงเดชานุภาพอย่างแท้จริง

บรรดาผู้ที่แผ่นดินเราได้ให้พวกเขามั่นคงบน
หน้าแผ่นดินแล้ว

พวกเขาจะดำรงซึ่งการละหมาดและการจำ

ยชะกาต

พวกเขาจะสั่งเสียในความดีและหักห้ามจาก
ความชั่ว

และยังอัลลอฮ์คือบั้นปลายแห่งการกิจการ
ทั้งหลาย

(๒๒:๔๐-๔๑)

ความหมายของโองการนี้คือ

ถ้าหากไม่เป็นเพราะการที่อัลลอฮ์ได้บัญญัติ
ดีให้เหล่าศาสนทูตและบรรดาผู้ศรัทธาทำ
การต่อสู้และญิฮาดแล้วไซ้

แน่นอนว่าบรรดาผู้ตั้งภาคีย่อมต้องเข้ามามี
อำนาจเหนือผู้นับถือศาสนาทั้งหลาย

สัญลักษณ์ต่างๆ

ของศาสนาเป็นอันต้องถูกทำลาย

แต่อัลลอฮ์ทรงสกัดกั้นความชั่วร้ายของพวกเขาด้วยการใช้ให้ทำการต่อสู้และญิฮาดกับพวกเขาเหล่านั้น

เพราะถ้าหากไม่มีการต่อสู้และญิฮาดแล้ว ธรรมก็ย่อมต้องมีชัยเหนือลัทธิธรรมในทุกหมู่ประชาชาติเป็นแน่แท้ [\[๓๓\]](#)

ด้วยเหตุนี้ ตามทฤษฎีของอิสลามแล้ว สงครามเป็นสิ่งจำเป็นและหลีกเลี่ยงไม่ได้หากตั้งอยู่บนหลักของการรักษาสันติภาพและความสงบสุข ดังนั้น

บทบัญญัติว่าด้วยญิฮาดจึงไม่ใช่คำสั่งสอนที่ใช้เป็นเครื่องมือในการรุกราน กดขี่ข่มเหงผู้ด้อยกว่า หรือเป็นข้อกล่าวอ้างเพื่อผลประโยชน์ส่วน

ตัวหรือประเทศใดประเทศหนึ่งเป็นการเฉพา
าะโดยเด็ดขาด

ในจำนวนหลักฐานที่ชัดเจนที่สุดในเรื่องด้
งกล่าว คือ

ความเห็นอย่างเป็นทางการของบรรดานัก
วิชาการอิสลามว่า

ไม่อนุญาตให้ฆ่าผู้อื่นที่ไม่ใช่นักรบ

โดยเฉพาะเด็ก ผู้หญิง คนแก่ นักบวช

ผู้ป่วย และผู้ที่มีลักษณะในความหมายนี้

ถ้าหากอิสลามยึดประเด็นศาสนาเป็นหลักก
ารพื้นฐานของการทำสงครามและฆ่ากันแ
ล้ว

แน่นอนย่อมต้องไม่ละเว้นบุคคลเหล่านี้ด้
ย

เพราะพวกเขาไม่ได้เป็นมุสลิมและไม่ยอมรับ
ในความเชื่อของอิสลาม

และไม่อาจที่จะกล่าวและยอมรับด้วยว่า
เหตุที่ต้องปฏิบัติกับบุคคลเหล่านี้โดยสันติวิ
ธี ด้วยสาเหตุที่พวกเขาเป็นบุคคลอ่อนแอ
เพราะตามความเป็นจริงในประวัติศาสตร์
มีสตรีมากมายที่เคยเข้าร่วมสู้รบในสงคราม
และต่อสู้ห้ำหั่นกับศัตรูได้อย่างกล้าหาญ
กว่าผู้ชายหลายเท่านี้

ประวัติศาสตร์อิสลามได้บันทึกแล้วว่า
สงครามต่างๆ ที่ท่าน
ศาสนทูตได้รบกับผู้ปฏิเสธศรัทธานั้น
ล้วนแต่อยู่ในขอบเขตและไม่ได้ออกไปจา
กกรอบของสาเหตุที่อนุมัติให้กระทำได้

สงครามเหล่านี้ส่วนใหญ่แล้วเป็นไปเพื่อ
ปกป้องและโต้ตอบการละเมิดรุกรานที่เกิด
ขึ้นจริงๆ

ความยุติธรรมคือรากฐานของสันติภาพ

โดยสรุปแล้ว

ในมิติแห่งความสัมพันธ์ของศาสนาอิสลาม
กับผู้อื่น

ล้วนเพียบพร้อมไปด้วยหลักแห่งสันติภาพ
โครงการอัลกุรอานมากมายได้คำชูและปูทาง
สำหรับแบบแผนของสันติภาพ

ทั้งในระดับท้องถิ่นหรือประชาคมระหว่างป
ระเทศ

และยังได้สนับสนุนให้ใช้กระบวนการสันติ
วิธีด้วยการเรียกร้องให้คืนสิทธิต่างๆ

แก่เจ้าของสิทธินั้น ห้ามละเมิดรุกรานผู้ใด และต้องดำรงซึ่งความยุติธรรมและการทำดีกับทุกสิ่งไม่ว่ากับมนุษย์หรือสรรพสัตว์

และแม้กระทั่งกับข้าศึกศัตรูในสงคราม เมื่อใดที่พวกเขาตอบรับการประนีประนอม ความยุติธรรมต้องอยู่เหนืออารมณ์และความรู้สึกส่วนตัวหรือความผูกพันด้านเครือญาติและมิตรสหาย อัลลอฮ์ได้ตรัสว่า

(يَا أَيُّهَا الَّذِينَ آمَنُوا كُونُوا قَوَّامِينَ بِالْقِسْطِ شُهَدَاءَ لِلَّهِ وَلَوْ عَلَىٰ أَنفُسِكُمْ أَوِ الْوَالِدِينَ وَالْأَقْرَبِينَ إِن يَكُنْ غَنِيًّا أَوْ فَقِيرًا فَاللَّهُ أَوْلَىٰ) (النساء : ١٣٥)

ความว่า ผู้ศรัทธาทั้งหลาย จงเป็นผู้ที่ดำรงไว้ซึ่งความยุติธรรม ในการเป็นพยานเพื่ออัลลอฮ์

แม้ว่าจะเป็นผลร้ายแก่ตัวของพวกเจ้าเอง หรือผู้บังเกิดเกล้าทั้งสองและญาติที่ใกล้ชิดก็ตาม แม้ว่าเขาจะมั่งมีหรือยากจนก็ตาม อัลลอฮ์นั้นสมควร(แก่การเชื่อฟัง)ยิ่งกว่าทั้งสองคน (๔:๑๓๕)

การให้ความยุติธรรมกับผู้เป็นศัตรูนั้นมีระบุในอัลกุรอานว่า

﴿يَا أَيُّهَا الَّذِينَ آمَنُوا كُونُوا قَوَّامِينَ لِلَّهِ شُهَدَاءَ بِالْقِسْطِ وَلَا يَجْرِمَنَّكُمْ شَنَاٰنُ قَوْمٍ عَلَىٰ أَلَّا تَعْدِلُوا اعْدِلُوا هُوَ أَقْرَبُ لِلتَّقْوَىٰ﴾ (المائدة : ๘)

ความว่า ผู้ศรัทธาทั้งหลาย จงเป็นผู้ดำรงไว้ซึ่งความยุติธรรมในการเป็นพยานเพื่ออัลลอฮ์ และจงอย่าให้การเกลียดชังพวกหนึ่งพวกใด

ดทำให้พวกเจ้าไม่ยุติธรรม
จงยุติธรรมเถิดมันเป็นสิ่งที่ใกล้กับความยำ
เกรงยิ่งกว่า (๕:๘)

อัล-บัยฎอวีย์

นักอรรถาธิบายอัลกุรอานท่านหนึ่งได้ให้ค
ความหมายของโองการข้างต้นว่า
“อย่าได้ปล่อยให้ความโกรธที่รุมเร้าอยู่ใน
ใจของพวกเจ้าต่อพวกมุชริกีน(พวกปฏิเสธ
ศรัทธา)

เป็นเหตุให้ละทิ้งความยุติธรรมกับพวกเขา
ด้วยการละเมิดและกระทำการใดที่ไม่อนุญ
าต เช่น

การกล่าวหาใส่ร้ายหรือฆาตริและเด็ก
หรือทำลายสัญญาเพื่อเป็นความสะใจให้

ายแค้น

ถ้าหากนี่คือความยุติธรรมที่พึงกระทำต่อผู้
ปฏิบัติศรัทธา ให้ท่านลองใคร่ครวญดูว่า
จะต้องยุติธรรมมากกว่าอีกเพียงใดกับบรร
ดาผู้ศรัทธาด้วยกัน” [๓๔]

โดยสรุปแล้ว โองการข้างต้นได้เน้นย้ำว่า
อย่าได้ใช้ความโกรธของพวกเจ้าต่อพวกเ
ิดพวกหนึ่งเป็นเหตุเพื่อละทิ้งความยุติธรรม
เพราะความยุติธรรมเป็นสิ่งบังคับใช้ต่อทุก
คนกับทุกคู่กรณีและในทุกสถานการณ์
โดยมีรายงานจากอิบนิ อะบี หาทิม จาก
ชัยด อิบนุ อัสลัม เราะฎิยัลลอฮุ อันฮุ ว่า
“เมื่อครั้งที่ท่านศาสนทูต(ขอความจำเริญแ
ละความสันติสุขจงมีแต่ท่าน)และเหล่าสาว

กเดินทางถึง

หุ้ดัยบิยะฮ์(หมู่บ้านหนึ่งก่อนถึงนครมักกะฮ์)

และถูกพวกมักกะฮ์ขัดขวางไม่ให้เข้าเมือง และสร้างความลำบากให้กับท่านและเหล่าสาวกเป็นอย่างยิ่ง

กระทั่งมีพวกมุชริกีน(ผู้ไม่ใช่มุสลิม)จากดินแดนตะวันออกเดินทางมาถึงเพื่อเข้าไปทำอุมเราะฮ์

เหล่าสาวกได้กล่าวแก่ท่านศาสนทูตว่า ‘เราจะขัดขวางคนพวกนี้เหมือนที่พรรคพวกของพวกเขาขัดขวางเรา’

เมื่อนั้นเองอัลลอฮ์จึงได้ประทานโองการนี้ลงมา(เพื่อห้ามปราม)”[๓๕]

อัล-กุรฏิบีย์

นักอรรถาธิบายอัลกุรอานอีกผู้หนึ่งได้กล่าว
ว่า “โองการนี้ได้ชี้อีกว่า
การไม่นับถืออิสลามของผู้ปฏิเสธศรัทธา
ไม่ได้ขัดขวางเราเพื่อให้ความยุติธรรมแก่
เขา” [๓๖]

สันติวิธี คือพื้นฐานของการเชื่อมสัมพันธ์
และสิ่งที่บ่งบอกอย่างชัดเจนว่าอิสลามเป็น
ศาสนาที่ให้ความสำคัญกับสันติภาพมากกว่า
สงครามหรือการใช้ความรุนแรงในรูปแบบ
ต่างๆ คือ
การที่อิสลามได้สั่งกำชับให้มุสลิมรีบตอบรับ
การเรียกร้องสู่สันติภาพ

ถึงแม้ว่าผู้เรียกร้องนั้นจะเป็นคู่อริหรือข้าศึก
ในสมรภูมิกก็ตาม

อัลกุรอานได้ระบุว่า

﴿وَإِنْ جَنَحُوا لِلسَّلْمِ فَاجْنَحْ لَهَا وَتَوَكَّلْ عَلَى اللَّهِ إِنَّهُ هُوَ
السَّمِيعُ الْعَلِيمُ، وَإِنْ يُرِيدُوا أَنْ يَخْدَعُوكَ فَإِنَّ حَسْبَكَ اللَّهُ
هُوَ الَّذِي آيَّدَكَ بِنَصْرِهِ وَبِالْمُؤْمِنِينَ﴾ (الأنفال : ٦١-٦٢)

ความว่า

และหากพวกเขาเอนเอียงเพื่อสงบศึกแล้ว

เจ้าก็จงสนองตามเพื่อการนั้นด้วย

และจงมอบหมายภารกิจแต่อัลลอฮ์เถิด

แท้จริง

พระองค์คือผู้ทรงไต่ยืนและผู้ทรงรอบรู้ยิ่ง

และหากพวกเขาประสงค์ที่จะหลอกลวงเจ้า

เป็นการเพียงพอแล้วกับอัลลอฮ์(ที่จะคอยพิทักษ์ปกป้อง)

พระองค์คือผู้ทรงสนับสนุนเจ้าด้วยความช่วยเหลือของพระองค์และด้วยกำลังของบรรดาผู้ศรัทธา

(๘:๖๑-๖๒)

ท่านเชค มุหัมมัด เราะเซิด ริฎอ ได้อธิบายความหมายของโองการข้างต้นว่า “ในบางครั้ง การที่คู่สงครามแสดงท่าทียอมรับการประนีประนอม อาจจะเป็นแค่กลลวงเพื่อตบตาให้เราเลิกรบ ในขณะที่พวกเขากลับเตรียมพร้อมเพื่อกา

รจู้โจมหรือกระทำกรอื่นเพื่อเป็นแผนลวง
ในการสู้รบ

ถ้ามองถึงผลได้ผลเสียในกรณีเช่นนี้
เราจึงไม่ควรรับการประนีประนอมจากพวก
เขา

ตราบใดที่เรายังไม่สามารถกำชัษชนะเหนื
อพวกเขาอย่างเบ็ดเสร็จ

แต่อิสลามกลับไม่ถือว่าความเป็นไปได้ดังกล
่าวเป็นอุปสรรคในการตอบรับข้อตกลงเพื
อการประนีประนอมกับอีกฝ่ายแต่อย่างใด
แต่กลับกล่าวว่า

“และหากพวกเขาประสงค์ที่จะหลอกลวงเจ้า
า

เป็นการเพียงพอแล้วกับอัลลอฮฺ(ที่จะคอยพิ
ทักษ์ปกป้อง)” จุดยืนนี้

เป็นหลักฐานที่ชัดเจนที่ตอกย้ำว่า
อิสลามเป็นศาสนาแห่งสันติภาพที่จริง”

[๓๗]

นอกจากนี้อัลลอฮ์ยังมีดำรัสคัดค้านกลุ่มมุสลิมที่ปฏิเสธสันติภาพว่า

(يَا أَيُّهَا الَّذِينَ آمَنُوا إِذَا ضَرَبْتُمْ فِي سَبِيلِ اللَّهِ فَتَبَيَّنُوا وَلَا تَقُولُوا لِمَنْ أَلْقَى إِلَيْكُمُ السَّلَامَ لَسْتَ مُؤْمِنًا تَبْتَغُونَ عَرَضَ الْحَيَاةِ الدُّنْيَا فَعِنْدَ اللَّهِ مَغَانِمٌ كَثِيرَةٌ) (النساء : 94)

ความว่า บรรดาผู้ศรัทธาทั้งหลาย
เมื่อใดที่พวกเจ้าตีทัพไปบนหน้าแผ่นดิน(เพื่อสู้รบ)ในหนทางของ อัลลอฮ์
พวกเจ้าจง(แยกแยะศัตรู)ให้แน่ใจอย่างถ่อง
แท้

และจงอย่ากล่าวแก่ผู้ที่กล่าวสลามแก่พวก
เจ้าว่าท่านมิใช่ผู้ศรัทธา(เพื่อเป็นข้ออ้างที่จะ
ฆ่าเขาและริบทรัพย์สมบัติของเขา)โดยแ
สวงหาสิ่งอำนวยความสะดวกชั่วคราวแห่งชีวิ
ตความเป็นอยู่บนโลกนี้ แต่ ณ
อัลลอฮ์นั้นมีผลทรัพย์อันมากมาย (๔:๗๔)

ท่านศาสนทูต(ขอความสันติจงมีแต่ท่าน)ยัง
ได้กล่าวไว้มีความว่า

“แท้จริงจะเกิดความขัดแย้งหรือเรื่องราวอื่
นหลังจากฉัน

ถ้าพวกท่านสามารถสร้างสันติภาพให้เกิด
ขึ้นได้ก็จงทำเสีย”[๓๘]

คำสอนของท่านศาสนทูตได้ปรากฏให้เห็น
จริงในภาคปฏิบัติ ดังที่มีรายงานของอัล-

บัยหะกียฺ จากท่านอิบน์ อับบาส
เราะฎิยัลลอฮุ อันฮูมา
เกี่ยวกับเหตุการณ์ที่ท่านยกทัพไปเปิดนคร
มักกะฮฺ
ที่ท่านได้กำชับให้หลีกเลี่ยงความรุนแรงแ
ละความทารุณ
และให้พยายามใช้สันติวิธีนำหน้า
ก่อนที่ท่านจะสั่งให้เหล่าสาวกเข้าพิชิตนคร
มักกะฮฺ ท่านได้ประกาศว่า
“ผู้ใดก็ตามที่เข้าไปหลบในบ้านอบู
ซุฟยาน(ผู้นำคนหนึ่งของชาวมักกะฮฺซึ่งตอ
นนั้นเพิ่งเข้ารับอิสลาม)
เขาผู้นั้นจะได้รับความปลอดภัย” อบู
ซุฟยานได้ยินดังนั้นจึงรีบกล่าวตอบว่า
“บ้านของฉันอาจจะเล็กเกินกว่าจะจุผู้คนไป

ด้ทั้งหมด”

ท่านศาสนทูตจึงได้ประกาศอีกว่า

“ผู้ใดก็ตามที่เข้าไปหลบในกะอเบะฮ์(อาคารสี่เหลี่ยมที่อยู่ในมัสยิดหะรอม)

เขาผู้นั้นจะได้รับความปลอดภัย” อบู

ซุฟยาน ได้ยินเช่นนั้นจึงตอบกลับไปอีกว่า

“กะอเบะฮ์อาจจะเล็กกว่าจะรองรับจำนวนผู้

คนได้” ท่านศาสนทูตจึงประกาศอีกครั้งว่า

“ผู้ใดก็ตามที่เข้าไปหลบอยู่ในมัสยิดหะรอม

เขาผู้นั้นจะได้รับความปลอดภัย” อบู

ซุฟยานกล่าวต่ออีกครั้ง

“มัสยิดหะรอมก็อาจจะเล็กเกินกว่าจะรองรับ

จำนวนผู้คนได้ทั้งหมด”

ท่านศาสนทูตจึงประกาศเป็นครั้งสุดท้ายว่า

“ผู้ใดก็ตามที่เข้าไปหลบอยู่ในบ้านของเขา

และปิดประตูอย่างมิดชิด

เขาผู้นั้นจะได้รับความปลอดภัย” เมื่อนั้น
อบู ซุฟยาน จึงได้กล่าวด้วยความปีติยินดี
“นี่โอกาสอันใหญ่หลวงยิ่งสำหรับทุกคนทั้ง
หลาย” [\[๓๙\]](#)

นับเป็นการเปิดเมืองด้วยการใช้หลักเมตตา
ธรรมอันแท้จริง

หลีกเลี่ยงจากการนองเลือด การเข่นฆ่า
หรือการใช้ความรุนแรง ทั้งๆ

ที่มีโอกาสแก้แค้นให้สาสมกับการต่อต้านแ
ละการกระทำอันโหดร้ายที่ชาว

มักกะฮ์เคยทำไว้กับท่านศาสนทูตและเหล่า
สาวกในอดีตที่ผ่านมา

โดยที่อัลลอฮ์ได้อนุญาตให้ทำเช่นนั้นได้
ดังที่พระองค์ได้ตรัสว่า

﴿وَإِنْ عَاقَبْتُمْ فَعَاقِبُوا بِمِثْلِ مَا عُوقِبْتُمْ بِهِ وَلَئِنْ صَبَرْتُمْ
لَهُوَ خَيْرٌ لِلصَّابِرِينَ﴾ (النحل: ๑๒๖)

ความว่า

และหากพวกเจ้าจะแก้แค้นด้วยการลงโทษ
ก็จงทำเหมือนที่พวกเจ้าถูกระทำ

และหากพวกท่านอดทน(ไม่แก้แค้น)

นั้นย่อมจะเป็นการดีกว่าสำหรับบรรดาผู้ที่
อดทนทั้งหลาย (๑๖:๑๒๖)

แต่ท่านศาสนทูตก็ไม่ได้ใช้โอกาสนี้เพื่อแก้
แค้น

พร้อมกับได้มีคำสั่งแก่บรรดาสาวกอย่างชัดเจนว่า “เราต้องใช้หลักขันติธรรม

และต้องไม่ล้างแค้น” [๔๐]

ท่านได้ประกาศแก่ชาวมักกะฮ์ว่า

“วันนี้ไม่มีการประณามและการลงโทษพวกท่าน อัลลอฮ์ทรงอภัยให้แก่พวกท่าน”

[๔๑]

เรื่องราวที่เป็นพยานหลักฐานอีกประการหนึ่งว่าท่านศาสนทูตไม่ได้มีเจตนาเพื่อใช้ความรุนแรงและกวาดล้างผู้ปฏิเสธศรัทธา หากแต่ได้ใช้ความเมตตาเป็นหลักในการเชิญชวนสู่อิสลาม นั่นคือ

เรื่องราวที่ปรากฏในรายงานของอัล-บุคอรีย์และมุสลิมว่า

มลาอิกะฮ์(เทวทูต)ผู้ดูแลเทือกเขาแห่งเมืองมักกะฮ์ได้เคยพบท่านและเสนอตัวแก่ท่าน

นว่า “แท้จริงอัลลอฮ์ได้ยินคำพูดต่างๆ
ที่พรรคพวกของท่านกล่าวว่าร้ายท่าน
และอัลลอฮ์ได้ส่งฉันมาเพื่อให้ฉันทำตามใ
นสิ่งที่ท่านต้องการ ดังนั้น
หากท่านต้องการ
ฉันก็จะนำภูเขาทั้งสองนี้ไปทำลายพวกเขา
เสีย” ท่าน

ศาสนทูต(ขอความจำเริญและสันติจงมีแด่
ท่าน) ได้กล่าวตอบมลาอิกะฮ์ตนั้นว่า
“อย่าเลย

เพราะฉันหวังว่าอัลลอฮ์จะทรงทำให้เกิดขี
นในหมู่พวกเขาซึ่งลูกหลานที่นอบน้อมภัก
ดีต่อพระองค์ และไม่ตั้งภาคีกับพระองค์”

[๔๒]

เรื่องราวนี้เกิดขึ้นในขณะที่ท่านศาสนทูต

องประสบกับการทดสอบที่หนักหน่วงอย่าง
ยิ่ง

จากการที่ชาวมุซริกินต่อต้านและขัดขวาง
การเชิญชวนของท่านสู่อิสลามนั่นเอง

บนฐานแห่งแบบอย่างของท่านศาสนทูตดัง
ที่ยกมานี้

ได้มีการปฏิบัติตามโดยประชาชาติมุสลิมห
ลังจากนั้นในหลายๆ กรณี

เช่นที่นักสังคมนิยมจิตวิทยาอย่าง กุस्ताฟ เลอ
บอง (**Gustave Le Bon**)

ได้ยอมรับถึงการประนีประนอม

ความมีคุณธรรม ความยุติธรรม

และจิตใจที่ไฝ่หาสันติภาพของจอมทัพมุส
ลิม เศาะลาหุดดีน อัล-อัยยูบีย

และความอารีของท่านต่อคู่อริในสงคราม
รุกราน

ซึ่งได้บุกโจมตีเมืองของชาวมุสลิมและเช่น
ฆาตกรประชาชนอย่างโหดร้าย แต่จอมทัพผู้นี้
ซึ่งอยู่ในฐานะผู้กำ ชัยชนะ

เมื่อได้ยินข่าวว่า พระเจ้าริชาร์ดใจสิงห์
ซึ่งเป็นคู่อริของท่านล้มป่วยและอยากจะ
กินผลไม้บางชนิดกับน้ำแข็ง

ท่านกลับสั่งให้จัดหาอาหารเหล่านั้นส่งไป
ให้พระเจ้าริชาร์ดพร้อมกับยาและเครื่องดื่
ม

แต่ครั้งเมื่อพระเจ้าริชาร์ดหายป่วยก็ได้ยก
ทัพมาทำสงครามกับเศาะลาหุดดีนและชาว
มุสลิมอีกอย่างไม่ยอมเลิก [\[๔๓\]](#)

จากที่กล่าวมาเห็นได้ชัดว่า
อิสลามจึงเป็นศาสนาที่ปฏิเสธความรุนแรง
และสั่งห้ามการละเมิดรุกรานในทุกรูปแบบ
เป็นศาสนาที่กระจายสันติภาพและกำชับใ
ให้เกิดความยุติธรรม การให้อภัย
การเจรจาต่อรองสู่ความสมานฉันท์และคว
ามร่วมมือของมวลมนุษย์
อิสลามได้บัญญัติหลักการอันประเสริฐสุด
สำหรับความสัมพันธ์ระหว่างประเทศ
นั่นคือ ความยุติธรรม
การติดต่อคบค้าสมาคมระหว่างประเทศใน
อิสลาม
มิได้วางอยู่บนพื้นฐานผลประโยชน์ของชา
ตินิยม
หรือตัดสินด้วยกองกำลังและแสนยานุภาพ

ทางทหารที่เหนือกว่า
ดังเช่นบรรทัดฐานที่เกิดขึ้นในยุคอวิชชาอัน
ป่าเถื่อน
หรือตามความเป็นจริงของอารยธรรมสมัย
ปัจจุบัน

ประวัติศาสตร์สงครามโลกสอนให้เรารู้ว่า
ความสัมพันธ์ระหว่างประเทศที่อยู่บนพื้นฐาน
ผลประโยชน์ของชาตินิยมหรือการตัดสิน
ด้วยกองกำลังและแสนยานุภาพทางทหาร
ที่เหนือกว่า
เป็นชนวนสำคัญของการปะทุไฟสงครามที่
เป็นบ่อนทำลายสันติภาพมาหลายต่อหลาย
ครั้ง
ดังที่ได้เกิดขึ้นมาแล้วในสงครามโลกทั้งสอง

งครั้งในช่วงศตวรรษที่ผ่านมา
ซึ่งอิสลามและชาวมุสลิมไม่มีส่วนเกี่ยวข้องกับ
กับเหตุแห่งสงครามเหล่านั้นเลยแม้แต่น้อย
ทว่ากลับเป็นเหยื่อและผู้รับเคราะห์จากผล
ร้ายของสงครามทั้งสองครั้งนั้นด้วย
และยังเป็นเช่นเดียวกันอีกในปัจจุบัน
นับตั้งแต่เริ่มศตวรรษใหม่มา
นั่นคือเหตุการณ์ในประเทศตะวันออกกลาง
ไม่ว่าจะเป็นสงครามอเมริกาที่อิรัก
หรือการรุกรานของยิวที่ปาเลสไตน์
(ขออัลลอฮ์ทรงช่วยเหลือด้วยเถิด)

การอาศัยผลประโยชน์ของประเทศหรืออาศัย
ความได้เปรียบด้านแสนยานุภาพมาเป็น
บรรทัดฐานสู่การประหัตประหารเช่นนี้

นับเป็นเหตุผลที่ไม่แตกต่างกันไปจากอุดมการณ์จอมโจรที่คอยปล้นสะดม หรือกลุ่มมิจฉาชีพที่ก่อความเดือดร้อนวุ่นวายทั้งหลาย

และไม่แตกต่างกันไปจากวิสัยของบรรดาสัตว์เดรัจฉานที่อาศัยอยู่ในป่าเลยแม้แต่น้อย พฤติกรรมอันโหดร้ายของพวกไซออนิสต์เช่นนี้เองที่เป็นมูลเหตุของการโต้ตอบที่เราได้เห็นในประเทศมุสลิมบางประเทศที่ถูกกดขี่ข่มเหงมาโดยตลอด

เฮนรี เดอ แชมบอง

บรรณาธิการวารสารฉบับหนึ่งของฝรั่งเศส ได้ยอมรับว่า

“พวกเราต่างเป็นหนี้ชาวมุสลิมด้วยความดี

งามทั้งหลายที่ปรากฏอยู่ในอารยธรรมของ
เรา ทั้งในด้านความรู้ ศิลปะ
และการประดิษฐ์
อีกทั้งถูกเรียกร้องให้ยอมรับว่า
พวกเขาเป็นตัวอย่างแห่งความสมบูรณ์ของ
มนุษยชาติในสมัยที่เรายังอยู่ในสภาพของ
ความสะเปะสะปะและความป่าเถื่อน” [๔๔]

ประจักษ์พยานสำคัญอีกประการหนึ่งที่สามารถ
ยืนยันว่าอิสลามไม่สนับสนุนสงครามแ
ละความรุนแรง
แต่เป็นศาสนาที่มาขจัดสงครามมากมายที่
ปะทุขึ้นในยุคสมัยแห่งความป่าเถื่อน
ได้ปกป้องสิทธิของมนุษย์โดยเฉพาะระหว
างเผ่าอาสซัและคัซหรือจัญ

อิสลามได้ทำการประนีประนอมไกล่เกลี่ยระหว่างทั้งสองเผ่า
และได้นำทั้งสองเผ่าเข้าสู่ฝั่งแห่งความปรองดองที่เข้มแข็ง ซึ่งมีระบุในอัลกุรอานว่า

﴿وَادْكُرُوا نِعْمَتَ اللَّهِ عَلَيْكُمْ إِذْ كُنْتُمْ أَعْدَاءً فَأَلَّفَ بَيْنَ قُلُوبِكُمْ فَأَصْبَحْتُمْ بِنِعْمَتِهِ إِخْوَانًا وَكُنْتُمْ عَلَىٰ شَفَا حُفْرَةٍ مِنَ النَّارِ فَأَنْقَذَكُمْ مِنْهَا كَذَلِكَ يُبَيِّنُ اللَّهُ لَكُمْ آيَاتِهِ لَعَلَّكُمْ تَهْتَدُونَ﴾ (آل عمران : ١٠٣)

ความว่า

พวกเจ้าจงระลึกถึงคุณของอัลลอฮ์ที่ประทานให้แก่พวกเจ้า

เมื่อครั้งที่พวกเจ้าเป็นศัตรูกัน

แล้วพระองค์ก็ทรงทำให้หัวใจของพวกเจ้าโอบอ้อมต่อกัน

และพวกเจ้าได้เป็นพี่น้องกันด้วยบุญคุณแห่งพระองค์

และพวกเจ้าเคยอยู่บนขอบเหวแห่งขุมนรก แล้วอัลลอฮ์ก็ทรงทำให้พวกเจ้ารอดพ้น เช่นนั้นคือการที่อัลลอฮ์ชี้แจงแก่พวกเจ้าถึงโองการต่างๆ ของพระองค์ เพื่อพวกเจ้าจะได้รับ การชี้ นำ (๓:๑๐๓)

อิบนุ กะซีร

นักอรรถาธิบายอัลกุรอานท่านหนึ่งได้ให้คำอธิบายว่า

“ลักษณะโองการนี้ได้กล่าวถึงพวกเอาสซ์และคัซรือจญ์

เพราะได้เกิดสงครามมากมายระหว่างพวกเขาในยุคป่าเถื่อนอันเก่าก่อน

เป็นความอาฆาต เคียดแค้นรุนแรง
ส่งผลให้เกิดการห้ามนับตขยี้และประหัตป
ระหารอันยาวนานระหว่างทั้งสอง
ครั้นเมื่ออิสลามมาถึงและพวกเขาได้ยอมรับ
บนับถืออิสลาม
ท้ายที่สุดทั้งสองฝ่ายก็ได้กลายเป็นพี่น้องกั
นที่รักใคร่ด้วยความเกรียงไกรแห่งอัลลอฮ์
ได้เชื่อมสัมพันธ์กันบนฐานแห่งอัลลอฮ์
และช่วยเหลือซึ่งกันและกันในความดีและ
ความยำเกรง”[๔๕]

หลักแห่งไมตรีภาพกับชนต่างศาสนิก

จากตรงนี้

อิสลามได้กำหนดขอบเขตความสัมพันธ์ขอ

งประชาชาติมุสลิมกับผู้อื่นดังปรากฏในคำ
รัสของอัลลอฮ์ว่า

﴿لَا يَنْهَاكُمُ اللَّهُ عَنِ الَّذِينَ لَمْ يُقَاتِلُوكُمْ فِي الدِّينِ وَلَمْ
يُخْرِجُوكُمْ مِنْ دِيَارِكُمْ أَنْ تَبَرُّوهُمْ وَتُقْسِطُوا إِلَيْهِمْ إِنَّ اللَّهَ
يُحِبُّ الْمُقْسِطِينَ﴾ (المتحنة: ٨)

ความว่า

อัลลอฮ์ไม่ได้ห้ามพวกเจ้าทำดีและยุติธรรม
กับบรรดาผู้ที่ไม่ได้ก่อสงครามกับพวกเจ้าใน
เรื่องศาสนา

และไม่ได้ไล่พวกเจ้าออกจากถิ่นฐานของพวก
เจ้า แท้จริงอัลลอฮ์ทรงรักผู้ที่ยุติธรรม

(๖๐:๘)

โองการนี้ได้อธิบายอย่างชัดเจนว่า เป็นที่อนุญาตให้มุสลิมทำดีและผูกไมตรีกับบรรดาผู้ที่มีได้ก่อสงครามและไม่ได้กดขี่พวกเขาในเรื่องศาสนาและเชื่อมสัมพันธ์กับพวกเขาอย่างยุติธรรมด้วยคุณธรรมและการทำดี[๔๖]

ในขณะที่อีกทัศนะหนึ่งมีความเห็นว่า คำว่า “อัล-กิสฏ” (القسط) ในโองการนี้หมายถึงการมอบทรัพย์สินส่วนหนึ่งของพวกเจ้าให้แก่พวกเขาเพื่อเป็นการเชื่อมสัมพันธ์ ความหมายของมันตรงนี้ไม่ได้หมายถึงความยุติธรรมเพียงอย่างเดียวเท่านั้น เพราะความยุติธรรมในอิสลามเป็นสิ่งที่บัง

คับและจำเป็นกับทั้งข้าศึกที่ทำการรบและ
คนที่ไม่ได้รบ[๔๗]

และการทำดีที่ประเสริฐที่สุดต่อผู้ที่ไม่ใช่มุ
สลิม

คือการสร้างความเข้าใจให้พวกเขาได้ประ
จักษ์ถึงความดีงามของอิสลามและการเชิญ
ชวนสู่อิสลาม

ด้วยความรักและปรารถนาให้พวกเขาหลุด
พ้นจากการหลงเมาอยู่ในเส้นทางของการ
ปฏิเสธศรัทธาที่จะนำไปสู่ความทุกข์ระทม
ทั้งในโลกนี้และโลกหน้า

หลังจากนั้น

โองการถัดมาก็ได้เน้นย้ำอีกครั้งหนึ่งว่า
ที่ห้ามไม่ให้ผูกมิตรกับบรรดาผู้ปฏิเสธนั้น

เป็นเพราะการละเมิดรุกราน การกดขี่
และการที่พวกเขาก่อสงครามกับมุสลิม
ไม่ใช่เพราะเหตุเพียงแค่ว่าพวกเขาเป็นผู้ปฏิเสธ
ศรัทธา ไม่ว่าจะกรณีใดก็ตาม

﴿إِنَّمَا يَنْهَاكُمْ اللَّهُ عَنِ الَّذِينَ قَاتَلُوكُمْ فِي الدِّينِ وَأَخْرَجُوكُمْ
مِنْ دِيَارِكُمْ وَظَاهَرُوا عَلَىٰ إِخْرَاجِكُمْ أَنْ تَوَلَّوْهُمْ وَمَنْ
يَتَوَلَّهُمْ فَأُولَٰئِكَ هُمُ الظَّالِمُونَ﴾ . (المتحنة: ٩)

ความว่า แท้จริง

อัลลอฮ์ได้ห้ามพวกเจ้าจากบรรดาผู้ที่ก่อสงคราม
กับพวกเจ้าในเรื่องศาสนา

และได้ขับพวกเจ้าออกถิ่นฐานของพวกเจ้า
ทั้งยังได้ร่วมมือกันขับไล่พวกเจ้า

(ทรงห้าม)ไม่ให้พวกเจ้าเป็นมิตรกับพวกเขา

า และผู้ใดที่ถือสัมพันธกับพวกเขา
ผู้นั้นย่อมเป็นผู้ที่อยู่ติธรรม (๖๐:๗)

ดังนั้น จึงสามารถสรุปได้ว่า
พื้นฐานเดิมในอิสลามเห็นว่า
ความแตกต่างในเรื่องศาสนาระหว่างบุคคล
สองคนไม่ได้เป็นเหตุที่นำไปสู่การบาดหมาง
ต่อสู้ หรือตัดขาด
และไม่ให้ความช่วยเหลือเกื้อกูลระหว่างกัน
โดยเฉพาะอย่างยิ่งระหว่างลูกผู้เป็นมุสลิม
กับพ่อแม่ที่เป็นผู้ปฏิเสธศรัทธา
เพราะอัลลอฮ์ได้สั่งกำชับให้ทำดีกับทั้งสอง
คนบนโลกนี้ พระองค์ได้ตรัสว่า

(وَصَاحِبُهُمَا فِي الدُّنْيَا مَعْرُوفًا) (لقمان: ๑๕)

ความว่า

และจงคอยอยู่ดูแลปรนนิบัติท่านทั้งสอง(หมายถึงบิดามารดาที่ไม่ได้เป็นมุสลิมยามที่ทั้งสองมีชีวิต)บนโลกนี้ให้ดี (๓๑:๑๕)

อัล-บุคอรีย์และมุสลิม

ได้รายงานจากอัสมาอฺ เราะะฎิยัลลอฮุ

อันฮา สาวกหญิงท่านหนึ่งว่า

"แม่ของฉันได้มาหาฉันในสมัยของท่าน

ศาสนทูต(ขอความจำเริญและสันติจงมีแต่ท่าน)

ขณะที่นางยังเป็นผู้ตั้งภาคี(ไม่ได้เป็นผู้ศรัทธา) ฉันได้ถามท่านศาสนทูตว่า

แม่ได้มาหาฉันโดยที่นางไม่ได้เป็นผู้ศรัทธา

า ฉันจะรับนางได้ไหม? ท่านตอบว่า "ใช่ เธอต้องรับแม่ของเธอ" [๔๘]

ทั้งนี้

ยังมีศาสนบัญญัติที่กำหนดข้อบังคับให้ลูก ต้องดูแลใช้จ่ายทรัพย์สินให้กับบิดามารดา ทั้งสองที่ไม่ใช่มุสลิมอีกด้วย [๔๙]

ไม่เพียงแค่นั้น

อิสลามยังถือว่าการแสดงความกตัญญูต่อบิดามารดาเป็นส่วนหนึ่งของ ญิฮาด(การต่อสู้เพื่อแสวงหาความโปรดปรานของพระเจ้า) [๕๐]

ท่านศาสนทูต(ขอความจำเริญและสันติจงมีแต่ท่าน)เองได้แสดงความกตัญญูกับมารดาของท่าน

แม้กระทั่งหลังจากที่มารดาได้เสียชีวิตแล้ว
โดยมีรายงานว่าท่านเคยไปเยี่ยมหลุมฝังศพ
ของมารดาซึ่งไม่ใช่มุสลิม[๕๑]

ท่านยังได้ปรนนิบัติดูแลน้ำชายของท่านที่
ชื่ออบู ฏอลิบ อย่างดี

ท่านได้เชิญชวนน้ำชายให้น้อมรับอิสลาม
แต่สุดท้ายน้ำชายของท่านก็เสียชีวิตโดยไม่ทัน
ได้ตอบรับการเชิญชวนของท่าน

นอกจากนี้

ท่านศาสนทูตยังเคยมีเด็กรับใช้ช่าวยิวผู้หนึ่ง

และได้ทำดีกับเขาจนกระทั่งเขายอมรับอิสลาม
ในบั้นปลายของชีวิต

โดยที่ผู้เป็นพ่อของเขาเองได้สั่งให้เขารับอิ

สละมเพราะได้เห็นคุณธรรมอันดีงามของท่าน

เรื่องนี้ก็มีปรากฏในรายงานของท่านอนัส
เราะฎิยัลลอฮุ อันฮุ

ผู้เป็นอัครสาวกท่านหนึ่งว่า

"เด็กยิวที่เคยรับใช้ท่านศาสนทูตได้ล้มป่วย
ท่านจึงได้ไปเยี่ยมเขาขณะที่เขาใกล้สิ้นลม
หายใจ ท่านได้เชิญเขาให้รับอิสลาม
เด็กผู้นั้นได้หันไปมองผู้เป็นบิดาซึ่งอยู่ใกล้
ๆ ศรีษะของเขา

เมื่อนั้นบิดาของเขาจึงพูดว่า 'ทำตามทีอบู
กอซิม(หมายถึงท่านศาสนทูต)บอกเจ้าเถิด'
เด็กคนนั้นจึงรับอิสลาม
จากนั้นก็สิ้นลมหายใจ"[\[๕๒\]](#)

ภายใต้การดูแลของแห่งคำสอนอิสลามของท่าน
ศาสนทูตเช่นที่กล่าวมานี้
ชาวมุสลิมทุกยุคสมัยได้ใช้แนวทางแห่งความ
เมตตาต่างกล่าวในการเชื่อมสัมพันธ์กับศา
สаниกอื่น
จนเป็นที่ยอมรับกันถึงความเมตตาและความ
ดีงามของศาสนาอิสลาม
แม้แต่ในหมู่ผู้ที่ไม่ใช่มุสลิมเองก็ตาม

ตัวอย่างเช่น

ในปีที่สิบสามฮิจเราะฮ์ศักราช(ปีที่ใช้นับตาม
ปฏิทินอิสลาม
ซึ่งเริ่มนับตั้งแต่การอพยพของท่านศาสนทู
ตจากนครมักกะฮ์สู่นครมะดีนะฮ์ ตรงกับปี
ค.ศ. ๖๓๖)

ชาวคริสเตียนในเมืองซีเรียได้มีหนังสือถึง
อบู อับด์อะฮ์ อิบน์ อัล-ญุรรอห
แม่ทัพมุสลิมที่ไปเปิดเมืองซีเรียว่า "โอ้
ผู้เป็นมุสลิมทั้งหลาย
พวกท่านเป็นที่รักแก่พวกเรามากกว่าพวก
โรมัน
ถึงแม้ว่าพวกเขาจะนับถือศาสนาเดียวกับเร
า เพราะพวกท่านให้ความยุติธรรมแก่เรา
มีความเมตตาและความอารีกับเรา
ไม่ละเมิดและไม่ อยุติธรรมกับเรา
และปกครองเราได้ดีกว่าคนพวกนั้น" [๕๓]

Zanghrid Honikah

นักบูรพาคดีสุภาพสตรีชาวเยอรมัน
ได้กล่าวในหนังสือของเธอว่า

"ในศตวรรษที่เก้า

บาทหลวงแห่งนครเยรูซาเล็มได้มีหนังสือถึง
บาทหลวงแห่งกรุงคอนสแตนติโนเปิล
โดยได้พูดถึงชาวอาหรับมุสลิมว่า แท้จริง
พวกเขา นั้นเปี่ยมไปด้วยความยุติธรรม
พวกเขาไม่เคยละเมิดและอยุติธรรมกับเรา
เลย และไม่เคยใช้วิธีการรุนแรงใดๆ
กับเรา" [๕๔]

กุस्ताฟ เลอ บอง ได้สรุปไว้ว่า

"ความจริงก็คือ

ประชาชาติทั้งหลายไม่เคยรู้จักกองทัพใด
ที่เมตตาอารีและใจกว้างเหมือนกับกองทัพ
มุสลิมชาวอาหรับ

และไม่เคยรู้จักศาสนาใดที่เปี่ยมด้วยเมตตา
เช่นศาสนาของพวกเขา"[\[๕๕\]](#)

ในขณะที่ธอมัส อาร์โนลด์ ได้กล่าวว่า
"แท้จริงชาวคริสเตียนอาหรับที่ใช้ชีวิตท่า
มกลางสังคมมุสลิมในปัจจุบันต่างประจักษ์
ถึงความโอบอ้อมผ่อนปรนที่ว่านี้"[\[๕๖\]](#)

อิสลามเป็นศาสนาแห่งความเมตตาและเป็น
บัญญัติแห่งสันติภาพ
ที่มารวบรวมแถวที่แตกแยกกระจัดกระจาย
สร้างความอ่อนโยนให้เกิดขึ้นในหัวใจที่เค
ียดแค้น

ผูกมัดความเป็นพี่น้องระหว่างมนุษย์บนฐา
นแห่งความเป็นพี่น้องในอิสลาม
ปูทางแห่งความสัมพันธ์ที่ดีกับผู้อื่นทุกศาสน

นา

พวกเขาทั้งหมดเป็นผู้ที่ถูกชักชวนสู่อิสลาม
และสันติภาพในเวลาเดียวกัน

ไม่มีสงครามนอกจากเมื่อถึงขั้นจำเป็นที่สุด
เท่านั้น เพื่อต่อต้านการละเมิดรุกราน

คินความยุติธรรม ปกป้องผู้ถูกกดขี่

และประกันสิทธิในการเผยแพร่การเชิญชวน

นสู่ศาสนาแห่งความเมตตาและสันติภาพนี้

ดังที่มีปรากฏว่าท่านศาสนทูต(ขอความจำ
ริญและสันติจงมีแต่ท่าน)

ได้มีสารไปถึงกษัตริย์และผู้ครองเมืองบาง

พระองค์

โดยมีเนื้อหาเป็นการเรียกร้องสู่อิสลามและ

สันติภาพ เช่นตัวอย่างสารที่ส่งไปถึง

ฮิรกีล จอมจักรพรรดิแห่งโรมันว่า

“ด้วยพระนามแห่งองค์อัลลอฮ์
ผู้ทรงเมตตากรุณายิ่ง
จากมุหัมมัดผู้เป็นบ่าวและศาสนทูตของอัล
ลอฮ์ ถึงฮิรกีลจักรพรรดิแห่งโรม
ความสันติมีแต่ผู้ที่น้อมตามทางนำ
จงรับอิสลามเถิดแล้วท่านจะพบกับความสัน
ติปลอดภัย” [๕๗]

อิสลามต่อต้านพฤติกรรมที่ส่งเสริมให้เกิดค
วามอยุติธรรม
ความรุนแรงและการละเมิดรุกราน
อัลลอฮ์ได้กำชับว่า

وَلَا تَعْتَدُوا إِنَّ اللَّهَ لَا يُحِبُّ الْمُعْتَدِينَ (البقرة : ๑๙๐)

ความว่า สูเจ้าอย่าได้ละเมิดรุกราน
แท้จริงอัลลอฮ์ไม่ทรงรักผู้ละเมิดรุกราน
(๒:๑๙๐)

แท้จริง นี่คือนิอิสลาม
ศาสนาแห่งความเมตตา ความยุติธรรม
เป็นสารที่ครอบคลุมและสมดุล
ซึ่งโลกไม่อาจจะหลุดพ้นจากปัญหาต่างๆ
อันมากมายและเลวร้ายที่ทับถมอยู่ตอนนี้ได้
นอกจากด้วยวิถีทางนี้เท่านั้น

จุดประสงค์ของสงครามในอิสลาม

อย่างไรก็ตาม

อิสลามไม่สนับสนุนสู่การทำสงครามและไ
ม่อนุญาตให้มีการประกาศสงครามไม่ว่าใ

นกรณีใด ๆ

เว้นแต่ด้วยความจำเป็นอย่างที่สุด
และมีจุดประสงค์ที่เป็นหนทางเพื่ออัลลอฮ์
ซึ่งต้องอยู่ภายใต้กฎเกณฑ์
เงื่อนไขและจรรยาบรรณอันสูงส่ง
และไม่มีผู้ใดสามารถประกาศสงครามเว้น
แต่ผู้นำสูงสุดของมุสลิม
ไม่ใช่ตามความต้องการของผู้ใดผู้หนึ่งหรือ
อกลุ่มใดกลุ่มหนึ่ง
ที่มากไปกว่านั้นคือไม่อนุญาตให้มีสงคราม
นอกเสียจากต้องผ่านกระบวนการเรียกร้อง
ที่ถูกต้องสู่สันติภาพหรือการตอบรับอิสลาม
อย่างถูกต้องชอบธรรมก่อน
และต้องไม่กระทำการโจมตีบุคคลใดหรือฝายใด

นอกจากเขาต้องรับผิดชอบในผลแห่งการกระทำนั้นทั้งในด้านศาสนบัญญัติและกฎหมาย

ทั้งนี้เพื่อวัตถุประสงค์อย่างใดอย่างหนึ่งดังต่อไปนี้

๑. ตอบโต้ความอยุติธรรมและการรุกรานปกป้องและพิทักษ์ชีวิต ครอบครัว ทรัพย์สิน ศาสนาและมาตุภูมิ

๒. ประกันเสรีภาพในด้านการศรัทธาและการปฏิบัติตามศาสนกิจที่บรรดาผู้รุกรานพยายามใส่ร้ายหรือกีดขวางมิให้มีเสรีภาพด้านความคิดและการนับถือศาสนา

๓.

พิทักษ์การเผยแผ่อิสลามที่คำชูความเมตตา
า ความสงบสันติ แก่มนุษยชาติ
ให้แพร่กระจายอย่างทั่วถึงแก่มนุษย์ทั้งมวล

๔. ให้บทเรียนแก่ผู้ละเมิดสัญญา

หรือผู้รุกรานบรรดาผู้ศรัทธา

หรือผู้ทำตัวเป็นปฏิปักษ์กับคำสั่งของอัลลอฮ์

และปฏิเสธความยุติธรรม

การประนีประนอม

๕.

ให้ความช่วยเหลือแก่ผู้ที่ถูกกดขี่ไม่ว่าเขา
จะอยู่ ณ แห่งหนใด

ปลดปล่อยและปกป้องเขาจากการรุกรานของเหล่าผู้กดขี่

อัช-ซัรบีเนีย

นักปราชญ์ด้านนิติศาสตร์อิสลามในสมัยศตวรรษที่สิบฮิจเราะฮ์ศักราชท่านหนึ่งได้อธิบายว่า

"การกำหนดให้มีบัญญัติฮาดนั้น กำหนดให้มีไว้เป็นเครื่องมือเท่านั้น ไม่ใช่วัตถุประสงค์หรือเป้าหมาย เพราะจุดประสงค์ของการทำสงครามจริงๆ แล้วคือการให้ทางนำ(สู่การนับถืออิสลาม) และเพื่อให้ได้ชะฮาดะฮ์(การกล่าวปฏิญาณเข้ารับอิสลาม)

สงครามไม่ได้มีจุดประสงค์เพื่อฆ่าผู้ปฏิเสธ

ศรัทธา ดังนั้น

ถ้าหากเป็นไปได้ที่จะให้ทางนำด้วยการใช้
หลักฐานชี้แจงโดยไม่ต้องมีสงคราม
แน่แท้ว่าย่อมต้องดีกว่าการทำสงครามเป็น
ที่สุด"[\[๕๘\]](#)

ท่านศาสนทูต(ขอความจำเริญและสันติจง
มีแต่ท่าน)เป็นตัวอย่างที่ดีในการหลีกเลี่ยง
การทำสงคราม

โดยท่านได้ขอพรให้บรรดาผู้ปฏิเสธศรัทธา
ที่คอยขัดขวางและให้ร้ายท่านว่า "โอ้อัลลอฮ์

ขอพระองค์ทรงประทานอภัยแก่หมู่พวกของ
ข้าด้วยเถิด

เพราะแท้จริงพวกเขานั้นไม่รู้จริง"[\[๕๙\]](#)

เมื่อเป็นเช่นนี้

จึงเห็นได้ชัดเจนถึงความแตกต่างระหว่างการก่อการร้ายซึ่งเป็นที่ต้องห้ามและนำไปสู่หายนะและความพินาศ กับการ
ญิฮาดที่ถูกต้องตามหลักศาสนาซึ่งจะนำไปสู่การจรรโลงและสถาปนาความยุติธรรมและ
ความปลอดภัย
รวมทั้งขจัดรากเหง้าของการก่อการร้ายแ
ละการทำลายล้าง

อนึ่ง คำว่า "ญิฮาด" ณ

ที่นี้หมายถึงญิฮาดที่เจาะจงเฉพาะการต่อสู้
ในสงคราม

ในขณะที่ข้อเท็จจริงของการญิฮาดในหน
ทางของอัลลอฮ์โดยรวมนั้นหมายถึง

การทุ่มเทความพยายามเพื่อให้ได้มาซึ่งสิ่ง
ที่อัลลอฮ์โปรดปราน
นั่นคือการศรัทธาและการปฏิบัติคุณงามความดี
รวมถึงการขจัดปัดเป่าสิ่งที่อัลลอฮ์โกรธ [\[๖\]](#)
[๐\]](#)

ดังนั้น

ญูฮาดในอิสลามจึงครอบคลุมการปฏิบัติภารกิจต่างๆ
ที่มีจุดประสงค์เพื่อเผยแพร่อิสลาม
อันเป็นศาสนาแห่งพระผู้เป็นเจ้า
เป็นศาสนาแห่งความเมตตา
และสร้างความหมายอันสูงส่งนี้ให้เกิดขึ้นใน
ชีวิตของมวลมนุษย์

เพื่อความสำเร็จอันเป็นเป้าประสงค์นั้นคือความผาสุกทั้งในโลกนี้และโลกหน้า
ดังนั้นในอิสลามจึงมีทั้งญิฮาดหรือการต่อสู้กับจิตใจของตนเอง

ญิฮาดในด้านการศึกษา

ญิฮาดในด้านการเผยแผ่อิสลาม

ญิฮาดในด้านการอบรมเลี้ยงดู

ญิฮาดในด้านการเขียนและเผยแพร่ความรู้

ญิฮาดในด้านการเมือง และในด้านอื่นๆ

ที่มีความจำเป็นต่อการดำรงชีวิต [\[๖๑\]](#)

ทั้งหลายทั้งปวงนั้น

จะต้องไม่ออกไปจากบรรทัดฐานของความ
เป็นศาสนาแห่งสันติภาพ

เพราะอิสลามคือธงนำแห่งความดี ทางนำ
ความประเสริฐและสันติภาพ

การฆ่าผู้อื่นโดยมิชอบ

อิสลามเป็นศาสนาที่เอาโทษหนักในเรื่องข
องการหลั่งเลือดและคร่าชีวิตผู้อื่นโดยมิชอบ

อัลลอฮ์ได้มีดำรัสว่า

(مِنْ أَجْلِ ذَلِكَ كَتَبْنَا عَلَىٰ بَنِي إِسْرَائِيلَ أَنَّهُ مَنْ قَتَلَ نَفْسًا
بِغَيْرِ نَفْسٍ أَوْ فَسَادٍ فِي الْأَرْضِ فَكَأَنَّمَا قَتَلَ النَّاسَ جَمِيعًا
وَمَنْ أَحْيَاهَا فَكَأَنَّمَا أَحْيَا النَّاسَ جَمِيعًا) (سورة
المائدة: ٣٢)

ความว่า

ด้วยสาเหตุ(แห่งการฆ่ากันระหว่างมนุษย์ที่

นำมาแต่ความหายนะ)ดังกล่าว
เรา(หมายถึงอัลลอฮฺ)จึงได้กำหนดแก่ลูกหลานอิสราเอลว่า
ผู้ใดที่ฆ่าชีวิตหนึ่งโดยมิชอบด้วยเหตุของการคร่าชีวิตอื่น(คือคนผู้นั้นไม่ใช่ฆาตกร)
และไม่ใช้ด้วยเหตุของการก่อความเสียหายใดๆ บนหน้าแผ่นดิน
นั้นเสมือนว่าเขาได้ฆ่าผู้คนทั้งหมดแล้ว
และผู้ใดที่ให้ชีวิต(แก่ผู้ใดคนหนึ่ง)นั้นเสมือน
ว่าเขาได้ให้ชีวิตแก่ผู้คนทั้งหมดแล้ว
(๕:๓๒)

ท่านอิบนุ อับบาส เราะฎิยัลลอฮุ อันฮุมา
อัครสาวกท่านหนึ่งของท่านศาสนทูตได้อธิบายว่า

ใครที่ฆ่าชีวิตหนึ่งทีอัลลอฮ์ห้ามไม่ให้ฆ่า
ก็เท่ากับเขาได้ฆ่าผู้คนทั้งหมด
ส่วนความหมายของการให้ชีวิตนั้น
คือการไม่ฆ่าชีวิตที่อัลลอฮ์ห้ามไม่ให้ฆ่า
ไม่ว่าจะเป็นมุสลิมหรือไม่ใช่มุสลิม
และนั่นคือการให้ชีวิตแก่มนุษย์ทั้งมวล [\[๖๒\]](#)
1

และพึงรู้ว่า
การหลั่งเลือดผู้บริสุทธิ์เป็นสิ่งที่ต้องห้ามอย
างยิ่งในบัญญัติของอิสลาม
จำเป็นต้องมีกระบวนการพิจารณาอย่างถี่ถ
้วนและต้องผ่านการพิพากษาและวินิจฉัยอ
อย่างละเอียดให้ดีที่สุด โดยสรุปแล้ว
ไม่อนุญาตให้ฆ่าผู้ที่ไม่ใช่มุสลิม

นอกจากว่าเขาเป็นฆาตกรหรือนักรบในสงครามเท่านั้น

อัลลอฮ์ยังได้ตรัสอีกว่า

﴿وَمَنْ يَقْتُلْ مُؤْمِنًا مُتَعَمِّدًا فَجَزَاؤُهُ جَهَنَّمُ خَالِدًا فِيهَا
وَوَغَضِبَ اللَّهُ عَلَيْهِ وَلَعَنَهُ وَأَعَدَّ لَهُ عَذَابًا عَظِيمًا﴾

(سورة النساء: ๙๓)

ความว่า

และผู้ใดที่ฆ่าผู้ศรัทธาโดยเจตนา(และโดยมิชอบ) แน่نون

ผลตอบแทนของเขาคือการทรมานในขุมนรกตลอดกาล และอัลลอฮ์ทรงพิโรธต่อเขา พระองค์สาปแช่งเขา

และพระองค์เตรียมไว้สำหรับเขาซึ่งการลงโทษที่ใหญ่หลวง (๔:๙๓)

ท่านอิบน์ อับบาส

ได้มีความเห็นหนักแน่นในเรื่องนี้ว่า
ไม่มีการอภัยโทษจากอัลลอฮ์แก่ผู้ที่ฆ่าผู้ศรัทธาโดยเจตนา

เพราะเขาต้องได้รับการลงโทษในขุมนรกตลอดกาล

ซึ่งสวนกับความเห็นของนักวิชาการคนอื่น ๆ

ที่ส่วนใหญ่เห็นว่าประตูแห่งการอภัยโทษจากอัลลอฮ์นั้นยังเปิดกว้างสำหรับเขาเสมอ[
[๖๓](#)]

ไม่ว่ากรณีใดก็ตาม

อิสลามได้ห้ามการฆ่าผู้อื่นโดยมิชอบ

เช่นเดียวกับที่ห้ามไม่ให้ฆ่ามุสลิม

อิสลามยังได้ห้ามฆ่าผู้ปฏิเสธศรัทธาที่อยู่ภ

ภายใต้สนธิสัญญาหรือภายใต้การปกครอง

ของรัฐอิสลามอีกด้วย

และผู้ใดกระทำเช่นนั้น

ถือว่าเขาได้ก่ออาชญากรรมอันร้ายแรงแล

ะใหญ่หลวงยิ่ง

กระทั่งอัลลอฮ์ได้ปิดกั้นเขาจากการเข้าสว

รรค์

ด้วยเหตุนี้

เพื่อเป็นการพิทักษ์ความมั่นคงและเสถียรภ

าพของสังคม

และป้องกันการต่อสู้ห้ำหั่นและความขัดแย้ง
ระหว่างเชื้อชาติ

ท่านศาสนทูต(ขอความจำเริญและสันติมีแด่ท่าน)จึงได้มีวจนะว่า

"ผู้ใดฆ่ามูฮาดหรือผู้ปฏิเสธศรัทธาที่อยู่ใน
นัลญญา (ในรายงานหนึ่งมีว่า

ผู้ใดฆ่าคนหนึ่งคนใดในหมู่ชาวมิมียหรือ
ผู้ปฏิเสธศรัทธาที่อยู่ภายใต้การปกครองของ
รัฐอิสลาม) แน่นอน

เขาจะไม่ได้สัมผัสกลิ่นของสวรรค์" [๖๔]

"ผู้ใดที่ฆ่ามูฮาดหรือผู้ปฏิเสธศรัทธาที่อยู่ใน
นัลญญา โดยมีชอบ แน่นอน

อัลลอฮ์จะทรงห้ามไม่ให้เขาได้เข้าสวรรค์"

[๖๕]

"มูอาฮัด" หมายถึง

ผู้ที่มีสัญญาสันติภาพระหว่างเรากับเขา ส่วนใหญ่ที่กล่าวถึงในวณะของท่านศาสนทูตมักจะหมายถึงผู้ปฏิเสธศรัทธาที่อยู่ภายใต้การปกครองของรัฐอิสลาม และอาจจะรวมถึงผู้ปฏิเสธศรัทธาคนอื่นๆ ที่มีสนธิสัญญาหรือข้อตกลงไม่ทำสงครามในช่วงระยะเวลาใดเวลาหนึ่ง [๖๖]

อัลกุรอาน แหล่งบังเกิดของสันติภาพ

ไม่เป็นการแปลกเลยหากเราทราบว่าธรรมเนียมของอิสลามคืออัลกุรอานนั้น ถูกประทานลงมาในคำคืน "อัล-ก๊อดร" ที่มีลักษณะระบุไว้ใน อัลกุรอานว่า

(سَلَامٌ هِيَ حَتَّىٰ مَطَلَعِ الْفَجْرِ) (القدر: ๕)

ความว่า คิन्नนั้นเปี่ยมด้วยความศานติ
จนกระทั่งรุ่งอรุณ

(๙๗:๔)

นี่คือมหาคัมภีร์แห่งพระผู้เป็นเจ้าของ
คัมภีร์แห่งศาสนาอิสลาม
อันเป็นแหล่งบังเกิดสันติภาพมากมาย
นั่นคือ

-

สันติภาพที่ปลอดจากความเท็จและอวิช
ชาทุกประการ

-

สันติภาพที่ปลอดจากอบายมุขและความ
ผิดบาปทุกประการ

- สันติภาพที่ปลอดจากความอยุติธรรมและการละเมิดรุกรานทุกประการ

- สันติภาพที่ปลอดจากการกดขี่และการร่วมมือสมคบคิดมุ่งร้ายทุกประการ

- สันติภาพที่ปลอดจากความชั่วและความเลวร้ายทุกประการ

- สันติภาพที่ปลอดจากการตั้งภาคีและการอูตรีทุกประการ

- สันติภาพที่ปลอดจากการปฏิเสธและการ
    สับปลับทุกประการ
- สันติภาพที่ปลอดจากโรคภัยและทุกข์ภ
    ยทุกประการ
- สันติภาพที่ปลอดจากการกระชิบกระชา
    บของมารร้ายและการล่อลวงของตัณญา
    ล(ตัวไกลที่จะปรากฏขึ้นก่อนวันสิ้นโลก)
- สันติภาพที่ปลอดจากการทรمانในไฟ
    นรกและที่พักอันเลวร้ายในปรโลก

ไม่เป็นที่สงสัยอีกว่า
สันติภาพนั้นมีเส้นทางมากมายที่กำเนิดขึ้น
จากการชี้หน้าของอัลกุรอาน
ในกรอบที่ดำเนินโดยท่านศาสนทูต(ขอความ
สามสันติจากอัลลอฮ์จงมีแต่ท่าน)
และปวงสาวกที่ได้รับความโปรดปราน
รวมทั้งบรรดาผู้ติดตามพวกเขาจวบจนวัน
แห่งการตอบแทน นั่นคือ

เส้นทางที่เป็นด้านของการปฏิบัติจริงของม
นุษย์ในการใช้ทางนำของ
อัลกุรอานแห่งพระผู้เป็นเจ้าของ

พระองค์ได้ตรัสไว้ว่า

﴿قَدْ جَاءَكُمْ مِنَ اللَّهِ نُورٌ وَكِتَابٌ مُبِينٌ، يَهْدِي بِهِ اللَّهُ مَنِ اتَّبَعَ رِضْوَانَهُ سُبُلَ السَّلَامِ وَيُخْرِجُهُم مِّنَ الظُّلُمَاتِ إِلَى النُّورِ بِإِذْنِهِ وَيَهْدِيهِمْ إِلَى صِرَاطٍ مُسْتَقِيمٍ﴾

(المائدة : ١٥-١٦)

ความว่า

แท้จริงได้มายังพวกเจ้าจากอัลลอฮ์

ซึ่งแสงสว่างและคัมภีร์ที่ชัดเจน

ที่อัลลอฮ์ทรงใช้มันชี้ทางแก่บรรดาผู้ที่ปฏิบัติ

ปฏิบัติตามความพอพระทัยของพระองค์

สู่เส้นทางแห่งสันติภาพ

และพระองค์ทรงนำพวกเขาออกจากความ

มืดมนสู่แสงสว่างด้วยการอนุมัติของพระองค์

ค

และพระองค์ทรงชี้ทางพวกเขาสู่เส้นทางที่เที่ยงตรง

(๕:๑๕-๑๖)

นี่คือสันติภาพที่ศาสนานี้ได้กำหนดไว้ในทุกๆ ระบอบการดำเนินชีวิตของมนุษย์ ...

- สันติภาพของปัจเจกชนและกลุ่มพวก
-
- สันติภาพของประเทศชาติและโลกทั้งมวล
-
- สันติภาพของสติปัญญาและจิตวิญญาณ

- สันติภาพของตัวตนและอวัยวะในร่างกาย
  -
  - สันติภาพของบ้านและครอบครัว
  - สันติภาพของสังคมและประชาชาติ
  -
  - สันติภาพในการมีชีวิตและหลังความตาย
  -
  - สันติภาพในโลกนี้และโลกหน้า
- เป็นสันติภาพที่แท้จริงที่มนุษยชาติไม่เคยพบและไม่มีวันพบนอกจากในศาสนาอิสลามนี้

สันติภาพที่ไม่มีผู้ใดสามารถซาบซึ้งถึงข้อเท็จจริงของมันได้

นอกจากผู้คนที่เคยต้องล้มรสสงครามแห่งความวุ่นวายและหายนะที่เกิดจากความเชื่อและกฎบัญญัติในยุคอันป่าเถื่อนที่ฝังลึกอยู่ในชีวิต

แท้จริง

ย่อมไม่เป็นวิสัยของสำนักที่ดีถ้าหากผู้ใดจะนำความรุนแรงและการก่อการร้ายมาปะติดปะต่อหรือเชื่อมโยงกับศาสนาอิสลามที่ประกาศอย่างชัดเจนในคัมภีร์อัลกุรอานว่าห้ามคร่าชีวิตมนุษย์นอกจากด้วยเหตุที่ถูกต้องชัดเจนตามหลักบัญญัติทางศาสนา

และผ่านกระบวนการตัดสินพิพากษา
อัลลอฮ์ได้ตรัสว่า

(وَلَا تَقْتُلُوا النَّفْسَ الَّتِي حَرَّمَ اللَّهُ إِلَّا بِالْحَقِّ)

(الأنعام : ١٥١)

ความว่า

และพวกเจ้าอย่าฆ่าชีวิตใดที่อัลลอฮ์ได้ห้ามไว้

เว้นแต่ด้วยความถูกต้อง(ด้วยเหตุที่อนุญาตให้กระทำได้) (๖:๑๕๑)

ด้วยเหตุนี้เหล่าอูละมาอ(ปราชญ์มุสลิม)

จึงมีความเห็นว่า

เป็นการต้องห้ามที่จะฆ่าผู้ใดก็ตามเพียงเพราะเขาไม่ใช่ผู้ศรัทธา

เพราะไม่มีการบังคับในการนับถือศาสนาอิสลาม

อัลลอฮ์ได้ตรัสว่า

{ لَا إِكْرَاهَ فِي الدِّينِ } (سورة البقرة: ٢٥٦)

ความว่า

ไม่มีการบังคับในการนับถือศาสนา(อิสลาม)
(๒:๒๕๖)

บทลงโทษสำหรับผู้ทำลายสันติภาพ

เพื่อเป็นการตอกย้ำถึงการพิทักษ์สันติภาพ
อิสลามได้กำหนดบทลงโทษสำหรับผู้ที่ทำ
การใดๆ

อันจะนำไปสู่การบั่นทอนสันติภาพในสังคม
มนุษย์ อาทิเช่น

บทลงโทษสำหรับผู้ก่อการทะเลาะวิวาท
การลักขโมย การฆ่าผู้อื่น
และการล่วงละเมิดทางเพศ เป็นต้น

อิสลามยังกำหนดโทษอันหนักหน่วงกับอา
ชญากรผู้ก่อภัยอันตรายความวุ่นวาย
และความไม่สงบสุขต่อชีวิต
ทรัพย์สินและเกียรติของมนุษย์
อัลลอฮ์ได้ตรัสว่า

﴿إِنَّمَا جَزَاءُ الَّذِينَ يُحَارِبُونَ اللَّهَ وَرَسُولَهُ وَيَسْعَوْنَ فِي
الْأَرْضِ فَسَادًا أَنْ يُقَتَّلُوا أَوْ يُصَلَّبُوا أَوْ تُقَطَّعَ أَيْدِيهِمْ
وَأَرْجُلُهُمْ مِنْ خَلْفٍ أَوْ يُنْفَوْا مِنَ الْأَرْضِ﴾

(المائدة : ٣٣)

ความว่า แท้จริงแล้ว

ผลตอบแทนของบรรดาผู้ที่ก่อสงครามกับอัลลอฮ์และศาสนทูตของพระองค์

และพยายามสร้างความเสียหายบนหน้าแผ่นดิน คือ(การลงโทษด้วย)การประหารชีวิตหรือตรึงด้วยไม้กางเขน

หรือตัดมือตัดเท้าด้วยการสลับข้าง

หรือเนรเทศออกจากแผ่นดิน (๕:๓๓)

สุดท้ายนี้

จึงขอเชิญชวนทุกท่านไม่ว่าจะเป็นปัจเจกบุคคล องค์กรระดับชาติ หรือระดับท้องถิ่น โดยเฉพาะอย่างยิ่งบรรดานักวิชาการทั้งหลาย

ขอให้ศึกษารายละเอียดของอิสลามอย่างถี่

ถ่วนโดยอัครยัลกรอานและคำสั่งสอนขอ
งท่านศาสนทูต(ขอความจำเริญและความสั
นติจงมีแต่ท่าน)

โดยผ่านตำราการอธิบายของนักวิชาการอิ
سلامซึ่งเป็นที่ยอมรับ

ไม่ใช่ศึกษาจากแหล่งข้อมูลที่บิดเบือนด้วย
การแทรกซึมของพวกตะวันตกบางพวก

รวมทั้งผู้ที่ไม่รู้จริงเกี่ยวกับอิสลาม

เพราะแท้จริงอิสลามคือศาสนาที่สามารถสร
ร้างสันติภาพและความปลอดภัยให้กับมนุษย์
ยั้ทั้งมวล

และเคยป้กรงแห่งสันติภาพได้สำเร็จมาแล้ว
วในประวัติศาสตร์ของมนุษยชาติ

ช่างน่าเสียใจเป็นอย่างยิ่ง
กับบรรดาผู้ที่ตัดสินปฎิเสธอิสลาม
หรือแม้กระทั่งแสดงความเกลียดชัง
โดยที่ไม่ได้ศึกษาและเข้าถึงแก่นแท้ของ
คำสอนอิสลามเสียก่อน !

ขออัลลอฮ์ทรงชี้ทางพวกเขาด้วยเถิด

ในขณะเดียวกัน

เรามีความยินดีเป็นอย่างยิ่งที่จะเชิญชวนใ
ห้มีการสนทนาระหว่างศาสนาและการพูด
คุยทางวิชาการเพื่อเป้าประสงค์อันงดงามด้
วยวิธีการที่ดีที่สุด

เราขอเชิญชวนให้ทุกคนน้อมรับอิสลามแล
ะความโปรดปรานของอัลลอฮ์อันเป็นหนทาง

างแห่งสันติภาพที่แท้จริงโดยพร้อมเพรียงกัน

อิสลามคือศาสนาเดียวที่ได้รับการพิทักษ์จากพระผู้เป็นเจ้าให้คงอยู่โดยปลอดภัยจากรบิตเบียนและการเปลี่ยนแปลง

อัลกุรอานอันเป็นคัมภีร์ที่ถูกระทานโดยอัลลอฮ์และได้รับการพิทักษ์รักษาจากพระองค์ไม่ให้มีการแก้ไขปลอมแปลงใดๆ ทั้งสิ้น อัลกุรอานที่มีอยู่ทุกวันนี้คือ

อัลกุรอานฉบับเดียวกันกับที่ถูกระทานลงมาให้ท่านศาสนทูตมุหัมมัด(ขอความจำเริญและสันติมีแต่ท่าน) ตั้งแต่ ๑,๔๐๐

กว่าปีมาแล้ว เป็นมหาคัมภีร์ที่บริสุทธิ์

ไม่มีการคละเคล้าปะปนด้วยอารมณ์ใฝ่ต่ำ

ของมนุษย์

ไม่มีความเท็จทั้งเบื้องหน้าและเบื้องหลัง
ทว่าเป็นการประทานจากองค์อภิบาลผู้ทรง
ปรีชาและทรงรอบรู้อยิ่ง

ขอได้สดับฟังและตอบรับคำเชิญชวนของ
อัลลอฮ์สู่สันติภาพที่แท้จริงและครอบคลุม
ซึ่งพระองค์ได้ตรัสไว้ว่า

(يَا أَيُّهَا الَّذِينَ آمَنُوا ادْخُلُوا فِي السِّلْمِ كَافَّةً وَلَا تَتَّبِعُوا
خُطَوَاتِ الشَّيْطَانِ إِنَّهُ لَكُمْ عَدُوٌّ مُّبِينٌ)

(البقرة: ๒๐๘)

ความว่า โائبรรดาผู้ศรัทธาทั้งหลาย
จงเข้าอยู่ในความสันติโดยทั่วทั้งหมด
และจงอย่าตามอย่างก้าวของชัยฏอน

แท้จริงมันคือศัตรูที่ชัดเจนของพวกเขาเจ้า
(๒:๒๐๘)

นี่คือคำเชิญชวนสู่สันติภาพอันเที่ยงแท้
มิใช่เช่นความเป็นจริงในปัจจุบันที่เจ็บปวด
ซึ่งกำลังเกิดขึ้นในทุกมุมของโลก

อันเกิดจากแผนการร้ายของเหล่าผู้ปฏิเสธ
ที่ต้องการให้สังคมโลก

โดยเฉพาะประเทศอิสลามหรือสังคมอิสลา
ม ต้องอยู่ในภาวะกำกึ่งระหว่าง

"ไม่ใช่สันติภาพ" และ "ไม่ใช่สงคราม"

โอ้ อัลลอฮฺ ข้าพระองค์ได้ประกาศแล้ว

ขอพระองค์ทรงเป็นสักขีด้วย ! โอ้ อัลลอฮฺ

ได้โปรดชี้ทางแก่พวกเรา

และแก่มุ่พวกของเราทั้งหลาย
เพราะโดยแท้แล้ว พวกเขานั้นไม่รู้จริง !

บทส่งท้าย

ในตอนท้ายนี้

ผู้เขียนใคร่สรุปว่าสันติภาพในอิสลามนั้น
ถูกประทานลงมาจากเอกองค์อัลลอฮ์ผู้ทรง
อำนาจ มหาบริสุทธิ์ มหาศานติ
ผู้ที่ดำรงไว้ซึ่งความปลอดภัย
ผู้ทรงชี้แนะบุคคลที่ชวนชวายเป็นความโปรดปร
อันเป็นหนทางแห่งสันติภาพ
พระองค์ได้แจ้งข่าวดีสำหรับบ่าวที่นอบน้อ
มและสวามิภักดิ์แต่ความเกรียงไกรของพร
องค์
บรรดาศรัทธาชนที่ประกอบแต่คุณงามควา

มดี

มุ่งรักษาสันติภาพและเผยแพร่ความสงบสุข

พวกเขาได้รับการตอบแทนจากอัลลอฮ์ด้วย
ยสรวงสวรรค์ดินแดนแห่งความสันติสุข
ในวันที่พวกเขาได้พบกับพระองค์อย่างสัน
ติ พวกเขาจะได้รับการเชิญชวนสู่สวรรค์
และใช้ชีวิตสงบสุขในวิมานนั้นอย่างนิรันด
ร์ ด้วยความโปรดปรานของพระองค์

การทักทายของพวกเขาในสวรรค์นั้นคือก
ารกล่าวสลาม

อันเป็นคำกล่าวแห่งความสันติ

พวกเขาและเหล่าภรรยาจะพึงหลังบนเตียง
ภายใต้ร่มเงาอันแสนสบาย

พวกเขาจะได้รับการบริการด้วยอาหารอันโอชะและทุกอย่างตามที่พวกเขาปรารถนา

"سلام"

อันเป็นคำรัสทักทายจากพระเจ้าผู้ทรงเมตตา และพวกเขาจะวิงวอนว่า

"มหาบริสุทธิ์เถิด

พระองค์ผู้เป็นพระเจ้าของเรา"

การทักทายของพวกเขาคือการกล่าว سلام และสุดท้ายพวกเขาจะวิงวอนต่ออัลลอฮ์ว่า

"มวลการสดุดีเป็นอภิสิทธิ์แห่งอัลลอฮ์ผู้อภิบาลแห่งสากลจักรวาล"

(قُلِ الْحَمْدُ لِلَّهِ وَسَلَامٌ عَلَىٰ عِبَادِهِ الَّذِينَ اصْطَفَىٰ اللَّهُ خَيْرٌ
أَمَّا يُشْرِكُونَ) (النمل : ๕๙)

ความว่า จงกล่าวเถิด
บรรดาการสรรเสริญเป็นสิทธิของอัลลอฮ์
และความศานติจงมีแด่ปวงบ่าวของพระองค์
ผู้ซึ่งพระองค์ทรงคัดเลือกแล้ว
(สำนึกเถิดว่า)อัลลอฮ์นั้นดีกว่าหรือว่าสิ่งที่
พวกเขาตั้งเป็นภาคี?

(๒๓:๕๗)

أقول قولي هذا وأستغفر الله لي ولكم، وأفوض أمري
إلى الله إن الله بصير بالعباد، وصلى الله على نبينا
محمد وعلى آله وصحبه وسلم، سبحان ربك رب العزة
عما يصفون وسلام على المرسلين والحمد لله رب
العالمين

---

[๑] มุสลิม (หมายเลข ๑๖๔๑)

[๒] อะหมัด (๔:๑๓๐), อัต-ติรมิซีย์ (หมายเลข ๒๘๖๓), อิบน์ กุซัยมะฮ์ (หมายเลข ๑๘๙๕), อัล-หากิม (๑:๔๒๑) โดยท่านได้กล่าวว่าเป็นหะดีษเศาะฮีห และอิมามชะฮะบีย์เห็นด้วย

[๓] อะหมัด (๒:๓๖๒)

[๔] มุสลิม (หมายเลข ๕๔), อัล-บุคอรีย์. อัล-อะดับ อัล-มุฟร็อด (หมายเลข ๙๘๐)

[๕] อะหมัด (๔:๘๖), อัล-บุคอรีย์. อัล-อะดับ อัล-มุฟร็อด (หมายเลข ๑๒๖๖), อิบน์ หิบบาน (หมายเลข ๑๙๓๔), อัล-อัลบานีย์.

รวมหะดีษเศาะฮี้หฺ (หมายเลข ๑๔๙๓)
เป็นหะดีษหะสัน

[๖] อັต-ฏะบะรอนีย์. อัล-มุอญัม อັศ-เศาะฆีร (หมายเลข ๓๓๕), อัล-อัลบานีย์. เศาะฮี้หฺ อัล-ญามิอฺ (หมายเลข ๙๗๗)
เป็นหะดีษเศาะฮี้หฺ

[๗] อบูดาวูด (หมายเลข ๕๑๗๕), อັต-ติรมิซีย์ (หมายเลข ๒๖๙๔), อัล-อัลบานีย์. เศาะฮี้หฺ อัล-ญามิอฺ (หมายเลข ๕๙๙๗)
เป็นหะดีษหะสัน

[๘] อัล-บุคอรี. อัล-อะดັบ อัล-มุฟร็อด (หมายเลข ๑๐๔๐)
ด้วยสายรายงานที่เศาะฮี้หฺ

[๙] อัล-บุคอรีย์. อัล-อะดับ อัล-มุฟร็อด

(หมายเลข ๙๖๘)

ด้วยสายรายงานที่เศาะฮีหฺถึงเศาะหาบะฮฺ

[๑๐] อัล-บุคอรีย์

(หมายเลข ๕๕๗๐, ๕๗๘๖), มุสลิม

(หมายเลข ๔๐๒๗)

[๑๑] มุสลิม (หมายเลข ๕๙๑)

[๑๒] อัล-บุคอรีย์ (หมายเลข ๓๕๓๕),

มุสลิม (หมายเลข ๒๒๘๖)

[๑๓] อัต-ฏะฮะบะรอนีย์. อัล-มุญัมม์ อัล-

กาบ็ีร (หมายเลข ๑๐๒๗๗), อบู ยะฮยา.

อัล-มุสนัด (๒:๒๓๔), อัล-หากิม. อัล-

มุสตัดรออก (หมายเลข ๑๗๗๐๖)

[๑๔] อัล-บุคอรีย (หมายเลข ๗๓๗๖)

[๑๕] อัล-บุคอรีย (หมายเลข ๖๐๖๖),
มุสลิม (หมายเลข ๖๔๗๗, ๖๔๘๒-๖๔๘๖)

[๑๖] อัล-บุคอรีย (หมายเลข ๑๐), มุสลิม
(หมายเลข ๔๐)

[๑๗] อะหมัด. อัล-มุสนัด (๖:๒๑-๒๒), อัล-
บะฆอวีย. ซัรหุส สุนนะฮ์ (๑:๒๙), อัล-
อัลบานี. รวมหะดีษเศาะฮี้ห (หมายเลข
๕๔๙)

[๑๘] อัล-บุคอรีย (๔:๑๔๒), มุสลิม
(หมายเลข ๖๐๘๕)

[๑๙] อัล-บุคอรีย์ (หมายเลข ๗๐๗๐),
มุสลิม (หมายเลข ๒๖๒๕)

[๒๐] อัล-บุคอรีย์ (หมายเลข ๗๐๗๒),
มุสลิม (หมายเลข ๒๖๑๗)

[๒๑] มุสลิม (หมายเลข ๔๕๑๗)

[๒๒] อะหมัด (๑:๑๒๖), อัต-ติรมิซีย์
(๒:๒๕๖), อัล-หากิม (๔:๒๘๕), อัต-
ดารีมีย์ (๒:๔), อัล-อัลบานีย์.

รวมหะดีษเศาะฮี้หฺ (หมายเลข ๑๘๑๖)
เป็นหะดีษหะสัน

[๒๓] อัล-อิซ อิบน์ अबดูลสลาม.

เกาะวาอิดุล อะหฺกาม (๑:๙), อัล-สุญญีย์.
อัล-อัชบาฮฺ วัน-นะซออิรุ (หน้า ๗๘,

๑๐๕), อิบนุ บะคีม. อัล-อัชบาฮ์ วัน-นะซอฮิร (หน้า ๙๐)

[๒๔] มาลิก. อัล-มุวัฏฏะฮะอ (หมายเลข ๓๑) มุรซัล, อะหมัด (๑:๓๑๓, ๕:๓๒๖-๓๒๗), อิบนุ มาญะฮ์ (หมายเลข ๒๓๔๐, ๒๓๔๑), อัลด-ดาร์กือฎนีย์ (หมายเลข ๕๒๒), อัล-หากิม (๒:๕๗-๕๘), อัล-บัยฮะกีย. อัล-สุนัน อัล-กูบรอ (๖:๖๙-๗๐) มัรฟูอ, อัล-อัลบานีย์. รวมหะดีษเศาะฮี้ห (หมายเลข ๑๔๙) เป็นหะดีษเศาะฮี้ห

[๒๕] อัล-บுகอริย (หมายเลข ๑๘๙๔, ๑๙๐๔)

[๒๖] อัด-ติรมิซีย์ (หมายเลข ๖๕๙), อัด-
ดารีมีย์ (๑:๓๘๕), อัล-อัลบานีย์. ตัฆริจ
อะหาดีษ มุชกิละตุล ฟักร (หมายเลข
๑๐๓) เป็นหะดีษฎาะอ์ฟ

[๒๗] อัล-บัซซาร. กัซฟูล อัลสตาร
(หมายเลข ๑๑๙), อัด-ฎาะบะรอนีย์. อัล-
มุญัมม์ อัล-กะบิร (๑:๖๖), อัล-อัลบานีย์.
รวมหะดีษเศาะฮิห (หมายเลข ๑๔๙)
เป็นหะดีษเศาะฮิห

[๒๘] อัล-บุดอริย์ อ้างจาก อัล-อัลบานีย์.
เศาะฮิห อัล-อะดับ อัล-มุฟร็อด (หมายเลข
๘๔๓)

[๒๙] อิบนุ กุมามะฮฺ. อัล-มุฆนีย์ (๑๓:๒๐๐)

[๓๐] อัล-บุคอรี (หมายเลข ๓๔๘๒),
มุสลิม (หมายเลข ๖๙๑๕)

[๓๑] อัล-บุคอรี (หมายเลข ๒๓๖๓),
มุสลิม (หมายเลข ๒๒๔๔)

[๓๒] ธอมัส อาร์โนลด์. อัลดะอวะฮ์ อิสล
อิสลาม (The Preaching of Islam) (หน้า
๙๙)

[๓๓] อัล-กุฎบีย. อัล-ญามิอฺ ลี อะหฺกามิล
กุรอาน (๑๒:๗๐)

[๓๔] อัล-บัยฎอวีย. อันวารุตฺ ตันชีล
(๓:๒๒๓)

[๓๕] อิบนุ กะซีร. ตัฟสีร อัลกุรอานิล
อะซีม (๒:๖-๗)

[๓๖] อัล-กุรฎบีย. อัล-ญามิอฺ ลีอะหุกามิล
กุรอาน (๖:๑๑๐)

[๓๗] มุหัมมัด เราะเซีด ริฎอ. ตัฟซีรุล
มะนาร (๑๐:๑๔๐)

[๓๘] อะหมัด. อัล-มุสนัด (๑:๗๐)
ภาคเพิ่มเติมโดยอับดุลลอฮ์
บุตรชายของท่าน

[๓๙] อัล-บัยหะกีย. ตะลาอิลุน นุบ์วะฮ์
(๕:๓๒), อิบนุ กะซีร. อัล-บิตายะฮ์ วะ อัน-
นิฮายะฮ์ (๓:๒๗๑)

[๔๐] อะหมัด (๕:๑๓๕), อัด-ติรมิซีย์ (๔:๓๖๑-๓๖๒), อัล-หากิม (๒:๓๕๙), เป็นรายงานที่หะสัน อ้างจาก : อัครีอมฎิยาอ อัล-อุมะรียฺ. อัศ-สีเราะฮฺ อัน-นะบะวียะฮฺ อัศ-เศาะฮีหะฮฺ (๒:๔๘๑)

[๔๑] อบู อุบัยดฺ. อัล-อัมวาล (หน้า ๑๔๓) อ้างจาก : อัครีอมฎิยาอ อัล-อุมะรียฺ. เล่มเดียวกัน

[๔๒] อัล-บุดอริยฺ อ้างจาก ฟิตฮุล บารียฺ (๖:๓๖๐), มุสลิม (๓:๑๔๒๐)

[๔๓] กุस्ताฟ เลอ บอง. หนะฎูเราะฮฺตุลอะหรับ (La Civilisation des Arabes) (หน้า ๓๒๙-๓๓๐)

[๔๔] อ่างจาก อับดุลเราะห์มาน อัล-
บาชา. ศุวัร มิน หะยาต อัต-ตาบิอิน (หน้า
๔๒๐)

[๔๕] อิบนุ กะซีร. ตัฟสีร อัลกุรอานิล
อะซีม (๑:๓๘๖)

[๔๖] อัล-บะฆะวะวีย์. มะอาลิมุต ตันซีล
(๔:๓๓๑)

[๔๗] อิบนุล อะเราะบีย์ อ่างจาก อัล-
กุรฎบีย์. อัล-ญามิอฺ ลี อะหุกามิลกุรอาน
(๑๘:๕๗)

[๔๘] อัล-บะคอรี (๕:๒๓๓), มุสลิม
(๒:๖๗๖)

[๔๙] กะยา อัล-ฮะรอส. อะหฺกามุล
กฺุรอาน (๔:๔๖๑), อิบนุ หนะญ์ร. ฟิตหุล
บารีย์ (๕:๒๓๔)

[๕๐] อัล-บุคอรีย์ (หมายเลข ๓๐๐๔),
มุสลิม (๔:๑๙๗๕)

[๕๑] มุสลิม (หมายเลข ๒๒๕๕-๒๒๕๖)

[๕๒] อัล-บุคอรีย์ (หมายเลข ๑๒๖๘)

[๕๓] อัล-บะลาซีรีย. ฟิตหุล
บุลดาน (หน้า ๑๓๙), อบู ยูซุฟ. อัล-
เคาะรอจญ์ (หน้า ๑๓๙)

[๕๔] Zanghrid Honikah. ซัมซุล อะหรับ
ตัสญะอ อะลัล ฆ็อรฺบิ (หน้า ๓๖๔)

[๕๕] กุสตาฟ เลอ บอง. อ่างแล้ว (หน้า ๓๔๕)

[๕๖] ธอมัส อาร์โนลด์. อ่างแล้ว (หน้า ๓๗๓)

[๕๗] อัล-บุกอริย (หมายเลข ๗)

[๕๘] อัช-ซัรบีเนีย. มุฆนีย อัล-มุหตาจญ์ (๔:๒๑๐)

[๕๙] มุสลิม (๓:๑๔๑๗)

[๖๐] อิบนุ ตัยมียะฮ์. มัจญ์มูฮ อัล-พะตาวา (๑:๑๙๑-๑๙๒)

[๖๑] ดู อิบนุ หะญัวร์. ฟัตหุล บาร์ีย (๖:๓)

[๖๒] อิบน์ กะซีร อ้างจาก อัล-มิศบาหุล
มุแน็ร (หน้า ๓๗๒)

[๖๓] อิบน์ กะซีร อ้างจาก อัล-มิศบาหุล
มุแน็ร (หน้า ๓๑๕)

[๖๔] อัล-บุดอริย (หมายเหตุ ๓๑๖๖)

[๖๕] อับดู ดาอูด (หมายเลข ๒๗๖๐), อัน-
นะส่าอีย (๘:๒๔)

[๖๖] อิบน์ มัันซूर. ลีสานุล
อะหรับ (๓:๓๑๓)